MARY ESSEX

Asistenta îndrăgostită

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Lucinda crezuse întotdeauna că Hugh Davies e cel mai minunat chirurg pe care-l întâlnise vreodată și că este un bărbat foarte atrăgător. Poate că întreg personalul spitalului credea același lucru, excepție făcând bătrâna soră Fowler, care avea cea mai mare vechime în acest spital și nu era prea generoasă cu complimentele.

– Arată prea bine ca să fie adevărat, comenta ea, pe un ton morocănos. Nu e tocmai genul meu, pentru că nu mi-au plăcut niciodată bruneții.

Până în clipa în care îl întâlnise, Lucy fusese doar una dintre tinerele asistente care își făceau practica în spitalul în care se produceau cele mai mari minuni, mai ales în vindecarea bolilor inimii. Hugh Davies era chirurg cardiolog. Lucy leșinase prima oară când asistase la o operație a lui. Făcea genul de lucruri pe care toată lumea le credea imposibile și care arătau într-adevăr de necrezut în ochii celor care veniseră să asiste.

Împreună cu restul studenților, Lucy privise din culoarul întunecat la marea de lumini strălucitoare din centrul sălii de operații. Nu se auzea nici un zgomot, decât clinchetul metalic al instrumentelor care erau aruncate la o parte, pentru a fi curățate și sterilizate.

Atunci îl văzuse conectând corpul unei fete la o inimă artificială, care urma să o mențină în viață câtă vreme medicul opera inima bolnavă. Citise despre această procedură și, desigur, auzise multe despre ea. Crezuse că nu o va afecta în nici un fel să urmărească operația. De ce ar fi făcut-o? În plus, aceasta era șansa pe care o aștepta de atâta vreme.

Problema apăruse în clipa în care văzuse inima afară din corp. Simțise atunci că pământul se învârtește în jurul ei, apoi primise o lovitură de cot de la Mary James, fata de lângă ea.

– Să nu faci vreo figură! o certase aceasta.

Dar făcuse o figură…

Lunecase printre alte două colege, trebuind să fie dusă pe sus într-un salon învecinat, unde fusese stropită cu apă rece ca gheața și i se spusese că se poartă ca o fată prostuță.

Lucy insistase totuși să se întoarcă în culoarul unde se făcea asistența, cu promisiunea că, dacă se simte rău din nou, o să plece imediat. Intrase hotărâtă în culoarul spre sala de operații în care se înghesuiau uimite colegele ei, iar căldura era sufocantă. Dar acolo, înconjurat de lumini, Hugh Davies făcea minuni! Ajunsese la momentul în care pacientei i se atașat inima complet refăcută– sau cel puțin așa se spera– care trebuia să preia sarcina de a iriga venele sanguine. Era întotdeauna un moment de tensiune, așteptat cu teamă și cu speranță. Tânăra auzise ritmul inimii artificiale încetinind, rugându-se să nu leșine din nou. Era atât de umilitor să ți se întâmple așa ceva în sala de operație! Se concentrase pe silueta înaltă care fixa cu atenție pacienta. Era un moment interminabil, în care succesul operației depindea în întregime de dorința inimii de a coopera.

Și cooperase!

– Ah! exclamase chirurgul, iar în vocea lui răsunase ușurarea.

Fata urma să trăiască, inima începuse să bată cu regularitate și nu mai rămânea decât închiderea operației, procedură extrem de simplă.

Părea că întreaga sală revenise la viață, cu toții urmărind progresul etapei finale a operației.

Douăzeci de minute mai târziu, toți asistenții ieșiră din culoarul de unde urmăriseră totul, exaltați că fuseseră de față la unul dintre acele momente în care viața și moartea se află în balanță și nimeni nu are curaj să spere, doar să se roage.

E ciudat, își spuse Lucy, cum te întorci în aceste clipe la rugăciune, dar se întâmplă mereu.

Coborâră scările de piatră pe care pașii răsunau asurzitor și, pentru că era unul dintre cele mai vechi spitale, erau locuri în care treptele erau tocite de miile de picioare care le străbătuseră.

Grupul zgomotos coborî repede. Lucy era furioasă pe ea însăși că leșinase. Nu mai trebuie să facă acest lucru niciodată, deși probabil că era mai rău să se îmbolnăvească, așa cum făcuse Mary Deacon, fără să fie vreodată iertată pentru acest lucru. Ezită dacă să se ducă în salonul asistentelor, pentru ceaiul și gustarea care era împărțită cu zgârcenie cursanților. Era copleșită de minunea la care asistase. În acea zi, unei fete îi fusese practic dăruită o nouă viață, iar Hugh Davies fusese cel care o făcuse.

În cele din urmă, hotărî că nu vrea să ia ceaiul. Poate că era din pricina leșinului, poate își pierduse pofta de mâncare… Oricum, avea un măr în camera ei, atât de mică încât abia putea fi numită cameră. Unele dintre colegele ei numeau aceste camere "cutiile în care ne odihnim". Destul de des, se întreba dacă oamenii își dau seama cât de multe sacrificii trebuie să facă o persoană pentru a deveni asistentă medicală.

Mâine, urma să primească rezultatele de la examenele finale. Spera să le fi luat, deși mai eșuase o dată. Da, desigur, fusese când mama ei se recăsătorise, un lucru pe care nu-l crezuse niciodată posibil din partea ei.

Lucy avea o soră geamănă, Evadne, iar tatăl lor murise curând după nașterea celor două fiice. O mătușă bogată care nu avea copii, mătușa Marion, se ocupase de creșterea Evadnei. Mama lor vorbea mereu despre geamăna născută prima ca fiind "cea frumoasă", iar mătușa Marion o adoptase.

Într-un fel, Lucy evitase mereu să observe că mama ei se purta altfel cu sora ei geamănă. Semănau aproape perfect, cu excepția că Lucy avea ochi albaștri și păr blond, cu o tentă roșcată la soare, pe când Evadne avea ochi verzi și păr mai închis la culoare.

Deseori, se întreba cum de difereau atât de mult din punct de vedere al coloraturii. Se uita în oglindă, iar ochii ei albaștri o fixau… ochi despre care cineva spusese că sunt cei mai frumoși din lume. Figura ei era armonioasă și delicată. Niciodată nu exagerase cu machiajul. Oricum, nu-și permitea cosmeticele scumpe pe care le folosea sora ei. Era imposibil. Dar ea era suplă și mlădioasă, pe când Evadne fusese mereu înclinată spre a se îngrășa. Pentru că nu se văzuseră de mult timp, amintirea surorii ei ajunsese oarecum să se șteargă.

Ultima întâlnire, care avusese loc în adolescență, fusese mai mult decât deranjantă. Evadne o disprețuia pe mama lor pentru că era săracă și nu avea o casă impresionantă și alte posesiuni interesante. Se plânsese că viața era foarte plictisitoare la ele.

După a doua căsătorie a mamei lor, Evadne nici măcar nu se obosise să-i trimită un cadou de nuntă. Probabil că fusese răsfățată de mătușa ei.

După operație, Lucy se duse în camera ei. Se spălă pe față cu apă rece, apoi coborî la parter. Hotărî să se ducă la o plimbare în jurul spitalului. În acest anotimp, Londra era minunată. Marele spital nu se afla pe nici unul dintre drumurile principale ale orașului, ci la periferie, cu o vedere atractivă spre râul acoperit de ceață care promitea încă o zi fierbinte.

Străzile se goleau. Ceaiul de la ora cinci gonise angajații din birourile lor. Pe arterele principale era mereu aglomerație la această oră, dar zona aceasta era mult mai liniștită acum decât în orice alt moment al zilelor fierbinți de vară.

Mâine, va primi rezultatele de la examen… Aerul curat era foarte plăcut după timpul îndelungat petrecut în sala de operații și atmosfera tensionată care o afectase cu adevărat.

Lucy nu se preocupase niciodată prea mult de propria persoană, într-un fel având mereu prea mult de lucru pentru a avea timp de așa ceva. Lucrând ca asistentă medicală stagiară, nu avea bani pentru haine și cosmetice scumpe, astfel încât acestea o preocupau prea puțin. Ultima haină cumpărată iarna trecută era potrivită și pentru iarna viitoare, iar odată cu venirea vremii calde, rochiile simple de bumbac erau mai mult decât suficiente.

Trebuia să recunoască față de ea însăși că sora ei, Evadne, fusese răsfățata familiei, în timp ce ea era fata care putea să poarte și hainele de anul trecut. Evadne era frumoasă, iar asemănarea dintre ele era izbitoare, cu excepția coloraturii părului și ochilor.

Tatăl lor murise când gemenele aveau trei ani. Fusese administrator de conturi, unul dintre acei bărbați foarte bun în a-i sfătui pe alții cum să-și utilizeze mai bine banii, dar care era întotdeauna incapabil să-i administreze pe ai lui. Mama lor era o persoană simplă, care crezuse că e mai bine să nu pună prea multe întrebări, din moment ce întotdeauna nu reușeau decât să-l înfurie pe soțul ei. Se consolase spunându-și mereu: "O să aibă grijă de mine", apoi el murise.

Zburase la Roma să vadă un client în legătură cu distribuirea conturilor lui, iar avionul se prăbușise cu toți pasagerii, dispărând pentru totdeauna.

Brusc, toată siguranța mamei lor se zduncinase, aflând că nu mai există nici o șansă ca soțul ei să se întoarcă la familie. Când se evaluase

situația lui financiară, descoperise că nu avea decât o sumă mică de bani, care să-i permită doar să trăiască până în momentul în care va fi capabilă să se descurce singură. În acele momente grele, mătușa Marion venise în vizită. În realitate, aceasta era o verișoară îndepărtată, căreia i se dădea din politețe titlul de "mătușă". Adora copiii frumoși, iar Evadne era o fetiță adorabilă. Astfel, mătușa Marion hotărâse să o scutească pe mama fetițelor de grija pentru amândouă, urmând să o crească pe Evadne. Nu putea însemna decât un lucru: aceasta va avea tot ce-și dorește, pentru că mătușa Marion era bogată. Foarte bogată.

– Ar fi greșit din partea mea să o lipsesc pe propria fiică de o asemenea șansă! spusese mama lor.

Poate că avea dreptate.

Evadne plecase cu una dintre acele mașini scumpe cu șofer, iar mama ei încercase să se descurce singură și o trimisese pe Lucy la cea mai bună școală pe care și-o putea permite. Nu era foarte mult, dar fata se simțise bine acolo.

Femeia se întorsese la slujba de secretariat la care renunțase pentru a se căsători. Nu crezuse că o vor primi înapoi, dar o primiseră. Fuseseră destule neplăceri cu tinerele care întârzie la serviciu, pleacă prea devreme și fac scandal dacă li se reproșează acest comportament. Așadar, mama fetelor se întorsese la firma de avocatură care poate că mirosea a praf și era aglomerată, dar îi plătea un salariu decent.

– Slujba cu care ești obișnuită e întotdeauna mai bună decât una foarte interesantă, cu un salariu de trei ori mai mare, dar pe care n-ai făcut-o niciodată, obișnuia să spună cu înțelepciune mama ei.

Totul mergea foarte bine până în clipa în care Lucy venise la Londra pentru stagiatura de asistentă medicală, când se petrecuse ceva neașteptat: mama ei se recăsătorise.

Într-un fel, Lucy nu se gândise niciodată la așa ceva. Era genul de lucru pe care fiicele evită să-l ia în considerare. Noul soț– îi explicase

cu blândețe mama ei, de care bănuia că Lucy nu va fi foarte încântată – era bărbatul cunoscut sub numele de domnul Frank.

Frank Johnson era șeful firmei, care nu fusese niciodată căsătorit. Nu arăta prea bine și purta niște haine îngrozitoare, după părerea lui Lucy. Avea patruzeci și șase de ani și nu ieșea prea des. În fiecare an, își petrecea vacanța de vară în același loc.

Gândul că mama ei se va căsători cu un astfel de bărbat era chiar șocant. De atunci, Lucy petrecuse doar o vacanță cu ei. Mama ei se mutase într-o casă enormă, în zona în care Frank Johnson se născuse și copilărise. Această casă veche fusese mobilată de bunicul lui, rămânând neschimbată cu trecerea anilor. Lucy își spunea că se simte ca într-o casă de epocă.

De dragul mamei, încercase să-l placă pe Frank Johnson. El îi ceruse să-i spună "unchiul Frank", dar niciodată în mintea ei nu era altcineva decât "domnul Frank". Îi dăduse un cec de douăzeci și cinci de lire– o adevărată avere– ca să-și cumpere haine noi. Era foarte recunoscătoare, dar nu-i cheltuise pe haine, ci cumpărase mâncare, pentru a suplimenta mesele sărăcăcioase de la spital. Poate că îi sunt mai de folos așa, își spusese ea.

Dimineața următoare, înțelese din biletul pe care îl găsi sub ușă că directoarea dorea să se prezinte în cabinetul ei la ora zece. Nu știa de ce acel bilet îi provoca o senzație de sufocare și de ce inima începu să-i bată mai repede, dar așa era.

Una dintre colegele ei îi spuse că este un semn bun. Putea însemna chiar că directoarea îi va cere să rămână aici, pentru că este mulțumită de ea. Lucy nu credea că e posibil. Când intră în biroul care le speria pe toate elevele, era încremenită de frică.

Biroul directoarei era un loc sacru, iar femeia în rochie albastră cu guler alb părea să domnească asupra tuturor. Aceasta zâmbi:

– Te felicit, soră, spuse ea. Te-ai descurcat foarte bine și sper că nu ne vei părăsi. Am fi foarte fericiți dacă ai vrea să rămâi la noi.

Această idee nu-i venise niciodată lui Lucy. Avea idei vagi despre cariera ei ca asistentă medicală pe un vapor sau pe un avion. Își dorea să viziteze locuri îndepărtate și să facă lucruri interesante. Niciodată nu se gândise să rămână în spitalul în care își făcuse pregătirea.

– Desigur, la început vei dori o vacanță, continuă directoarea.

– M-am gândit la așa ceva.

– Îți sugerez să iei o săptămână de vacanță, pentru că ai nevoie. Examenele de final sunt obositoare. Poți să pleci, apoi ne vom vedea miercurea viitoare, când vom discuta din nou despre această problemă.

Își dădu seama că aceste cuvinte însemnau că întrevederea luase sfârșit. În același timp, știa că directoarea o ținuse sub observație și se asigurase că e ajutorul de care spitalul are nevoie, mai ales că avea reputația că este foarte pretențioasă, dar și că alegerile ei sunt cele mai bune.

Începu să se pregătească de vacanță. Se gândise că va dori să petreacă vacanța pe coasta de est, undeva pe plajă, acolo unde cunoștea un hotel minuscul, dar cu oameni primitori și apropiați. Trecuseră mulți ani de când fusese acolo ultima oară, dar se gândise de multe ori că dorește să se întoarcă. Nu va trebui să cumpere haine noi pentru vacanță, ci se va putea relaxa și va dormi cât vrea de mult.

Dădu telefon la micul hotel de pe plajă, întrebând dacă sunt locuri libere. Când își spuse numele, bătrâna doamnă Bettingley exclamă:

– Ah, Lucy, fetița aceea drăguță? Da, poți să vii, ne va face plăcere să te primim. Nu e nici o problemă cu banii, ne dai cât ai.

– Acum sunt asistentă medicală calificată, se lăudă ea repede.

– Ce frumos! Cineva trebuie să se îmbolnăvească și să-ți dea ceva de lucru, să vedem cum te descurci. O să fie foarte plăcut să ne revedem. Te așteptăm.

Tânăra se gândi cu încântare cât este de plăcut să te simți dorit, să auzi o voce veselă la celălalt capăt al firului și cineva să vrea să te ajute. Era sătulă de viața de spital, de asistentele calificate care le spuneau mereu ce trebuie să facă, de urgențe și, mai ales, de tura de noapte.

– Meriți o vacanță, îi spuse micuța Polly Brown. Și îmi aduc aminte cât vorbeai despre plajă și despre singurătatea de acolo. Eu aș prefera să mă duc într-un loc interesant, unde să-l întâlnesc pe bărbatul vieții mele…

– Eu nu vreau decât să dorm, zâmbi Lucy.

***

Lucy dormi mult a doua zi, știind că e timpul să recupereze o parte din somnul pe care îl pierduse. Oricum, orice ar spune lumea, când ești în tura de noapte somnul nu mai este la fel de odihnitor.

Spre seară se trezi odihnită și, pentru că lăsarea serii alungase căldura toridă, hotărî să facă o plimbare. Trebuia să admită că zona din apropierea spitalului nu era tocmai potrivită pentru plimbări, dar asta era! Ceea ce era ciudat era că nu se gândise nici măcar o clipă să o anunțe pe mama ei vestea cea bună. Poate că era o răutate din partea ei și era timpul să o anunțe. Când se întoarse în holul mare al spitalului, se îndreptă spre bătrânul Scruffy, portarul imobilului, cu intenția să-l roage să-i permită să dea un telefon.

– Ce mai faceți, domnișoară? o întrebă bărbatul cu care se afla în relații bune, deoarece era o veche cunoștință a familiei, din orașul ei natal.

– Sunt asistentă medicală calificată, tocmai am primit rezultatele de la examen.

– Foarte bine, zâmbi el, îndreptându-se spre cabina telefonică. Dați un telefon acasă, să-i spuneți mamei?

– Exact, râse ea.

Nu avea nici un rost să-i spună că existase o ruptură între ea și mama ei și nici despre noul soț al acesteia. Întotdeauna veștile din orașul natal păreau să ajungă chiar la distanțe mari și nu se simțea în stare să discute despre acestea.

– Gata, o anunță portarul, doamna casei a răspuns la telefon!

Lucy intră în cabină și închise repede ușa.

– Tu ești, mamă?

– Oh, e Lucy! Ce mai faci? Ce drăguț din partea ta că ne dai un telefon.

– Am primit rezultatele. Sunt o asistentă calificată.

– Foarte bine. A fost greu?

– De-a dreptul îngrozitor! Au întrebat tot felul de lucruri despre care n-am avut timp să învăț. Celelalte fete spun că fac mereu așa, dar am reușit. O să mă duc la malul mării pentru o săptămână de vacanță.

– Te-aș fi invitat aici, dar nu este posibil. Am fost foarte bolnavă, iar unul dintre prietenii lui Frank a venit în vizită. Nu-mi place prea mult, dar plătește pentru camera lui. E din ce în ce mai greu să întreții o casă cu multe camere.

– Îmi pare rău.

Mama ei fusese întotdeauna capabilă să o întristeze. Era atât de plină de propria viață, de ea însăși, de greutățile pe care le îndura și de problemele de la serviciu. Odată, Lucy se întrebase, așa cum fac toate adolescentele, dacă nu cumva exagerează greutățile vieții, dar acum știa că nu.

– O să mă bucur să fiu din nou la mare, spuse ea.

– Desigur. De Crăciun, o să vii la noi?

– O să văd. Nu pot ști acum dacă nu voi avea de lucru în acea perioadă.

– Acum vei primi un salariu decent?

– O să primesc salariu, atâta tot. Asistentele nu sunt niciodată plătite prea bine.

Cunoștea foarte bine această introducere. Era încă una dintre încercările mamei ei de a-i cere un împrumut. Uneori uita cât de greu putea să fie să-i vorbească mamei ei, iar acum era supărată pe propria persoană pentru această neglijență.

– Da, dar nu ești nevoită să numeri fiecare bănuț, așa cum fac eu. Magazinul nu are deloc profit. Mai degrabă mănâncă bani, decât produce. Nici nu știi cât am suferit, draga mea, iar Evadne nu scrie niciodată, ea care are atâția bani. Acum tu ai o slujbă decentă…

– Mamă, dar nu am început încă! De obicei, mai există un an de stagiatură în plus, înainte să lucrezi în spital și să te bucuri de toate privilegiile. Nu va fi o slujbă cu adevărat bună încă o perioadă destul de mare de timp.

– Da, dar vei deveni curând soră!

– Oh, nu… O să urc treptele ierarhice încet și sper să reușesc, dar e nevoie de timp. Mamă, nu am bani la mine. O să dau telefon din nou peste ceva vreme.

Înainte ca mama ei să răspundă, Lucy puse receptorul în furcă.

N-ar fi trebuit să dea telefon! Ar fi putut să-i scrie o scrisoare, ar fi fost mai mult decât suficient. Coborî scările de piatră, trântind ușa după ea.

– Asta a fost tot! îi spuse ea portarului.

– Sunt sigur că a fost încântată, zâmbi bărbatul.

– Poate fi destul de dificilă.

– Dar e în continuare mama ta, declară el, sigur că dă dovadă de înțelepciune.

E atât de ușor să dai sfaturi în probleme care nu te privesc!

Tânăra mai făcu o tură în jurul spitalului, pe străzile pe care se jucau copii supravegheați de mamele lor.

Am greșit că am fost atât de bruscă, se gândi ea, rușinată. Dar, pe de altă parte, știa că nu poate fi mereu drăguță cu mama ei, dacă nu vrea să aibă probleme.

Seara se răsfăță cu o baie lungă, folosind unul dintre săpunurile parfumate pe care le primise de la mătușa Zoe, cadou de Crăciun. Nici mătușa Zoe nu era o mătușă adevărată, ci una dintre vecinele cu inimă mare din orașul natal, căsătorită cu un bărbat bogat. Soțul ei o părăsise pentru o tânără de moravuri ușoare, dar femeia primise această veste cu calm.

– Poate că am meritat-o într-un fel, obișnuia ea să spună.

Fusese crescută cu o morală ireproșabilă și o inimă mare și obișnuia să-i trimită cadouri încântătoare lui Lucy, pe care o considera propria nepoată. În timpul examenului, îi trimisese caramele de ciocolată. Ce alt cadou putea fi mai binevenit?

După baia parfumată, tânăra se simți minunat. Planificase să se ducă a doua zi la cumpărături. Avea nevoie de haine noi: câteva rochii noi și poate o haină de lână. Nu avea nevoie de haine pretențioase în vacanță, ținând cont de faptul că se simțea mereu acasă în micul hotel numit Flitch. Casele împrăștiate în jurul lui nu reprezentau tocmai un sat. Oricum, plaja era un loc periculos pe timp de iarnă, când valurile se înălțau amenințătoare, măturând totul în calea lor. Hotelul nu fusese găsit de prea mulți turiști, iar cei care veneau erau de obicei persoane interesate de viața păsărilor sălbatice care împânzeau insulițele din apropiere. Cele mai ciudate păsări ajungeau aici, de la rațele sălbatice până la varietățile de păsări care se hrăneau cu stridii.

Chiar aș putea afla mai multe despre păsări, își spuse ea cu interes.

Era încântată de planurile de vacanță. Ultima oară când ajunsese la micul hotel de pe plajă era o tânără adolescentă care visa să devină asistentă medicală. Acum ajunsese ce-și dorea și era timpul să se întoarcă.

Ziua următoare, ieși la cumpărături. Până acum, se temuse să nu secătuiască micile ei economii pentru că, dacă în clipa în care citea lista asistentelor care trecuseră examenul constata că ratase din nou, ce-ar fi urmat să facă? Gândul era și acum, când era sigură că trecuse examenul, unul îngrozitor.

Acum, era timpul să se relaxeze, petrecând cele câteva zile meritate din plin în micul loc pe care îl cunoștea și îl iubea. Locuise o vreme pe coastă, în micul sat în care viața era ieftină, petrecând multă vreme la hotel cu proprietara lui, doamna Bettingley. Îi spusese acesteia că vrea să devină asistentă medicală și femeia o invitase să le facă o vizită după examen.

– O să avem grijă de tine, draga mea, spusese ea.

La fiecare Crăciun, primise și trimisese cărți poștale. Într-o vară, profitând de invitația unui student la medicină, făcuse o plimbare cu motocicleta și, ajungând prin apropiere, îi făcuse o vizită surpriză doamnei Bettingley.

Femeia fusese foarte încântată să o vadă și mărturisise că nu uitase promisiunea legată de finalul examenelor.

După ce termină cumpărăturile, descoperi că mai avea destul bani în buzunar pentru a da un telefon. Sub impulsul momentului, îi dădu telefon doamnei Bettingley. Femeia răspunse repede. Întâi o certă, apoi râse. Desigur, știa foarte bine că urmează să le facă o vizită și o va primi cu brațele deschise.

– Voi ajunge mâine, adăugă Lucy.

– Mâine, desigur! Mâine este ziua cea mare.

Convorbirea se întrerupse. Băgând mâna în buzunar, tânăra constată că nu mai avea pentru un alt telefon. Se opri brusc. Încerca să-și aducă aminte cât costa drumul până la hotel. Din nefericire, își aminti că depășea o liră, atât cât îi rămăsese. Clătină din cap, copleșită de această realizare.

Chiar în această clipă, Hugh Davies trecu pe lângă ea. Când o depăși, servieta îi alunecă din mână și conținutul ei se împrăștie pe trotuar.

– Oh, exclamă ea.

– Oh, doamne! mormăi el.

Îl ajută să adune foile de hârtie împrăștiate. Mai vorbiseră odată, cu ocazia unei operații. Pentru că medicul avea încheietura mâinii rănită din cauza unui accident de mașină, îi aplicase un bandaj înainte de începerea operației. Ca o curiozitate, bărbatul își aminti de ea.

– Nu ești fata care mi-a bandajat mâna? Parcă Lucy, dacă nu mă înșel.

– Da, eu sunt, spuse ea. Acum sunt asistentă calificată.

– De când?

– Din această dimineață, râse ea.

– În acest caz, e timpul să sărbătorești. Eu mă duc la mare, la Essex. Există un hotel micuț la Backwater, unde se fac tot felul de specialități de casă. Am dat de el din întâmplare…

Tânăra îl întrerupse:

– La doamna Bettingley? Mă duc și eu acolo, mâine. Am stabilit în urmă cu mult timp și abia aștept să plec, dacă… dacă voi reuși să strâng banii pentru drum.

Cuvintele îi zburară de pe buze înainte să le poată opri.

El o privi cu atenție cu ochii lui frumoși.

– Vrei să spui că ai nevoie să fii condusă? Te iau eu, cu mașina mea. Nu-mi place să călătoresc singur și am nevoie de cineva cu care să vorbesc. Să ne vedem în curte spitalului mâine dimineață la zece și jumătate. E bine?

– E bine, răspunse ea cu voce răgușită, aproape speriată, pentru că era cel mai frumos lucru care i se putea întâmpla.

Există clipe în care te afli în fața porților raiului, iar aceasta trebuie să fie una dintre acele clipe! își spuse Lucy.

Fu în curtea spitalului la zece și un sfert, dar și el ajunse mai devreme. Arăta diferit în haine obișnuite: o cămașă de mătase de culoarea untului, pantaloni închiși la culoare și o haină lungă, pe care o lăsase pe banchetă, pentru că era cald. Urcă în mașină și el porni imediat la drum, lăsând curând în urmă Londra și căldura ei sufocantă. Deși cerul era acoperit, era în continuare foarte cald.

– Am văzut că prognoza meteo pentru zona coastei de est este favorabilă. Vom avea vreme bună, anunță el.

– Sunt atât de fericită și de încântată încât aș crede orice, zâmbi tânăra.

– Credeai că nu vei trece examenul?

– Eram sigură că o să pic. Prima oară l-am ratat și simțeam că mi se înmoaie picioarele de fiecare dată când se vorbea despre examene. Nu-mi venea să-mi cred ochilor când am văzut că a fost bine.

– Nici mie nu mi-a venit să cred când am luat examenul, comentă el râzând.

Lucy era sigură că avea cel mai fermecător râs din lume. Bărbatul apăsă pe accelerație și se îndreptară cu viteză spre Woodford.

– O să fie o vacanță plăcută, sunt sigur. Alaltăieri te îndoiai, pariez. A fost greu până când ai ajuns în fața panoului cu rezultate, dar acum…

– Acum, mă simt de parcă ar fi trecut un an! râse ea.

Deveniră repede prieteni, vorbind cu ușurință despre subiecte legate de serviciu. Ea îi mărturisi că adoră meseria de asistentă, mai ales când e vorba despre sala de operații și partea de chirurgie.

– Aceasta este adevărata medicină, dădu el din cap aprobator. Rămâi fidelă părții care îți place și asigură-te că primești ce meriți. Dar o să descoperi că este foarte obositor.

– Știu că va fi obositor, răspune ea. Nu ți se pare la fel?

– Da, desigur.

O întrebă apoi despre familia ei. Poate i se părea surprinzător că nu alesese să petreacă această vacanță împreună cu familia, dar pusese degetul pe o rană dureroasă. În cele din urmă, îi povesti câteva dintre încurcăturile mamei ei. Preciză că nu mai știa prea multe despre sora ei geamănă, pentru că se despărțiseră de la o vârstă fragedă, fără să se vadă prea des, fiecare alegând un alt drum în viață.

– Nu e bine pentru gemeni! comentă el zâmbind. Și sora ta dorește să devină asistentă medicală?

– Evadne? N-ai nici cea mai mică idee cum e!

– E la fel ca tine? E valabil pentru majoritatea gemenilor.

– Nu e cazul, râse ea. Sora mea Evadne a fost adoptată și s-a descurcat destul de bine, din câte am aflat. Oricum, nu ne vizitează niciodată.

– Așa se poartă unii oameni, fu el de acord.

Când făcură o oprire, el scoase un pachet cu sanvișuri delicioase cu pateu, pe care le mâncară împreună. Lucy ajunse să creadă că aceasta este una dintre cele mai remarcabile călătorii din întrega ei viață. Medicul era foarte atent și înțelegător. Cât era de recunoscătoare pentru aceste zile: luase examenul, se întorcea într-unul dintre cele mai plăcute locuri pe care le vizitase vreodată și, în plus, se bucura de compania lui.

Își continuară drumul vorbind despre interese personale, despre prieteni și pasiuni.

Capitolul 2

Când ajunseră pe coasta de est, vremea devenise încântătoare și senină. Fu capabilă să vadă linia subțire a mării desenată la orizont, strălucind sub razele soarelui. Aerul era curat și mirosea a mare, iar puritatea atmosferei făcea distanțele să se micșoreze.

– E uimitor, dar uitasem cât de minunat de frumos este aici, spuse Lucy.

– Un motiv în plus să ai o vacanță și mai ales una bună!

Urmară drumul printre ogoarele cultivate, depășind micuțele sate și pornind spre coastă și spre insulele ei.

– E ca în vremurile bune, murmură ea.

– Sper că-ți va plăcea foarte mult.

– Sunt sigură că voi adora totul.

– Îți amintești de dățile trecute când ai fost aici?

– Da, desigur… Încă de atunci, eram îndrăgostită de această zonă.

– Și când te gândești că nu te-am întâlnit niciodată! Am venit în vizită în aceste locuri din copilărie și sunt tot locurile mele preferate, zâmbi el.

– Dar acum ne-am întâlnit.

Drumul accidentat, care putea fi cu greu numit drum, continuă spre mare. Lucy ținea pălăria în mână, iar părul ei auriu zbura purtat

de vânt, șuvițele bogate acoperindu-i figura încântată. Oare își imagina, sau aceasta va fi cea mai frumoasă vacanță din viața ei? Până acum, fusese încântător.

– Bucuroasă? o întrebă el cu un zâmbet.

– Enorm de bucuroasă, veni răspunsul ei.

Hotelul era vechi, construit în apropierea apei, astfel încât părea mereu că miroase a sare și a alge. Intrarea se găsea la capătul unor trepte care coborau. Prima încăpere era un bar– gol la această oră din zi, desigur– apoi urma spatele casei, care dădea spre mare. Aici se afla un hol în care oaspeții se întâlneau la discuții, precum și o sală de mese.

La etaj se afla baia, care era mândria hotelului și, din câte credeau ei, culmea modernității, oferind apă caldă. Doamna Bettingley avea în continuare grijă de hotel și arăta neschimbată. Era o femeie mică, destul de rotunjoară, dar care nu-și făcea probleme din această cauză. Le spuse că mai erau doi oaspeți în hotel: un lucrător comercial, care era mereu în mișcare și care locuia de fapt la Burry și un tânăr domn care scria o carte și care "nu vrea niciodată să vorbească nimănui", după cum spusese femeia. Era într-adevăr o femeie foarte drăguță, foarte preocupată să-i ofere lui Lucy o sticlă de apă fierbinte pentru serile răcoroase, care soseau pe neașteptate.

– Vreau să te simți foarte bine aici, drăguță, încheie ea.

Era soția unui salvamar, dar îi asigură că soțul ei nu prea avea probleme și că vara era un sezon destul de liniștit.

Lucy se retrase în cameră după amiază, pentru că se simțea îngrozitor de obosită. Când se trezi, refluxul începuse deja să se ridice sub fereastra ei. Adora zgomotul valurilor, care păreau cântecul unei doici dornică să adoarmă un copil. Se ridică din pat încet, savurând fiecare clipă, gândindu-se că nu era posibil să facă așa ceva la spital. Acolo, timpul părea să fie inamicul etern. Făcu apoi o baie îndelungată, felicitându-se că se află în sfârșit aici.

Se îmbrăcă într-o rochie de mătase ușoară, conștientă că-i punea în valoare silueta mlădioasă. Poate că unul dintre cele mai plăcute lucruri într-o vacanță este bucuria cu care întâmpini lumea în haine noi și ușoare, ca și răsfățul unei băi lungi.

Când ajunse la parter, descoperi că întârziase la masă.

– Am adormit, explică ea, cerându-și scuze.

– O să-ți facă foarte bine, era ceva absolut necesar pentru tine, observă el, zâmbind.

Masa fu plăcută, alcătuită din salată de homar foarte proaspătă, de parcă homarul încă înota în urmă cu o jumătate de oră. Mai era și brânză de casă, precum și pâine caldă, coaptă în cuptor, la care se adăuga sosul de afine. Era minunat, iar contrastul dintre această masă și austeritatea celor din spital era copleșitoare.

După masă porniră împreună la o plimbare pe plajă, urmărind progresul refluxului. Continuară o conversație mai veche despre copilărie. Apoi, el vorbi cu admirație despre directoarea spitalului care, după părerea lui, era cea mai bună în meseria ei. Lucy îi povesti apoi cum aceasta o concediase pe una dintre colegele ei, sora Seabrook, care fusese găsită nu de serviciu în tura de noapte, așa cum trebuia, ci conversând cu un tânăr.

– Nu văd cum ar fi trebuit să reacționeze, ridică el din umeri.

– Dar femeia este singura care plătește!

– Da, e adevărat, dar ai fi crezut că o asistentă medicală e capabilă să fie mai discretă.

Încercând să-i caute scuze, ea observă:

– Nu sunt prea multe locuri într-un spital în care ai putea primi un tânăr, nu-i așa?

El dădu din cap.

– Îmi dau seama ce vrei să spui, dar vii într-un spital pentru a te perfecționa, nu pentru a flirta.

Desigur, avea dreptate, iar ea nu mai spuse nimic, schimbând subiectul.

– Presupun că tatăl tău era medic, nu-i așa?

– Da… Mai mult, era un doctor extrem de bun. A fost înnobilat și avea toată lumea la picioare. Am avut un frate pe nume David. Tata a spus întotdeauna că speră ca unul dintre noi să-i calce pe urme– chiar dacă, în acele clipe, nu-mi părea o meserie atrăgătoare. Dar David a refuzat, așa că eu am fost cel care a cedat, explică el, aprinzându-și din nou o țigară. Acum, iubesc această meserie. Lucrurile care ni se întâmplă în viață ne schimbă, aceasta este una dintre lecțiile pe care le-am învățat devreme în viață.

– Și fratele tău?

Tonul lui se schimbă.

– David a fost omorât în Franța, în timpul unei curse de motociclete. Acesta este un fapt care se întâmplă peste tot în lume, dar până când nu se întâmplă propriei familii, nu ți se pare real. Tatăl meu aproape a murit de supărare.

Apoi, după ce se relaxă, medicul îi povesti despre accident și despre urmările lui. Într-o săptămână, îl văzuse pe tatăl lui schimbându-se complet și fusese nevoit să-i acorde toată atenția. Această întâmplare fusese cea care îi schimbase toată viața. Inițial, dorise să urmeze dreptul, apoi se dedicase în întregime urmării drumului ales de tatăl lui.

– Ți-a displăcut la început? îl întrebă ea.

– Într-un fel, da. Sunt unul dintre acei oameni care se teme de moarte. Încă mă poate înspăimânta și Dumnezeu știe că mi-am petrecut o mare parte din viață luptând împotriva ei. Nu că moartea n-ar învinge în cele din urmă, asta știu foarte bine.

– Dar ai continuat, observă ea, admirându-i curajul.

– Am continuat pentru că țineam foarte mult la tatăl meu și pentru că simplul fapt că-i urmam pașii îl ajuta enorm. A fost mereu foarte

bun cu mine, nu m-a dezamăgit niciodată, așa că nu l-am dezamăgit nici eu.

– A fost mulțumit?

– Desigur, enorm de mulțumit! După două infarcturi, fusese imobilizat într-un scaun cu rotile. Primul fusese foarte ușor, dar cel de-al doilea aproape l-a omorât. Îmi amintesc, desigur, că al treilea așteaptă în apropiere, iar frica mea de moarte revine.

Bărbatul vorbea încet, pășind pe nisip alături de ea și adunând bucăți de alge și de scoici.

– Înțeleg despre ce vorbești, dar trebuie să ne luptăm cu teama în fiecare zi. Crezi că va veni timpul în care laboratoarele secrete vor descoperi toate misterele și vom găsi leacul la orice maladie? Că vom trăi atâta vreme cât corpul mai are resurse? Fără boli! Fără dureri! Doar să ne stingem ușor, ca o lumânare.

– Mă îndoiesc de acest lucru, comentă el. Boli noi apar în fiecare zi. Dar cred că vom reuși să prelungim viața și că va veni timpul în care omul va trăi peste o sută de ani.

– Îmi imaginez că va fi îngrozitor, dădu ea din cap. Eu nu vreau să trăiesc mai mult, în nici un caz când voi fi bătrână și nimeni nu mă va dori.

– Să uităm acest subiect! propuse el. Suntem în vacanță, într-una dintre cele mai frumoase zone din lume.

– E raiul! dădu ea din cap aprobator.

Se întoarseră pe plajă spre hotel, înainte ca refluxul să acopere o prea mare porțiune din ea. Aerul mirosea a sare, iar țipetele pescărușilor te făceau să crezi că le este foame. Ecourile lor răsunau prelung. În timp ce se îndreptau spre hotel, Lucy își spuse din nou că va fi cea mai frumoasă vacanță din viața ei.

A doua zi se trezi târziu. Aici putea visa dacă își dorea să o facă… Doamna Bettingley o întrebă dacă poate să mănânce două ouă și fu foarte suprinsă să afle că nu. Bău mult mai multă cafea decât ar fi

trebuit– în special datorită porției generoase de frișcă. Când coborî la parter, Hugh tocmai se întorcea de la o partidă de călărie pe plajă.

Arăta minunat în costumul de jocheu! Imediat, tânăra își spuse că nu trebuie să se îndrăgostească de el. Prea multe asistente se îndrăgostesc de un chirurg de succes. Văzuse de multe ori acest lucru, uneori chiar sub ochii ei. Îi spuse că nu obișnuiește să călărească și că undeva în interiorul ei se temea de cai.

– Nu e decât pentru că sunt atât de mari, răspunse el. O să încerc să te învăț să călărești. Să ții minte. E o șansă importantă.

– N-am echipament de călărie și în nici un caz nu-mi pot permite să cumpăr unul.

– Cu aceasta, planurile noastre au luat sfârșit, râse el.

O invită la masă în orașul apropiat, într-unul dintre renumitele restaurante de pe malul mării. Toată lumea care ajungea în zonă trebuia să mănânce cel puțin una dintre delicatesele locale. Se discuta foarte mult despre una dintre acele mese pe care oamenii credeau că le poți lua numai la Londra, ceea ce era complet neadevărat.

Grădina era plină de flori și câteva mese fuseseră amplasate lângă un perete de sticlă, astfel încât oaspeții se puteau bucura de frumusețea plantelor viu colorate.

Lucy se simțea de parcă pătrunsese într-o lume cu totul nouă, de parcă trăia o altă viață, extrem de diferită de tot ce trăise până acum.

Medicul vorbea bine dispus despre viața lui socială din Londra, fără să-și dea seama că o deprima. Era genul de viață pe care știa că n-o va avea niciodată, dar care i-ar fi plăcut, chiar pentru o perioadă scurtă! Nu trebuia să-l ia pe acest bărbat în serios și își amintea că surorile mai în vârstă o avertizaseră. Era mai înclinat spre flirt decât ai fi crezut și se mișca într-un cerc atât de departe de ea, încât aproape o făcea să amețească. Când ajunseră la hotel, se scuză spunând că se simte obosită și că vrea să se odihnească, dar când se întinse în pat

somnul refuză să vină. Rămase întinsă, gândindu-se. Desigur, se gândea la Hugh. Bărbatul se mișca într-o sferă foarte deosebită de a ei, mult prea atrăgătoare și, probabil, era genul de om care consideră că e firesc să cucerească o tânără, apoi să uite acest lucru. Chiar și modul în care vorbea era fascinant. Când râdea, simțea ecourile râsului lui în stomac. Inima ei începea să bată nebunește și se purta ca o copilă prostuță. Diagnosticul pe care îl pusese era clar: mă port ca o fetiță prostuță.

***

În acea seară, Lucy se oferi voluntar să spele vasele, pentru că fata care avea această îndatorire nu apăruse la serviciu. Doamna Bettingley n-ar fi lăsat-o să o facă, dacă n-ar fi fost presată de timp. În cele din urmă, proprietara hotelului cedă grațios.

Partea ciudată era că se simțea chiar bine să aibă ceva de făcut. Marinarii râdeau în jurul ei, făcând-o să se simtă relaxată și acasă. Se duse la culcare fără să-l vadă pe Hugh, dar era încântată că petrecuse seara atât de în siguranță, pentru că era sigură că trebuia să se ferească de un lucru: să se îndrăgostească de unul dintre cei mai celebri chirurgi.

Doamna Bettingley îi spuse că bărbatul venise la culcare foarte târziu noaptea trecută, în jurul orei două dimineața, lucru surprinzător, dar pe care credea că e bine să i-l spună lui Lucy.

Această informație o făcu să doarmă neliniștită.

Ar trebui să încetez cu aceste sentimente prostești pentru el, își spuse ea, pentru că nimic nu va ieși de aici.

Se întâlniră a doua zi, la micul dejun. Cu această ocazie, el îi povesti despre cartea pe care o scria. Subiectul acestei cărți erau

speciile rare de păsări care vin în Anglia. Scrisese deja jumătate din ea, iar în această dimineață voia să ia o barcă spre Backwater. O invită să vină cu el, iar Lucy nu putu să refuze. În plus, învățase să manevreze o barcă încă din copilărie, când vizitase împreună cu mama ei un vechi prieten care locuia într-o zonă de lacuri.

Bagajul lui Hugh era compus în mare parte din binoclu, caiete de notițe și un aparat de fotografiat– nu că ar fi crezut că va găsi ceva care merită fotografiat– dar pe care îl lua mereu cu el, pentru cazul în care avea noroc. Aceasta, își spuse ea din nou, în timp ce vâsleau în apropierea insulelor, va fi într-adevăr cea mai bună vacanță pe care am avut-o vreodată!

Se opriră în apropiere de una dintre insule și debarcară pe plaja ei, iar Lucy îl urmări cu interes în timp ce fotografia păsările, urmând să folosească aceste fotografii în carte. El avea remarcabila capacitate de a rămâne perfect nemișcat, ceea ce tinerei îi părea foarte greu de făcut. Mai târziu, se așezară în iarba înaltă, mâncând sanvișurile pe care le aduseseră cu ei. În aceste locuri, nici n-ai fi crezut că este un chirurg.

Brusc, Lucy spuse:

– Chiar nu pot crede că ești tu.

– Se spune că fiecare din noi are două personalități. Acesta sunt eu, cu adevărat. Medicul pe care l-ai cunoscut la spital este acea parte din mine care muncește pentru a-și câștiga existența.

– Nu-ți place?

– Ba da, desigur, dar iubesc senzația de a fi aici și a scrie cărți despre păsări, comentă el, râzând.

Rămaseră multă vreme pe insulă, Hugh reușind să facă niște fotografii minunate, apoi se întoarseră la hotel. Va ieși din nou, o anunță el. Lucy îl urmări ieșind, îmbrăcat într-un costum sobru, cu o cravată de mătase. Arăta într-adevăr ca un chirurg celebru.

– Acum, unde se mai duce? o întrebă ea pe doamna Bettingley, de fapt rostindu-și gândurile cu voce tare.

Femeia ridică un deget spre buze.

– Presupun că se duce din nou la domnișoara Haynes.

– Domnișoara Haynes? repetă Lucy, cu respirația tăiată.

– Da, domnișoara Fleur Haynes– ce nume ciudat! Locuiește la Cobblestone, acea locuință veche și frumoasă de la intrarea în oraș. Au o grădină minunată, plină de flori.

– Da, am văzut-o ieri.

Doamna Bettingley era într-o dispoziție ciudată, dornică să vorbească.

– E o tânără atât de drăguță și de politicoasă! E și foarte frumoasă, desigur, râse femeia. Se spune că, după cum se poartă medicul… dar nu se știe niciodată.

– Da, nu se știe niciodată, răspunse Lucy, sperând că vocea nu-i trăda neliniștea.

– Poate că vorbim prea mult, clătină din cap proprietara hotelului. Aici, în sat, nu sunt prea multe de făcut, așa că vorbim cam prea mult. La urma urmei, nu facem rău nimănui, nu-i așa?

Cuvintele doamnei Bettingley o făcuseră pe Lucy foarte curioasă s-o întâlnească pe Fleur Haynes. E un nume frumos, își spuse ea, fiind sigură că i se potrivea tinerei necunoscute. N-avea nici un sens să fie geloasă, căuta necazuri și poate că o afecta prea tare. După cum spusese proprietara hotelului, la țară toată lumea vorbea, pentru că nu aveau nimic altceva de făcut. Nu se gândise niciodată că se poate afla o tânără aici, una pe care Hugh să o admire. M-am concentrat pentru examene și am ajuns incapabilă să văd și altceva în afara propriei persoane, își spuse ea.

Era ca și cum soarta asculta de dorințele ei, pentru că după masă se duse în grădina de flori. Mireasma crinilor și culorile vii o făceau să se simtă în paradis. Lucrând într-un mare spital, nu aveai niciodată

ocazia să întâlnești un astfel de sentiment. Lucy își adusese câteva haine pe care voia să le repare. Ar fi vrut să fie genul de persoană care poate arunca hainele care se rupeau, dar nu era. Nu încă. Păstrase câteva perechi de ciorapi de care voia să se ocupe în grădină, la soare. Tocmai începuse lucrul, când auzi poarta grădinii deschizându-se și văzu două tinere intrând. Păreau să aibă în jur de optsprezece ani și păstrau încă pe chipuri veselia copilăriei. Una dintre ele, cu păr auriu, era foarte frumoasă. Această tânără i se adresă lui Lucy:

– Nu reușesc să găsesc pe nimeni aici, puteți să-mi spuneți cum pot să o găsesc pe doamna Bettingley?

– Da, probabil că s-a dus în camera ei. O să încerc s-o chem. Cine să spun că o caută?

– Numele meu este Fleur. Fleur Haynes.

– O să încerc să arunc un ghem în fereastra ei, poate observă.

Lucy aruncă un ghem spre fereastra doamnei Bettingley. Prima oară, nu se văzu nici o reacție. A doua oară, proprietara hotelului, oarecum înfuriată, apăru la fereastră. Când văzu despre ce e vorba, strigă:

– Cobor imediat!

Cealaltă tânără se întoarse spre Lucy.

– Sunteți asistentă, nu-i așa?

– Da, dar abia m-am calificat. Am venit aici să mă odihnesc după examene.

– Sunt grele?

– Mult mai grele decât speram, râse Lucy.

Fleur o ascultă, apoi îi zâmbi.

– Cunosc un medic, spuse ea. Vine aici foarte des și joacă bine tenis.

– Da, operează în spitalul în care lucrez.

Tânăra dădu din cap aprobator. Într-adevăr, era foarte frumoasă, una dintre englezoaicele cu piele foarte albă, ochi albaștri fermecători și păr auriu.

– Aș vrea să văd una dintre sălile noi de operații în care se scoate inima unei persoane, este operată și refăcută, se pune apoi la loc și începe să bată din nou, spuse ea.

– Nu pornește chiar întotdeauna, clătină Lucy din cap, zâmbind.

– Trebuie să fie îngrozitor și foarte tensionat. Cât le ia să o pornească din nou?

– Depinde de cât de gravă este problema. Eu am leșinat la prima operație de acest gen la care am asistat.

Tinerele o priveau cu interes.

– Și cum au reacționat? întrebă Fleur.

– Cineva m-a ridicat și m-a dus în salonul învecinat. Nu poți să leșini în sala de operații… Mă întorc la spital marți. Ca să vă spun adevărul, acum că m-am obișnuit, abia aștept să mă întorc.

În acea clipă apăru doamna Bettingley, foarte încântată că are vizitatori, și le luă pe cele două tinere în interior. Lucy nu-și dorea decât să nu vorbească despre ea. Abia acum constata ce bine este să te naști și să crești într-un oraș, unde există și alte lucruri interesante de făcut, în afară de bârfă.

Aceasta fu ziua în care nu-l prea văzu pe Hugh, pentru că Fleur îl luase la plecare acasă la ea, unde se organiza o nouă partidă de tenis. Doamna Bettingley povestise acest lucru cu multă emfază, dându-i înțelesuri ascunse, poate fără să fie conștientă de acest lucru. După ce termină de cusut hainele, Lucy rămase pe gânduri.

Probabil că principala ei problemă era că e singură. Toată viața își dorise șansa de a-și face mulți prieteni, lucru extrem de necesar pentru o asistentă pe care spitalul o presează foarte mult.

Pacienții care se vindecă par foarte recunoscători și promit să revină în vizită, dar nu o fac niciodată.

Oamenii nu se întorc la spital să mulțumească, știa foarte bine.

Seara, tânăra mâncă singură, pentru că Hugh luase cina cu un alt cunoscut, medicul din localitate. Apoi se duse la culcare devreme, surprinsă să constate că nu putea să doarmă. A doua zi, el făcu din nou fotografii păsărilor sălbatice care se adăposteau pe insulițele din preajmă. Erau sute de fotografii, iar pasiunea lui pentru acest subiect părea într-adevăr nestinsă. Lucy rămase la hotel, pentru că această operațiune era prea obositoare pentru ea. Mai ales când trebuia să stai nemișcat minute în șir, în tot felul de poziții incomode. Seara, porniră împreună la plimbare pe plajă.

La această oră din zi, valurile mării păreau perlate, devenind cristaline în bătaia soarelui ce cobora spre apus. Merseră mai departe decât credeau, iar ea fu nevoită la un moment dat să-l roage să facă o mică pauză, pentru că se simțea obosită.

– Desigur, răspunse el. Stăm puțin pe stânci?

Se așezară pe marginea dantelată a stâncii, admirând culorile apusului. În jurul lor, bucăți de alge și scoici se zăreau printre crăpăturile stâncii. Mai încolo se zăreau ciulini cu flori colorate, puful lor plutind încet luat de briză. Un fluture albastru dădea târcoale, strălucind ca o bijuterie.

– Cât de frumos este! șopti ea.

– Da, răspunse el, aici mă simt în altă lume. Nu pot să cred că există undeva o sală de operații. Acea tensiune. Acea liniște. Mă gândesc uneori că tăcerea aceea de mormânt este cea mai greu de îndurat. La început, eram sigur că nu voi rezista.

– Și eu simt același lucru, dar trebuie să recunosc: m-am făcut de rușine când am asistat la prima operație. Era o operație de inimă și am leșinat.

– A fost un început prea greu. De obicei, pentru prima asistență se aleg operații mai ușoare. A fost o greșeală a coordonatorului.

– Câteodată mă gândesc dacă viața merită să fie salvată, murmură ea gânditoare. Un om care a avut un atac de cord foarte grav și care nu poate să meargă din nou sau să se miște, trebuie să îndure o viață amară. Oare n-ar prefera mai degrabă să moară?

El zâmbi înțelegător.

– Cred că știi că nu așa vorbește o asistentă bună. Ea îl salvează pe un om de el însuși și-l ajută să continue. Nu poți ști niciodată. Brusc, din senin, poate se găsește un leac miraculos. Câtă vreme există viață, există mereu speranță.

– Nu cred că este valabil oricând.

– Eu cred, schimbă el subiectul, vizibil deranjat.

Lucy se întrebă dacă medicul nu credea că e exagerată.

– Știi că au mai rămas doar două zile de vacanță? observă el. Timpul trece repede.

– Da, a zburat pe lângă noi.

– Ca fluturii aceștia albaștri, dădu el din cap, arătând un fluture strălucitor. Uneori, îmi doresc să fiu unul dintre ei. Să trăiesc doar câteva zile, dar să fie toate fericite. Sau pentru câteva ore. Sunt bucuroși și fericiți, iar eu îmi doresc să avem completa lor siguranță.

Lucy rămase o vreme pe gânduri, apoi îl întrebă:

– Și tu ai descoperit că viața nu este sigură?

Bărbatul își încleștă pumnii și o privi lung, emoția fiind vizibilă pe figura lui. Cât de negru era părul lui și cât de lungi genele arcuite! Toți bărbații cu ochi închiși la culoare au ceva de spanioli, mereu atrăgător.

– Dar mai sunt și clipe fericite în viață, murmură ea.

– Poate că acesta este al nostru! șopti el liniștit, dar cu hotărâre, aproape ca un ordin în sala de operații, luându-i mâinile. Se spune că în viață există un moment, unul singur dar măreț, în care trăiești cu adevărat.

Lucy nu știu de ce o sărutase, dar sărutul lui era copleșitor. Nu va uita niciodată cum toată lumea se schimbase. Își va aminti mereu căldura buzelor lui, felul în care o trase în brațele lui puternice, la început cu tandrețe, apoi din ce în ce mai pasionat. Nu-i păsa dacă va suferi, pentru că acum era conștientă cât de mult îl iubește. Până acum reușise să se păcălească, să se facă să creadă că nu era decât o pasiune trecătoare, dar cuprinsă în îmbrățișarea lui, simțea că nu e adevărat. În acea clipă, totul dispăruse în jurul lor.

Toate întâlnirile pe sălile spitalului, dățile în care îl urmărise operând, discuțiile purtate în mașină, toate acestea aveau un singur răspuns. O singură clipă, în care inima ei deveni în totalitate a lui. Sunt nebună, își spuse ea, nebună să cred că poate fi mai mult. Nu-i pasă cu adevărat de mine.

Cu blândețe, bărbatul o eliberă.

– Există un destin care ne definește viața, murmură el, apoi o sărută din nou.

Erau atât de departe de spital, singuri pe plaja care mirosea a sare. Un fluture se apropie de ei și rămase o vreme nemișcat, parcă privindu-i, înainte să se îndepărteze cu o bătaie scurtă de aripi.

Aceasta este singura clipă în care am trăit cu adevărat, își spuse Lucy, știind că era pierdută. Oare va dura mereu? Sau era doar o clipă? Atâta doar… Nu putea suporta gândul că era doar un flirt fără importanță.

El îi dădu drumul din nou, murmurând aproape pentru sine, fără să o scape din priviri.

– Ești o fată minunată.

– Asta… n-ar fi trebuit să se întâmple, spuse ea, încercând să pară jignită.

– Știu! M-am rugat însă ca vacanța să dureze o veșnicie și brusc, cu sfârșitul atât de aproape, am știut… Am știut că nu o va face! O să se termine mult prea devreme…

Presupun că amintirea rămâne mereu cu noi, dar… nu se putea termina astfel.

Pentru o clipă, Lucy așteptă să fie din nou sărutată, apoi înțelese că bărbatul aștepta ceva de la ea, un fel de răspuns.

– Acum sunt asistentă calificată și presupun că voi începe să lucrez cu adevărat. Te saturi să fii mereu studentă și stagiară, vrei să ajungi în miezul lucrurilor.

– Ai planuri pentru viitor?

– Nu neapărat. Nu știam dacă nu cumva voi rata examenul și nu voiam să-mi fac planuri care să dea greș. Îmi place foarte mult munca din sălile de operație. Prefer să particip la operații mai degrabă decât să lucrez în saloane. Acolo se întâmplă cu adevărat lucrurile, pe masa chirurgicală.

– Știu, zâmbi el.

– Mi-aș dori foarte mult să fiu asistentă în sala de operație, dar mai e mult de lucru până atunci!

– Ți-ar plăcea să lucrezi pentru mine? sugeră el.

Lucy își aminti de asistenta care lucra împreună cu el de ani buni: era genul tăcut, cu o figură lipsită de emoție și pentru o clipă se întrebă dacă nu propusese acest lucru doar ca să fie politicos.

– Mai e mult până aș putea ajunge acolo, oricum.

– Nu chiar atât de mult. Betty se căsătorește în august.

Cuvintele acestea păreau ireale. Nu-și imagina asistenta aceea liniștită și tăcută, mireasă.

– Dar…murmură ea, simțind că se îmbujorează.

Își dorea să fi lăsat acest obicei de școlăriță în urmă, dar nu ajunsese încă să scape de el. Încercă să-și scoată din minte gândul că e posibil să fie asistenta lui, chiar dacă știa că-și dorea cu disperare această șansă. Într-o zi voi reuși, își spuse ea, trebuie să reușesc.

Bărbatul îi văzu neliniștea și râse.

– Te-ai potrivi foarte bine cu mine, spuse el.

Cu o voce blândă, aproape o șoaptă, tânăra răspunse:

– Voiam… îmi doream să spui asta.

El o sărută din nou, apoi începură să vorbească despre viața care îi aștepta.

– În spital, ți se va spune că nu sunt un bărbat politicos și atent cu femeile. Pentru mine, slujba vine pe primul loc, pentru că datorez acest lucru pacienților mei. M-am gândit chiar că e greșit pentru un medic să se căsătorească, pentru că slujba lui trebuie să fie mereu cea mai importantă preocupare.

– Poate că adevărata ta mare dragoste este chirurgia, dădu ea din cap.

Ceea ce spusese medicul era adevărat. Știa de mult timp că Hugh Davies nu poate fi bărbatul unei femei. În spital, se spunea că nu sărutase niciodată o femeie, dar astăzi o sărutase, nu doar o singură dată. Pentru o clipă, acest lucru o copleșise, dar își revenise repede. Nu era decât o întâmplare de vacanță, datorată timpului și locului, vremii calde de vară și faptului că erau amândoi oaspeții micului hotel. Aceste coincidențe îi transformase în ceva mai mult, dar va trece odată cu sfârșitul vacanței.

El îi vorbea încet, cu hotărâre:

– Vreau să ai o viață fericită. Toate femeile ar trebui să se căsătorească, pentru că dragostea este miracolul existenței. Dar doctorii căsătoriți își văd rareori soțiile, pentru că sunt foarte dedicați slujbei lor. Poate că femeile nu înțeleg că un doctor bun dă totul pacienților. De aceea, nu mă voi căsători niciodată.

Vocea lui era sinceră. Era ca și cum, pentru o singură clipă, o ușă de deschisese în fața ei, arătându-i ce ar fi putut avea: fericire, un cămin, un soț și copii și, cel mai mare cadou, multă dragoste.

Acum, ușa se trântise cu putere.

– Desigur, spuse Lucy, dar simțea că inima îi este copleșită de tristețe și de un sentiment amar de eșec. Se spune că ziua de mâine nu vine niciodată, încercă ea să zâmbească.

– Știu.

O să-și amintească mereu că erau împreună, singuri în această clipă minunată din zi, stând înconjurați de iarbă de mare și scoici. Brusc, își dădu seama că această tortură trebuia să înceteze. Se ridică.

– Dacă nu ajungem la timp la cină, doamna Bettingley o să fie dezamăgită, pentru că a pregătit ceva special pentru noi. Să ne întoarcem să vedem care este surpriza, propuse ea.

Bărbatul se ridică și el, silueta lui înaltă desenându-se clar pe fundalul albastru al cerului.

– Amândoi ne vom aminti de acest moment toată viața. Poate că știai acest lucru?

– Poate că știam…

Hugh o luă de mână și porniră împreună înapoi pe plajă, admirând în trecere vegetația sălbatică de pe stâncile de la capătul întinderii de nisip. Da, avea dreptate. O să-și amintească această zi toată viața ei.

Masa era deja pregătită în sala de mese a hotelului. Masa masivă, de stejar, era acoperită cu o față de masă brodată cu albastru, arătând aproape festiv. Doamna Bettingley le pregătise salată de crab, ornată cu bucăți de ou fiert, rondele de ridichi și bucăți de castravete. Mai era și plăcintă cu fructe de pădure, acoperită cu un strat generos de frișcă. În centrul mesei se afla un vas cu flori de câmp, care înveseleau atmosfera cu culorile lor vii. Pentru o clipă, avu impresia că Hugh nu mai era un medic, ci doar un bărbat îndrăgostit de ea, așa cum ea părea tânăra care îi dăruse inima ei pentru totdeauna.

Ar fi vrut să nu se despartă niciodată. Dar nu poate dura, își spuse ea, iar acum ajungem la sfârșitul acestei povești inutile. Să se despartă? Ar fi îngrozitor de crud. Dar se vor întâlni din nou în spital, pe culoare, în sala de operație, la fiecare colț. Gândul acesta însemna acum mai mult decât orice. Hugh nu putea să fie îndrăgostit de Fleur Haynes, oricât de frumoasă ar fi.

Fusese geloasă când auzise despre ei, dar acum i se părea imposibil.

Când ajunseră la desert, el fu chemat la telefon. Lipsi destul de mult, dar nu dădu nici o explicație la întoarcere.

"Doctorii sunt secretoși", le spusese una dintre asistentele care le instruiau. "Așa trebuie să fie, este parte din munca lor. "

Ar fi crezut că această seară petrecută împreună pe plajă i-ar fi apropiat. Sentimentele dintre ei se schimbaseră, asta era clar, dar tot nu credea că poate fi sigură de el. Orice putea să se întâmple! Chiar orice… Azi a fost raiul, se gândi ea, o zi superbă în care totul a fost perfect, iar oricine merită așa ceva, măcar o dată în viață!

Poate că ziua de mâine nu va veni niciodată. Pentru o clipă, speră că e posibil. Poate…

Capitolul 3

Lucy sperase să călătorească spre Londra cu Hugh, în locul acestui drum îngrozitor cu trenul. O să fie bine pe drum, își spusese ea. Aceasta în cazul în care era într-o dispoziție bună și voia să vorbească. În spital era cunoscut ca "Doctorul tăcut", cel care nu stătea de vorbă… Poate că aveau dreptate, putea fi extrem de tăcut. Era genul de bărbat care lucrează ca o mașină. "Bisturiu, te rog… Forceps, te rog"… Apoi, sunetul metalic al instrumentelor folosite.

Dar să meargă împreună spre Londra, urma să fie minunat.

Dormi până târziu. Era uimită să constate când se trezi și se uită la ceas, că dormise cel puțin o oră în plus decât intenționase. Nu-i venea să creadă.

– Doamne, e îngrozitor, își spuse ea și sări repede din pat.

Seara trecută avusese prevederea să-și facă bagajul, așa că putu să coboare la parter pentru micul dejun. Mâncarea era deja pe masă, în fața ușii de sticlă care dădea spre grădina cu flori și spre garajul în care Hugh își parcase mașina. Acum, ușile garajului erau larg deschise, dar mașina nu se vedea nicăieri. Lucy privi din nou, uimită. Oare seara trecută nu fusese decât un vis? Planificaseră, așa cum își amintea, să plece împreună la Londra, sau primise un telefon urgent de la spital, care îl obligase să plece noaptea, fără măcar să vină să-i spună rămas-bun?

Doamna Bettingley intră în sala de mese cu o tavă cu cafea fierbinte, lapte și un ou prăjit pe o felie de pâine, exact cum îi plăcea musafirei ei.

– Mașina doctorului nu mai este? întrebă tânăra, prea speriată ca să aibă grijă de ce dezvăluia prin reacția ei.

– Nu. A primit un telefon în mijlocul nopții, după ce nu dormise mai mult de o oră și jumătate. A spus că trebuie să plece imediat. Mă mir că telefonul nu te-a trezit, pentru că a sunat și a tot sunat nebunește. Am întrebat dacă să te trezesc, dar mi-a răspuns: "Nu, lăsați-o să doarmă. Poate să se întoarcă mâine cu trenul. Eu trebuie să plec acum." Și a plecat.

Plecase, într-adevăr, iar lui Lucy nu-i venea să creadă.

Poate că doamna Bettingley văzu ceva ciudat în privirea ei, poate un reproș, pentru că adăugă:

– A presupus că vei înțelege, spuse ea cu tristețe.

– Da, desigur.

O să aleg calea pe care mi-a recomandat-o, se gândi ea. Poate că simțise ceva. Acum visul era mort, pentru totdeauna.

– E ceva în neregulă? o întrebă proprietara hotelului.

– Nu. Presupun că a fost nevoie de el pentru o operație specială!

Dacă părea nepăsătoare și veselă, era doar din puterea obișnuinței. Nu avea altă soluție. După micul dejun, urcă în camera ei și își termină bagajul. Avea sentimentul ciudat că în ultimele câteva minute îmbătrânise teribil și nu știa ce să facă. Nu se gândise niciodată că i se va întâmpla așa ceva, dar se întâmplase, iar impactul asupra ei era prea puternic.

Se duse la gară, unde descoperi că ceasul de la hotel era înainte și că mai avea destul de așteptat. Aici las în urmă o parte din mine, își spuse ea. Aici este locul căruia îi aparțin cu adevărat.

În timpul călătoriei, începu să o doară capul. Luă două aspirine și speră că va ajunge la Londra înainte să i se facă rău. Reuși să ajungă,

dar trebui să ia un taxi pentru că avea prea mult bagaj și se simțea mult prea rău ca să poată merge pe jos.

Portarul o întâmpină cu un zâmbet vesel și cu o glumă, complet inutilă. Îl rugă să spună supraveghetoarei că are o durere de cap îngrozitoare și că nu poate coborî la masă, apoi urcă în camera ei, unde se aruncă pe pat.

Într-un fel, se așteptase să găsească un buchet de flori. Se întâmpla foarte des pentru surorile care aveau un iubit, iar Hugh nu putea să nu se gândească la așa ceva. Dar nu primise flori! Când reuși să-și pună ordine în gânduri, își dădu seama că el lucra până târziu în sala de operații și, desigur, nu avea de ce să-l învinovățească. În viață, nu ai mereu timpul necesar.

Scrisorile pe care le primise erau o cerere de înscriere la un club pentru asistente medicale, o notă de plată de la spălătorie pe care întârziase să o plătească și o scrisoare de la prietena ei Susan, în care îi spunea că are o invitație într-un loc special și nu are o rochie potrivită, încheind cu rugămintea să-i împrumute rochia ei roz. Abia în această clipă Lucy își aminti că dusese rochia la spălătorie și că uitase să o ia.

Puse pe ușă un bilet pentru Susan pe care scria: "M-am întors, dar trebuie să plec. Nu pot să-ți împrumut rochia", sperând că n-o va deranja.

Mă simt ca și cum aș fi murit, clătină ea din cap.

Nu credea că va fi în stare să doarmă cu această durere chinuitoare de cap, dar adormi repede și următorul lucru pe care îl auzi fu clopotul care bătea în fiecare dimineață la ora șapte și jumătate, dând deșteptarea.

"O iau de la capăt, cu încă o zi de lucru", se gândi Lucy, sărind repede din pat.

Cu toate acestea, uniforma de asistentă îi dădea un sentiment ciudat de siguranță, de parcă s-ar fi întors acasă. Azi sunt sigură că se

va întâmpla ceva, își spuse ea cu speranță, apoi coborî să ia micul dejun. Pe drumul spre sala de mese aruncă o privire pe lista cu turele și descoperi că apărea în două ture: una imediat, dimineață, una după-amiază.

Micul dejun era foarte neplăcut după cele luate la hotel, cu mirosul de sare și iarbă de mare și vederea spre grădină. Asta este, încercă ea să se consoleze.

Când ieși din sala de mese, una dintre surori o opri. Asistenta Woodware era foarte severă și își făcuse stagiatura tot în acest spital, ținând foarte mult la reguli și supraveghindu-le cu grijă pe tinerele asistente.

– Doamna directoare vrea să te vadă, soră, îi spuse ea.

– Pe mine, soră?

– La ora zece. Ești repartizată la salonul Bethany, iar sora de acolo se așteaptă să fii punctuală.

– Mulțumesc, soră, răspunse Lucy.

Rămasă singură, tânăra oftă adânc. Salonul Bethany era salonul pentru bătrâni, cunoscut ca fiind cel mai deprimant din întreg spitalul, în care rezistența asistentelor era pusă la mare încercare. O să detest acest salon, își spuse ea, disperată.

La ora zece fix se duse în biroul directoarei, care începu să-i spună care erau îndatoririle ei în salonul Bethany.

În timp ce directoarea vorbea, Lucy își dădu seama că se gândea la Hugh, la felul în care se plimbaseră pe plajă și cum stătuseră de vorbă în aerul curat și sub briza mării. La insulele pe care le vizitaseră și la păsările exotice. Se gândea la acele zile petrecute într-o lume nouă, o lume cu parfum romantic, în care se îndrăgostise încetul cu încetul de frumosul chirurg.

Ar fi vrut ca vacanța să mai fi durat măcar câteva zile, dar șansa venise și plecase repede, iar Hugh oricum fusese nevoit să plece. Ar fi fost nefericită în acele locuri fără el.

Salonul în care fusese repartizată era mare și plictisitor. În paturi zăceau bătrâne care își așteptau sfârșitul, unele surde, altele senile, multe dintre ele aproape nebune, secătuite de lupta nedreaptă cu viața. Nu putea face mare lucru pentru ele, știa foarte bine, oricât de mult ar fi dorit. Bethany, din toate saloanele disponibile! Nici măcar nu se gândise că va ajunge aici.

Sora Knox nu era genul de asistentă pe care să o iubești prea mult. Se povestea că aici, în urmă cu mulți ani, înainte de existența saloanelor specializate și când veneau doar pacienți temporari, asistenta avusese o poveste de dragoste dezastruoasă. În cele din urmă, plecase din spital pentru a se căsători cu bărbatul pe care îl iubea, iar colegele ei îi făcuseră obișnuitul cadou, o piesă de argintărie. Dar bărbatul plecase cu altcineva, chiar de sub nasul ei… Acum era cea mai dificilă asistentă cu care să lucrezi, nemulțumită și autoritară și foarte greu de înțeles. Lucy se gândi la aceste detalii pe care le auzise cu groază, apoi se strădui să se adune.

– Mulțumesc, doamnă directoare, spuse ea.

Pentru o clipă, femeia o privi lung, apoi îi vorbi cu blândețe:

– Cu toții trebuie să învățăm, iar uneori este mai bine să treci prin părțile mai grele ale meseriei de la început. Altfel, te afectează mai puternic mai târziu, când crezi deja că te-ai obișnuit. De acest șoc mă străduiesc să te feresc.

– Vă înțeleg, doamnă directoare, și vă mulțumesc foarte mult.

Afară, la intrarea în biroul directoarei, se găseau două asistente tinere, care așteptau. Erau foarte îngrijorate pentru ce urma să li se întâmple în biroul de temut, încât nu observară cât de tristă era Lucy. Sperase că, după ce va lucra o vreme în saloane, se va întoarce în sala de operații și va putea să-l vadă din nou pe Hugh!

O să mor, își spuse ea, cu acea nefericire atât de des întâlnită la tineri. Gândul că va lucra cu sora Knox nu era deloc încurajator, iar zvonul era că mirosea problemele mult mai repede ca oricine din

spital. Probabil că directoarea știa foarte bine acest lucru. Imaginile suprapuse ale surorii de care se temeau toate începătoarele și a bărbatului cu care se plimbase pe plajă o făceau să se simtă rău.

Se duse în salonul Bethany, iar când intră sora Knox ridică privirea, fixând-o cu severitate. La celălalt capăt al salonului, două asistente tinere făceau paturile. O bătrână cânta un cântec pentru copii cu o voce falsă, ascuțită, iar alta râdea nebunește. Era o imagine îngrozitoare, ca și cum puteai vedea viața deteriorându-se și lăsându-i pe acești oameni în urmă, ca pe niște epave. Uneori, Lucy își spunea că ar fi mai bine pentru ei dacă ar muri.

– Doamna directoare mi-a spus să mă prezint aici, soră, spuse ea cu gravitate, stând cu spatele drept.

– Vei lucra aici trei luni, răspunse asistenta cu calm, dar fără nici o expresie. Știi în ce stare se află pacienții din acest salon?

– Da, soră.

Pentru o clipă, Lucy avu impresia că această femeie nu avea inimă, că era doar un robot. Se temu că nu va rezista nici o zi aici. Într-un pat, una dintre bătrâne țipă, iar sora Knox se îndreptă spre ea, făcându-i semn să o urmeze. Ajunse acolo, sora luă mâna bătrânei.

– Ce s-a mai întâmplat acum, draga mea? întrebă ea.

– M-a mușcat un leu, răspunse bătrâna, privindu-le cu ochi îngroziți.

– Nu cred că e tocmai adevărat, spuse asistenta cu voce blândă. Ești bolnavă și te afli într-un spital, iar aici nu avem lei. Nu e nimic de care să-ți fie teamă. Ai venit să fii îngrijită și vindecată.

Vocea blândă o liniști pe bătrână.

– Chiar o să mă fac bine? întrebă ea.

– Draga mea, noi putem să te ajutăm cu foarte multe lucruri, dar trebuie să ne ajuți și tu. Să-ți aduci aminte că nu sunt lei într-un spital. Dacă aștepți puțin, sora o să-ți aranjeze patul și o să te ajute să te simți mai bine.

În acele câteva secunde, Lucy devenise conștientă de a doua personalitate a asistentei Knox. Era o femeie bună, care dorea să-i ajute pe cei nefericiți.

În pauza de masă, fu nevoită să se întoarcă în camera ei și să-și schimbe halatul, pătat deja după tura de dimineață. Nu lucrase atât de mult de ani întregi și avusese impresia greșită că salonul pentru bătrâni era un loc foarte liniștit. În astfel de saloane, nimic nu se întâmpla cu adevărat, iar singurul vizitator era moartea, lucru nu prea îmbucurător.

Se întrebă de ce se plângeau mereu servitorii, când o asistentă are mult mai multă treabă de făcut. O singură dimineață în Bethany o făcuse să înțeleagă cum stau lucrurile. Unii dintre pacienți se amuzau aruncând diverse lucruri, iar uneori încercau să lovească o asistentă. Paturile acestor pacienți aveau un semn, pentru a le avertiza pe cele care lucrau în salon. Sper că nu durează foarte mult, își spuse tânăra. Dacă mai am parte de astfel de dimineți, o să am nevoie să fiu și eu internată.

Când se apropie de camera ei micuță, simți cu claritate parfumul florilor. Pentru o clipă, i se păru că se află din nou în hotelul doamnei Bettingley. Apoi descoperi că avea chiuveta încărcată cu flori de câmp, multicolore și parfumate.

Rămase nemișcată, privindu-le lung, nesigură de ceea ce vedea. Apoi luă plicul mic și extrase bucata de carton din interior. Era o carte de vizită cu numele lui Hugh Davies. În colț, bărbatul scrisese: "Mult noroc! A fost o vacanță minunată. Anunță-mă cum te simți și ce mai faci."

Lucy simți că vrea să plângă. Se așeză încet pe marginea patului, pe punctul să izbucnească în hohote de plâns. E un bărbat minunat, spuse ea, mă bucur că nu m-a uitat!

Pentru că avea timp la dispoziție, se așeză la masă să-i scrie un bilet de mulțumire pentru flori. Îi spuse că florile ajunseseră la ea chiar în

clipa în care se întorsese în cameră, după prima dimineață petrecută în Bethany. Era sigură că va înțelege tot ce era de spus.

Își șterse lacrimile de pe obraz, își schimbă halatul și se pregăti pentru masă. Cum o să mai ies vreodată din Bethany? Se întrebă ea. Nu avea nici cea mai mică idee…

***

Puse scrisoarea în cutia poștală înainte să coboare în sala de mese și tocmai se întorcea când îl zări pe tânărul Benny Andrews pe coridor. Benny trecuse examenul final anul trecut, după ce avusese mari probleme și picase deja de trei ori. În cele din urmă, tatăl lui îl amenințase că nu-i mai dă nici un ban, dacă nu trece acest examen. Lucy îl ajutase să învețe pentru examene, pentru că ea nu era presată. Bărbatul mergea în fața ei pe coridor și, auzindu-i pasul, întoarse capul, recunoscând-o imediat.

– Bună, Lucy, așadar tu ești! Am auzit că ai luat examenul, felicitări! Mă bucur pentru tine, mai ales că ai avut rezultate atât de bune.

– Aceea a fost partea ușoară, râse ea. N-ai aflat ce mi-au făcut acum?

– Sper că nu salonul Bethany!

– Exact salonul Bethany! răspunse ea, ridicând privirile spre cer. Trei luni, ca să vadă dacă înnebunesc sau rezist. Trebuie să mă crezi. Trei luni, un sfert de an!

El se opri.

– Ar fi trebuit să spui că nu ești genul de temperament potrivit.

– Da, apoi să fiu pedepsită și mai tare… poate chiar concediată. Era asta sau nimic. Îmi doream foarte mult să lucrez în sala de operații

și uite ce primesc! Bietele paciente sunt prea bătrâne ca să mai suporte o operație. E oribil.

– E greșeala directoarei, comentă Benny. Ce idei are femeia aceea! Dar ce poți face împotriva ei, fără să fii considerată oaia neagră? Uneori mă întreb dacă animalele nu fac mai bine când îi omoară repede și fără dureri pe cei prea bătrâni.

– Îmi pare rău pentru ele, multe sunt niște drăguțe, dar slujba este practic imposibilă, clătină ea din cap, sperând că nu arată atât de disperată cum se simțea.

– Am înțeles că în Bethany nu se întâmplă nimic, oftă el. Că n-au măcar destulă judecată încât să se sinucidă.

– Da, nimic nu se întâmplă, am văzut și eu.

Dar greșea, pentru că se întâmplă ceva, chiar în acea zi. Fu adusă o femeie care fusese victima unui accident de circulație. Pacienta era o femeie foarte bătrână, care părea să fie un caz fără speranțe și senilă aproape în întregime. Ieșise din blocul în care locuia de ani de zile și se găsise într-o Londră atât de schimbată, încât nu mai recunoscuse locurile. Făcuse un efort disperat să traverseze strada, ținând mâna întinsă în fața mașinilor, ca și cum ar fi sperat că astfel le va opri. Desigur, era o idee greșită și fusese lovită de o mașină. Nu fusese rănită foarte grav, dar fiind foarte bătrână, medicii consideraseră că e mai bine să o mai țină sub observație o vreme și o trimiseseră în salonul Bethany.

Ai fi putut crede că nu mai încape nici măcar un copil în salon, astfel încât bătrâna fu dusă într-o cămăruță cunoscută sub numele de "anexa". De fapt, era o porțiune de coridor chiar la capătul salonului. Inițial, se planificase să fie transformată într-un dulap de pături, dar văzând că încăpea un pat, ajunseseră la concluzia că e mai bine să o folosească în cazurile în care salonul e plin.

Lucy se duse să o vadă pe noua pacientă. Hainele ei erau scumpe, aproape extravagante, și purta un colier de perle și inele pe ambele

inelare. Imediat după ce fu pusă în pat, femeia deschise ochii și întrebă, destul de coerent:

– Unde mă aflu?

– Ați avut un mic accident și v-au adus aici. Unde locuiți?

Bătrâna doamnă avu nevoie de ceva timp pentru a înțelege ce vrea de la ea, dar răspunse repede:

– Locuiesc la numărul 50, St Peters Garden, în Knightsbridge. Numărul meu de telefon este în cartea de telefon, dacă vrei să cauți lady Richardson.

Spuse toate aceste lucruri cu un zâmbet neajutorat. După ce bătrâna adormi din nou, Lucy se îndreptă spre telefon. Menajera fu cea care răspunse, adăugând că fusese foarte îngrijorată pentru ea. Fiul ei, sir James, era în acest moment într-o operație, într-unul dintre marile spitale londoneze.

– Operație? repetă Lucy, surprinsă.

– Este un chirurg renumit. O să trimit mesajul dumneavoastră și probabil că vă va da un telefon după ce va termina.

– Mulțumesc.

Se întoarse în salon și îi spuse surorii Knox, care părea impresionată. Salonul era de obicei plin cu bătrâni senili, care mureau aici. Nu avuseseră niciodată o celebritate. Desigur, îl cunoșteau cu toții pe marele chirurg, despre care se spunea că făcuse minuni în cercetările despre cancer. Curând după această discuție, sir James dădu telefon. Sora Knox vorbi cu el, apoi anunță că medicul va ajunge într-o oră cel mult.

Ajunse mult mai devreme decât ar fi fost de preferat, pentru că era o zi extrem de ocupată în salon. O bătrână murise, iar o alta căzuse din pat, oricât de imposibil ar fi părut acest lucru. Două paciente aveau crize de isterie, în special datorită singurătății și părăsirii, iar asistentele nu prea aveau ce face pentru a le calma. Era un chin continuu să lucrezi în acest salon, iar sora părea să se fi născut pentru

aceasta. Lucy se întreba cum reușea să-și păstreze calmul, dar cert e că o făcea.

Sir James Richardson apăru înainte de a fi cu adevărat așteptat, dar nu era decât vina lor, nu a lui. Intră în salon neanunțat, chiar în timp ce bătrâna doamnă Hodges începuse să cânte imnul.

Asistentele se așteptau să înceteze din oboseală, dar nu părea să o facă niciodată. La vederea lui, sora Knox alergase să-și aranjeze halatul, iar Lucy fu imediat reperată și luată la întrebări de marele chirurg.

– Sunt sir James Richardson, mama mea…

– Da, sir James, vă așteptam. Vreți să mă urmați, vă rog?

Îl conduse în mica anexă cu pereți albi, spre patul în care mama lui stătea liniștită.

– Bună, mamă, spuse el.

Femeia deschise ochii albaștri și mari, apoi zâmbi, dar nu părea să-l fi recunoscut.

– Mă simt bine, dădu ea din cap, apoi închise ochii și adormi la loc.

Sir James aduse un scaun lângă pat și se așeză pe el, vizibil afectat.

– De când este aici? întrebă el.

– De aproape patru ore.

– Nu sunt oase rupte?

– S-au făcut radiografii în clipa în care a fost adusă, iar doctorul a spus că nu are nevoie decât de odihnă și liniște.

– Într-adevăr, dădu el din cap aprobator. Este, desigur, o femeie foarte energică, mereu dornică să se miște și, chiar dacă nu pare, are peste optzeci de ani.

– Ne-a fost de folos când s-a trezit, ne-a oferit toate informațiile necesare.

El rămase o vreme nemișcat. Era un bărbat înalt, mult mai înalt decât media. Avea păr des și mâini elegante de femeie, mâini de chirurg. Ochii lui aveau acea privire pătrunzătoare a marilor medici.

– Aveți un salon privat în care să fie mutată? întrebă el, brusc.

– Îmi este teamă că nu, domnule. Este foarte confortabil aici…

– Da, știu, dar vreau să aibă intimitate.

– O să o întreb pe sora șefă dacă putem găsi un astfel de salon, deși nu sunt sigură că medicul va fi de acord să fie mutată. Ne-a spus să o supraveghem cu grijă și să raportăm orice schimbare.

– Înțeleg, dădu el din cap, oarecum deranjat. O să văd ce se poate face. Vă mulțmesc pentru că ați fost atât de buni cu ea.

În această clipă apăru sora Knox, arătând impecabil, purtând o uniformă pe care o păstra pentru ocaziile când întâlnea medici specialiști care erau, după părerea ei, aproape de Dumnezeu.

– Bună dimineața, domnule, spuse ea cu politețe.

Lucy realiză cu ușurare și cu oarecare amuzament că medicul mai întâlnise așa ceva și știa exact cum să se poarte.

– Imediat ce se simte mai bine, spuse el, vreau ca mama să fie mutată într-un salon privat. Acest loc nu este potrivit pentru ea.

– Nu, sir James, răspunse asistenta, fără se îndrăznească să arate cât de mult o irita remarca lui.

Era unul dintre acei bărbați care nu știu decât să comande, iar asistentele medicale îi detestau.

– Mă bazez pe dumneavoastră. Acum o să cobor să aflu ce poate fi făcut, încheie el, plecând fără să-și ia măcar rămas-bun.

Când ajunse spre seară în camera ei, Lucy își aruncă repede pantofii din picioare. Ce ușurare! Camera era parfumată și înveselită de buchetul mare de flori.

– Nu poate fi nimic prea grav în neregulă cu această lume, atâta vreme cât aceste flori minunate mai înfloresc, spuse ea cu voce tare.

Era o seară sufocantă, iar Lucy își luă papucii confortabili și coborî în grădină. Avea nevoie de aer, iar râul care curgea foarte aproape de spital îi dădea impresia de prospețime. Păși încet spre apă, cufundată în gânduri.

Ziua fusese mai plină de evenimente decât crezuse că e posibil. De fapt, nu părea atât de rău în Bethany cum crezuse la început. Problema era valul de disperare care se înălța în ea la vederea acelor bătrâne care așteptau să moară. Pentru cele mai multe dintre ele, familia era pierdută, uitată. De fapt, proprii fii sau nepoți erau uneori mai ușurați să afle că au murit. Fusese o zi lungă, dar își făcuse datoria.

Sir James fusese foarte autoritar, dar sora Knox detesta autoritatea, chiar dacă i se supunea. Lucy pe de o parte n-o plăcea pe această femeie, care părea să facă parte din acel salon plin de disperare, dar pe de altă parte se gândea că n-a văzut asistentă mai dedicată. Renunțase la viața ei pentru a-i ajuta pe alții și era trist că era singură. Nu putea ajunge la un grad mai înalt și nu mai avea ce aștepta în plus de la această profesie. Decât momentul în care vârsta înaintată o va obliga să se retragă.

Lucy îl zări pe Hugh Davies traversând curtea și, pe jumătate rușinată, descoperi că simplul fapt că era acolo, în fața ochilor ei, schimba întreaga zi în bine. El se întoarse și o zări. Figura i se lumină și lăsă la o parte cărțile pe care le căra, îndreptându-se spre ea.

– Mulțumesc pentru acele flori minunate, mi-au făcut o mare plăcere, spuse ea încet.

– Îmi pare bine că ți-au plăcut! Directoarea mi-a spus că lucrezi în Bethany.

– Da… Desigur, e plictisitor, pentru că voiam să lucrez în sala de operație.

– Știu.

Ochii lui negri păreau să vadă prin ea, aflând singuri răspunsul la întrebările care îl interesau.

– Știi foarte bine că nu poți ajunge pe moment în sala de operații, dar o să văd ce pot să fac.

– Îmi doresc asta cu disperare, declară ea.

Bărbatul o privi liniștit, cu ochii lui negri și adânci, iar tânăra fu sigură că era în stare să facă pentru ea ceea ce pentru alții era imposibil.

– O să văd ce poate fi făcut. Ai încredere în unchiul, râse el. Știi că directoarea pleacă?

– Directoarea? Nu…

– Nu a spus încă nimănui, dar eu știu deja de câteva luni. Va pleca în curând, iar în locul ei va veni o verișoară de-a mea.

– O verișoară?

El dădu din cap aprobator.

– Fac parte dintr-o familie cu o pasiune pentru domeniul medical. Stella va lua locul directoarei, și sunt sigur că se va descurca de minune. Are idei mari și este foarte plăcută. O să aducă multe schimbări.

– Da, desigur.

Hugh se opri în fața spitalului, iar Lucy avu impresia că se schimbă din nou, devenind mai rece și mai profesional. Da, marele spital avea puterea de a schimba oamenii, putea să simtă. Deja erau mai departe unul de altul decât fuseseră pe plajă, dar orice s-ar întâmpla, amintirea era mereu vie.

– Sper că se va simți bine aici, spuse Lucy.

– Știu că se va simți bine. Pentru fiecare dintre noi, medicina este, după cum spuneam, o pasiune. Este prima noastră dragoste. Să-ți amintești acest lucru!

Părea ca un fel de avertizare, o formă de rămas-bun, pentru că atmosfera se răci între ei. Bărbatul observă și el același lucru, pentru că spuse:

– Înveselește-te! Stella nu va vrea să irosească o asistentă bună ca tine într-un salon ca Bethany.

Se întoarse la mașina lui și plecă. Lucy avea un sentiment ciudat că și-au lăsat adevăratele personalități în urmă, în acea după-amiază

lângă malul mării, cu fluturii albaștri, cu mirosul de sare și sentimentul copleșitor al primului sărut. Poate că ar trebui să uit, își spuse ea, întorcându-se în clădire. Poate că are dreptate și pentru noi cariera vine pe primul loc.

Când se întoarse în tură, tânăra asistentă o întâmpină cu neliniște.

– Avem un accident de mașină care ni s-a trimis aici, spuse ea repede. O tânără foarte frumoasă, în haine elegante, care a fost lovită de o mașină.

– Sper că nu e aici cu bietele bătrâne? exclamă Lucy, exact în clipa în care bătrâna care cânta imnuri începuse un altul nou. Doar nu o să fie obligată să stea aici…

– Nu, sora Knox a repartizat-o în camera cu vechituri. Era un pat acolo și era singura posibilitate.

– Oh, doamne!

Camera cu vechituri era o încăpere extrem de mică, pe care se presupunea că spitalul o va folosi doar în cazuri urgente. Dar acesta era probabil un caz urgent. Tânăra fusese adusă de la urgențe cu un braț rupt și inconștientă, și trebuia supravegheată.

Asistenta șefă se apropie:

– Am victima unui accident în camera cu vechituri. Te rog să ai grijă de ea, soră, spuse ea. Are nevoie de supraveghere.

Lucy se îndreptă spre camera indicată. Era foarte mică, fără covor, dar cu draperii la ferestre, care acum erau trase, diminuând lumina care pătrundea prin geam. Pe pat era întinsă o tânără cam de vârsta ei, gemând ușor. Părul întunecat era răvășit. Cineva o dezbrăcase și purta un halat de spital, dar nu părea să o avantajeze foarte mult această îmbrăcăminte. Mișcă pacienta într-o poziție mai confortabilă, apoi îi luă pulsul. Avea un braț pus în ghips și probabil că suferise o lovitură la cap, pentru că un bandaj destul de mare îi înconjura fruntea. În rest, nu părea să fi pățit mare lucru. Când gemu ușor, Lucy se apropie de ea.

– Te doare ceva? întrebă ea cu blândețe.

Nu crezuse că tânăra o auzise, dar aceasta deschise încet ochii.

– Nu pot să văd prea bine. Cine ești?

Imediat, Lucy abordă o voce profesională.

– Sunt asistentă în acest spital. A avut loc un accident și ai fost adusă la noi.

Aceste lucruri nu păreau să o intereseze prea tare pe pacientă, care își mișcă încet capul și spuse:

– Mă doare mâna.

– Da, este ruptă. Acum este în ghips și își va reveni repede. Nu-ți face probleme. Cum te cheamă?

– Numele meu este Evadne. Evadne Graham.

– Da.

Își dăduse seama din prima clipă. Această femeie era sora ei geamănă, pe care o văzuse ultima oară la vârsta de nouă ani și despre care nu mai aflase nimic. Știa foarte bine că mătușa ei nu o plăcea pe mama lor și putea înțelege aceste sentimente, dar simțea că e mai bine să nu spună nimic.

Pacienta continuă să se plângă.

– Eram la volanul mașinii mele. Nu sunt obișnuită să conduc prin Londra, probabil că am făcut ceva stupid. Poșeta mea? își aduse ea aminte. Unde este poșeta mea? Era o mulțime de bani în ea.

Ridicând privirea, Lucy zări o poșetă care arăta extravagant agățată de marginea suportului pentru perfuzii.

– Este aici. Vrei să văd ce este înăuntru?

– Te rog.

Poșeta din piele de crocodil era foarte frumoasă. În interior era un portțigaret de aur, un portofel în care se aflau câteva bancnote și alte câteva bancnote împrăștiate.

– Sunt cam treizeci și cinci de bancnote, anunță Lucy.

– Da, presupun că este bine.

– N-ai de ce să-ți faci probleme. Ești în mâini bune. Spune-mi adresa ta, ca să-ți anunț familia.

– Mătușa mea stă la hotelul Royal și se numește Marion Richardson.

– O să mă asigur că află.

– Se îngrijorează foarte repede, spuse tânăra, apoi făcu o grimasă. Oh, doamne, mă simt îngrozitor.

Lucy își repetă că este doar o asistentă calificată, care are în grijă o pacientă. O ajută să stea mai bine, pregăti sedativele, apoi o pregăti pentru odihnă.

– O să te simți mai bine în curând.

– Nu mă lăsa singură! Ești foarte drăguță. Cum te cheamă?

Pentru o clipă, Lucy se gândi să-i spună surorii ei adevărul, apoi hotărî că nu e cel mai bun moment.

– Poți să-mi spui "soră", răspunse ea, apoi ieși din cameră în vârful picioarelor.

Îi dădu raportul șefei ei, dar pentru nimic în lume nu ar fi recunoscut adevărul. Propuse ca una dintre asistente să-i dea telefon doamnei Richardson, dar fu trimisă ea să facă acest lucru. Amintirile pe care le avea despre mătușa ei vorbeau despre o femeie agitată, destul de exagerată uneori. Reacția acesteia dovedi că avea dreptate. Mătușa ei scoase un țipăt ascuțit, apoi spuse că e distrusă. Își reveni destul de greu și în cele din urmă anunță că-l va trimite pe Anthony Strong, vărul pacientei, imediat la spital. Mai târziu, după ce-și va reveni din șoc, va veni ea însăși.

Lucy îi povesti aceste lucruri asistentei Knox.

În mai puțin de o oră, vărul Anthony Strong apăru. Asistenta șefă plecase într-un salon alăturat să vadă un prieten, iar Lucy fu nevoită să-l primească. Între timp, încercase să-și dea seama ce fel de văr ar putea fi, dar nu reușise să-și aducă aminte. Ar trebui să fie rudă din partea mătușii, probabil. Era de înălțime medie, un bărbat cu păr atât

de blond încât părea aproape alb și era extrem de atractiv. Când se întoarse să-i vorbească, tânăra văzu cât de palid era, apoi cât de albaștri erau ochii lui, ca florile strălucitoare de primăvară. Era rușinată că o putea fermeca, dar era imposibil să nege.

– Ați venit să o vedeți pe domnișoara Graham? întrebă ea.

– Exact! A avut un accident de mașină. A fost rănită grav?

– Oh, nu, nimic foarte grav, dar este destul de afectată. Și-a rupt mâna dreaptă.

– Desigur, Evadne ar alege să-și rupă exact mâna dreaptă.

Lucy ignoră cu răceală această remarcă.

– Este încă sub stare de șoc, dar nu e nimic foarte grav.

– Pot să o văd?

– Da. Nu se află în acest salon, pentru că acesta este un salon special pentru bătrâni, dar vă pot conduce. Vreți să mă urmați?

Îl conduse afară din salon, apoi pe coridorul din continuarea salonului. Avea sentimentul că el o urmărea cu atenție, evaluator, ca și cum voia să afle mai multe. Simțea că va începe în curând să-i pună întrebări. Dar trebuia să se adune. Pentru că era un bărbat fascinant, era necesar să se adune.

– Numele ei este Evadne, spuse el, dar cu toții îi spunem Eva. E numele primei femei.

– Da, știu.

– Spuneți-i că sunt Tony și veți vedea că va dori să mă vadă.

În acestă clipă, asistenta șefă Knox apăru, destul de prost dispusă. Probabil avusese necazuri cu prietenul ei. Oricum, încă de dimineață nu fusese în toane foarte bune.

– Unde te duci, soră? o întrebă ea cu severitate.

– La domnișoara Graham. Acesta este vărul ei, soră.

Imediat, asistenta șefă îi făcu semn bărbatului să o urmeze.

– Vă rog să veniți cu mine.

Lucy rămase nedumerită în locul în care se afla.

Se întoarse la salonul bătrânilor, simțindu-se strivită. Anthony era atât de tânăr, atât de frumos și, fiind vărul Evadnei era și vărul ei.

În salon, majoritatea pacienților dormeau, așa că se așeză la birou.

O jumătate de oră mai târziu, asistenta șefă se întoarse, dar era într-o dispoziție foarte schimbată, de parcă n-ar fi fost ea.

– E foarte drăguț vărul domnișoarei Graham, spuse ea, și va reveni mai târziu împreună cu mătușa ei. Biata femeie a fost foarte șocată, desigur. Au venit la Londra pentru cumpărături și câteva seri de teatru.

– Da, soră.

– Ai grijă de ea, o sfătui femeia. Va avea nevoie de toată îngrijirea noastră.

Lucy își aminti că una dintre asistente spusese că sora Knox are o slăbiciune pentru bărbați. Se pare că e adevărat, își spuse ea.

O oră mai târziu o vizită pe Evadne, descoperind că după ce dormise arăta mult mai bine. Pacienta o privi cu ochii ei verzi și strălucitori și murmură:

– Sunteți foarte bune cu mine.

– Aceasta este meseria noastră, răspunse Lucy, îndreptând automat cuverturile. Am o veste bună pentru tine. Mătușa ta vine să te vadă și o să încercăm să te aranjăm puțin.

Evadne gemu.

– Să arăt bine în halatul ăsta oribil?

– Îmi pare rău, este obligatoriu în spital, și nu avem altceva. Poate că mătușa ta o să-ți aducă o cămașă de noapte. Ar fi mai bine, nu?

– Prea bine ca să fie adevărat, exclamă dezgustată pacienta.

E foarte răsfățată, constată Lucy și, cu toate că o invidia într-un fel, își spuse că nu e foarte bine pentru cineva să crească astfel.

Când mătușa ei sosi, era prea îngrijorată pentru nepoata ei ca să o poată recunoaște pe Lucy. Părea să fie mult mai bătrână decât și-o

amintea și șchiopăta ușor, probabil din cauza reumatismului. Era în mod evident disperat de îngrijorată pentru Evadne și insista că un specialist trebuie să o vadă.

– Copila a avut mereu o inimă slabă, vreau să fie consultată de un specialist! îi spuse ea surei Knox.

Aceasta era într-o stare de spirit foarte plăcută. Era una dintre acele femei ajunse la vârsta medie, foarte atrasă de tinerii blonzi. Anthony, vărul pacientei ei, era foarte atractiv, cu părul lui blond și ochii foarte albaștri. Asistenta care se ocupa de personal nu ratã ocazia să spună câteva cuvinte despre sora Knox.

– Când îi place cineva, doamne! Chiar îi place.

– Pare să o placă pe domnișoara Graham, comentă Lucy.

– Chiar o place. Dar știi ce mi se pare ciudat? Are același nume de familie ca tine și semănați foarte mult. Extrem de mult, spuse asistenta gânditoare. Numai uniforma te face să arăți altfel.

– Da, poate.

Ar fi fost o prostie să o contrazică. Lucy se mulțumi să râdă și se întoarse la munca ei. Era atât de ocupată, încât nu avea timp nici să se gândească. Ajunsese la concluzia că nu i-ar plăcea ca Evadne sau mătușa ei să o recunoască. Principalul pericol trecuse, dacă nu descoperiseră asemănarea în primul moment. Nu trebuie să-mi fac probleme, spuse ea, nu rămâne decât să aștept.

Capitolul 4

Hugh fu chemat să o consulte pe Evadne. Fusese, desigur, ideea mătușii ei. Lucy nu aflase nimic despre acest lucru, dar era în salon când el apăru. Se îndreptă spre lift, în clipa în care chirurgul se apropia de salon. Asistenta șefă plecase să-și schimbe uniforma, cum făcea de fiecare dată când primea vizita unui medic și-i spusese lui Lucy: "Reține-l câteva secunde". Apoi plecase împreună cu el.

Hetty Smith, una dintre stagiarele tinere, remarcase din nou că sora Knox avea o pasiune pentru bărbați, că era "nebună după ei". Desigur, era de curând aici și mai făcea astfel de remarce lipsite de tact, deși uneori suferea foarte mult pentru greșelile ei, neînțelegând că o asistentă nu trebuia să bârfească.

– Hetty, o să ai necazuri serioase într-o zi, dacă nu încetezi să spui mereu astfel de prostii, o avertizase Lucy, sperând că arată destul de experimentată ca să dea sfaturi.

După ce o asistentă se califică, e timpul să lase copilăriile în urmă și să devină o persoană responsabilă.

Asistentele începătoare nu au voie să vorbească despre șefele lor, chiar dacă acestea sunt "nebune după bărbați".

Lucy se opri pe coridor, știind că sora Knox și Hugh urmau să se apropie. Se temea că era suficient să audă pasul lui ca să se tulbure și

să se îmbujoreze. Se ruga din toată inima să nu observe nimeni. Corpul ei părea să aibă idei proprii, reacționând la apropierea lui, deși nimic din jur nu părea schimbat în vreun fel. Când se apropiară de ea, asistenta șefă o strigă:

– Soră!

– Da, soră, răspunse ea repede, urmându-i în tăcere, la un pas în spate.

Jumătate din ea voia să fie cu ei, pentru că Hugh era acolo, iar cealaltă jumătate era îngrijorată, speriată că se va trăda în vreun fel și ochii de vultur ai șefei ei vor descoperi adevărul.

Hugh se duse la patul lui Evadne și i se adresă cu blândețe. Vocea lui era calmă, controlată, spunând lucrurile care se spuneau de obicei unui pacient, aproape niște banalități:

– Îmi pare rău că ați avut un accident. Am venit să văd cu ce vă pot ajuta. E păcat că sunteți bolnavă, dar acum vom face tot posibilul să vă recuperați cât mai repede.

Folosea fraze diferite, în funcție de pacienți, după cum Lucy știa prea bine.

Evadne reacționă imediat. Părea să fi revenit la viață, iar figura ei își recăpătase strălucirea. Reacția se datora frumuseții lui Hugh și a felului lui de a o trata, pentru că se pricepea foarte bine să se apropie de pacienți. Îi povestise râzând lui Lucy despre tactica pe care o folosea, dar acum vedea în fața ochilor rezultatul.

– Alt medic… oh, doamne! spuse Evadne, ca și cum nu mai avea nevoie de o altă consultație, ceea ce desigur nu era decât teatru!

Era destul de vizibil că-i plăceau bărbații. Că își folosea frumusețea, personalitatea fermecătoare și tot ce avea pentru a se face atrăgătoare și plăcută lor.

Hugh părea să reacționeze la farmecele ei. Putea să fie extrem de atrăgător și urmărindu-l acum cu sora ei, chiar dacă nu știa asta, Lucy simți că orele pe care le petrecuseră la malul mării, înconjurați de

iarbă de mare și de fluturi albaștri, clipele în care se ținuseră în brațe sărutându-se cu pasiune, erau mai departe decât fuseseră vreodată.

Oare acel sentiment dispăruse pentru totdeauna?

Medicul continua să vorbească. Era unul dintre acei bărbați cu voce foarte atrăgătoare, care vorbea direct inimii și căruia nu i te puteai împotrivi. Ce prostie din partea ei că s-a îndrăgostit de el! Nu trebuie să mă mai gândesc la acest lucru, se certă tânăra. Din exterior, părea o asistentă bună: tăcută, rezervată, fără să spună nimic.

Probabil că pacienta primise câteva dintre obiectele care îi aparțineau, pentru că purta o cămașă de noapte de mătase care mai mult descoperea decât acoperea. Ca și cum ar fi fost conștientă că e prea transparentă, luase pe deasupra un halat albastru deschis, care îi scotea în evidență părul întunecat. Era strălucitor de frumoasă!

Dacă se poate îmbrăca așa, înseamnă că nu se simte atât de rău, își spuse Lucy. Odată ce suspiciunea luase naștere, nu mai putea fi dată la o parte. Îi era rușine că e geloasă, dar știa că nu se poate apăra.

Nu vreau să fiu aici, nu pot fi obligată să văd toate astea, se gândi tânăra, dar nu putea pleca. Făcea parte din munca de fiecare zi pentru o asistentă, iar nimeni nu știa că era bântuită de amintirea bărbatului care stătea la câțiva pași de ea.

Rămase lângă pat, asistenta șefă stând la capătul opus, iar Hugh în fața ei. Nu spusese nimic. Nimeni n-ar fi bănuit că existase ceva între ei, dar în urmă cu două, trei zile, Lucy își imaginase că sunt îndrăgostiți. Această amintire avea puterea să o rănească, mai mult decât își imaginase vreodată că este posibil.

Hugh era probabil slab, mult mai slab decât putea crede. Își aminti că mama ei îi spusese la un moment dat că toți bărbații sunt slabi când apare o femeie frumoasă, chiar și cei mai loiali dintre ei.

Sora aruncă o privire spre Lucy. Aceasta mai mult simți decât văzu privirea.

– Du-te să te ocupi de salon, soră, câtă vreme suntem aici cu pacienta, spuse femeia pe un ton de comandă.

Nu însemna decât un singur lucru: dispari! Trădase cu claritate ce simțea, iar sora, celebră pentru istețimea ei, descoperise ce se întâmpla. Așadar, o trimisese la treburile ei.

Dar era recunoscătoare că îi spusese să plece. Se întoarse încet în salon. Poate că avantajul muncii este că te împiedică să te gândești la alte lucruri. Bethany se prezenta ca de obicei: o bătrână plângea pentru că moartea întârzia să o scape de probleme, cealaltă continua să cânte imnuri. Bietele de ele, făceau și ele ce puteau așteptând să treacă timpul până când ultimul vizitator o să vină să le vadă.

***

Ieșind din salon ca să aducă niște cărți de care avea nevoie, Lucy îl zări pe tânărul Anthony Strong. Purta un costum de culoare deschisă și părea foarte vesel. Probabil că venise să o viziteze pe Evadne și se îndrepta spre camera ei, când tânăra asistentă îl opri.

– Îmi pare rău, dar orele de vizită s-au încheiat. Sunt dezolată, dar avem niște reguli care trebuie respectate! Oricum, un medic specialist a venit să o vadă pe pacientă, iar asistenta șefă este de față, spuse ea cu fermitate.

El se întoarse și o privi cu atenție.

– Oh, doamne! ironiză bărbatul severitatea ei.

– Nu cred că va dura foarte mult, dacă doriți să așteptați, continuă ea, încercând să fie mai politicoasă. Vreți să iau florile și să le pun în apă? O să le duc în camera pacientei, imediat ce se încheie vizita medicală.

– Ar fi foarte drăguț din partea dumneavoastră, zâmbi el. Vedeți, sunt obișnuit doar cu clinicile particulare și credeam că și în spitale lucrurile sunt la fel.

– Din nefericire, nu este așa.

– Am descoperit și eu, râse el, și trebuie să constat că asistenta șefă mi se pare destul de severă.

– Așa trebuie să fie asistentele șefe, îl avertiză ea.

– Sper că nu veți ajunge asistentă șefă.

Aproape pierzându-și tonul profesional, Lucy declară:

– Eu sper că o voi face, altfel salariul meu nu va crește niciodată, ceea ce îmi doresc.

– Sunt sigur, zâmbi el, urmărind-o cu atenție în timp ce punea florile în apă. Mi se pare că semănați foarte mult cu Evadne. Chiar foarte mult! Ați observat?

– Poate că suntem tipuri asemănătoare, ridică ea din umeri.

E periculos să continue acest joc, își spuse tânăra.

– Nu aveți o figură comună, observă el, chicotind.

Era un bărbat atrăgător și vesel, care părea să aibă o fire foarte plăcută. Nu și-l imagina fiind gelos sau dificil.

– Nu sunt prea important pentru Evadne. Ei îi plac bărbații bogați. Eu sunt un artist. Din nefericire, pentru ea nu cred că e ceva interesant. I-ar plăcea un tip cu un munte de bani, care să poarte costume elegante și să o facă să se simtă importantă din punct de vedere social, râse el. Din câte se vede, nu fac parte dintre preferații ei.

Părea să știe mai multe despre sora ei decât lăsa să se vadă.

– Sunt sigur că veți ajunge foarte important, spuse Lucy cu blândețe.

În această clipă, ușa de la camera Evadnei se deschise și asistenta șefă ieși. Părea într-o stare de spirit îngrozitoare, de parcă se petrecuse ceva neplăcut. Ieșise în cel mai prost moment, părând acră ca o lămâie și privindu-i cu ochi furioși.

Privirea ei se fixă pe silueta subțire a lui Lucy, care ținea buchetul de flori, cu Anthony stând aproape de ea. Poate că avusese o mână pe brațul ei și o privise fermecător, deoarece era un tânăr foarte atrăgător.

Asistenta șefă nu spuse decât un singur cuvânt, dar nu era nevoie de mai mult.

– Soră!

– Da, vă rog?

– Ești bună să te întorci în salon?

Imediat, sora Knox se apropie de Anthony și începu să-i vorbească pe acel ton fermecător, cu care îi trata pe pacienți și pe vizitatorii importanți.

Lucy nu îndrăzni să zăbovească. Puse florile pe o etajeră, apoi se întoarse în salon, fără să-i spună nici un cuvânt lui Anthony. Spera doar că bărbatul nu credea că încercase să flirteze cu el.

Asistenta șefă ajunse în salon mult mai târziu, încă furioasă. I se adresă lui Lucy, care se afla în micul cabinet în care își păstra cărțile, despărțit printr-un geam de sticlă de restul salonului.

– Soră, trebuie să-ți aduc aminte că, în clipa în care intrăm în tură, sunt foarte multe lucruri de făcut și nu ne permitem să irosim timpul nefăcând nimic, ci doar amuzându-ne? Nu știu ce credeai că faci cu acel tânăr care venise să viziteze o pacientă– nu pe tine– și care îi adusese flori. Să nu se mai întâmple.

Nimeni nu se apăra în fața asistentei șefe, pentru că era un efort inutil.

– Nu, soră, fu tot ce răspunse Lucy.

Numai un nebun era capabil să se certe cu ea!

Sora Knox se calmă spre ora unsprezece și jumătate, când una dintre paciente făcu al treilea atac de cord și avea nevoie de toate îngrijirile. Când trebuia să se ocupe de pacienți, era extraordinar de calmă, trebuia să recunoască! Problema era că nu-i plăceau tinerele și

o deranja să vadă asistente frumoase, poate pentru că nu fusese niciodată una.

Când se retrase pentru pauza de prânz, una dintre asistentele stagiare îi aduse un bilet.

– Sper că n-am greșit, soră, dar un domn– cel care a adus florile de dimineață– mi-a lăsat acest bilet și mi-a cerut să vi-l dau. I-am spus că o voi face.

Îi mulțumi tinerei și strecură biletul în buzunar cu o indiferență calmă. După câteva clipe, alergă la toaletă și deschise micul bilet. Da, avusese dreptate: Anthony era într-adevăr un om bun.

"Îmi pare foarte rău că asistenta aceea șefă îngrozitoare pe care o aveți aici e atât de supărăcioasă și sper că nu ți-am făcut probleme. Această tânără drăguță mi-a spus că s-ar putea, ceea ce m-a deranjat. Cred că ai două ore libere pe la ora trei în această după-amiază și o să te aștept afară să te invit la o plimbare cu mașina. Astfel îmi pot cere scuze în persoană, sperând că nu ești prea supărată pe mine. "

E imposibil să mă duc, își spuse ea. O să stau în cameră și să termin repararea hainelor, s-au adunat atât de multe! Cu toate acestea, după masa de prânz, la fel de plictisitoare ca toate celelalte de la spital, se răzgândi.

După ce termină tura, se schimbă într-o rochie de bumbac fără mâneci, cu dungi albastre pe fond alb și, deși își repeta că nu poate să se ducă, se duse.

Cu o săptămână în urmă, în acel timp magic și de necrezut în care se afla pe malul mării cu Hugh, n-ar fi crezut niciodată că poate face așa ceva.

Văzu imediat mașina care o aștepta, mică și strălucitoare și, fără îndoială, extrem de confortabilă. Era vizibil că bărbatul se bucura să o vadă, acest bărbat atrăgător cu păr atât de blond încât pare alb și cu ochi albaștri.

– Îmi era teamă că nu vei veni, spuse el zâmbind.

– Mi-am spus că nu o voi face! Sunt prea obosită. Trebuie să spun că orele de gardă din zilele de vară sunt cele mai obositoare. Dar am avut nevoie de aer curat… Până la urmă am venit, dacă nu te deranjează…

– Dacă mă deranjează? Sunt încântat.

Avea un mod foarte plăcut de a vedea lucrurile și, când Lucy urcă în mașină, pe bord în fața ei se afla o cutie cu ciocolată. Din fericire, era unul dintre acei bărbați care se gândesc la toate. Anthony porni mașina.

– Ce nesuferită e asistenta șefă! De unde ați găsit-o?

– A făcut stagiatura aici și ne-a fost îndrumătoare. Cea mai mare parte din viața ei a petrecut-o cu noi. Poate că nu e chiar atât de rea cum crezi, pentru că se poartă minunat cu oamenii bolnavi. Nu poți să nu o admiri pentru răbdarea și grija de care dă dovadă.

– Am crezut că e un torționar, deși se pare că zilele lor au trecut… Dar văd că m-am înșelat și nu pot să contrazic pe cineva care știe ce spune!

Lucy zâmbi.

– Asistentele în vârstă se mai răzbună uneori pe noi, dacă au ocazia. Poate că e la fel în toate comunitățile de femei, în care unele au mai multă putere decât altele. Te pot face să suferi foarte mult în vremea studenției, dar, din fericire, am trecut de această etapă. Sunt momente de care îmi aduc aminte și acum. Dacă ești genul acela de femeie, când ajungi într-o poziție superioară, te răzbuni și tu pe cele noi. Așa se pare că merge treaba.

– Dacă mă întrebi pe mine, e greșit. Din fericire, bărbații nu fac astfel de lucruri.

Bărbatul întorsese mașina pe drumul spre periferia Londrei, îndreptându-se spre podul peste râu.

– Este cel mai scurt drum de aici. Chislehurst arată foarte bine în acest anotimp.

– Nu pot rămâne prea mult. Orice s-ar întâmpla, e imposibil să întârzii, chiar aș avea probleme cu sora.

– Nu o să întârzii. Am văzut-o deja pe soră în acțiune, dacă pot spune așa, și o să mă asigur că nu-i mai ofer încă o șansă să te terorizeze pentru că am făcut o greșeală și te-am ținut prea mult.

Anthony era fermecător. Avea un temperament opus celui al lui Hugh, dar părea genul de bărbat pe care Lucy îl admirase mereu. Îi povesti că se îndrăgostise foarte tare de Evadne încă din copilărie și că o adora. Fusese o fată fermecătoare, dar cam răsfățată, desigur. Mătușa ei credea că nu putea face vreo greșeală. Nu era cea mai bună educație pentru un copil. Din nefericire, fata părea să știe că e frumoasă– pentru că toată lumea îi spunea acest lucru– și i se urcase la cap. Astfel, ajunsese o tânără frumoasă și isteață, care insistă ca totul să se facă doar cum vrea ea și se asigura că nu va fi altfel.

– A fost adoptată, continuă el. Una dintre mătuși a luat-o și a răsfățat-o. Am întrebat-o o dată despre mama ei, dar a refuzat să răspundă. A spus că nu are nici un regret. Nu putea să fie o persoană care trăiește la periferie și n-are nici un ban. Este norocoasă că nu știe ce înseamnă să nu aibă nici un ban, râse el.

– Da, cred că e norocoasă.

Ajunseră la parcul Chislehurst cu copacii lui înalți, părând o porțiune sălbatică de pădure, care era extrem de plăcut după căldura sufocantă din Londra. Anthony parcă mașina în apropierea unui lac și continuară să stea de vorbă despre viața lor. El mărturisi că e copil unic, probabil un pic răsfățat, numai că tatăl lui visase să-l vadă în armată. Refuzase, pentru că încă de la o vârstă fragedă dorise să fie artist.

– Mi se pare foarte simplu, spuse el, ca, dacă te-ai născut cu un talent, să nu-l lași să se irosească.

– Pictezi peisaje?

– Nu, portrete!

– E… cred că e o meserie foarte grea. Din câte știu, mulți artiști mor de foame.

El zâmbi.

– Cred că am fost foarte norocos să pot picta oameni! Tata, care este general în retragere, voia neapărat să urmez cariera militară, fiind sigur că toți artiștii mor de foame.

– Și nu e așa?

Bărbatul chicoti, amuzat.

– Nu neapărat. Am fost norocos. Am intrat în Burlington House încă de la început.

– Vrei să spui că… adică ai intrat acolo?

Deși se simțea rușinată că e atât de surprinsă, totuși era vizibil.

– Nu te mint, să știi!

Brusc, tânăra își aminti. Numele lui nu-i fusese total necunoscut, ci avusese impresia că l-a mai văzut undeva, ceea ce era adevărat! Își aminti acum de una dintre picturile pe care le văzuse reproduse într-o revistă. Era portretul unui condamnat care privea pe fereastra celulei, iar în fundal se vedea o pasăre zburând spre nori. Fusese o pictură angajată, care vorbea despre libertate și despre dreptul omului de a trăi, despre dorințele arzătoare din inima fiecărui om atât de vizibile în ochii triști ai condamnatului care privea printre zăbrele.

– Dar ești faimos, șopti ea.

– N-aș spune asta. Sper să fiu, într-o bună zi. Pictura este o profesie ca oricare alta.

– În nici un caz ca a mea.

– Profesia ta este importantă, unul dintre darurile oferite lumii întregi. Cu toții admirăm asistentele medicale pentru tot ce fac pentru noi, pentru că de multe ori nu este o slujbă plăcută, dar ele nu renunță. Am vorbit astăzi cu Evadne, continuă el după o scurtă pauză și mi-a spus că a consultat-o un specialist care arată foarte bine. Hugh nu mai știu cum.

– Avem mai mulți specialiști cu acest nume. Cred că e vorba despre Hugh Davies, chirurgul.

– Pot să spun că medicul s-a lăsat prins destul de repede.

Își dorea atât de mult să nu fi auzit această replică, dar nu putea spune nimic. Păruse să vorbească despre acest lucru ca și cum ar fi fost cunoscut de toată lumea.

– Presupun că Evadne este atât de frumoasă, încât încurajează astfel de reacții. E isteață și foarte dulce. Cred că medicii păstrează o fațadă foarte dură în fața asistentelor, fără să-și arate adevărata natură.

– Ideile tale sunt oarecum greșite, spuse ea zâmbind. Doctorii și asistentele se poartă firesc unii cu alții. Nu sunt decât niște oameni obișnuiți, nimic mai mult.

– Oricum, revin la ideea mea: l-a prins foarte repede.

Într-un fel, Lucy avea impresia că era supărat. Se simțea așa cum se simțise ea când o văzuse pe Evadne, o tânără aplecată spre flirt, care trăia pentru distracție. Poate că Hugh era la fel. Probabil că ea înțelesese greșit vacanța relaxantă, conversațiile pe care le avuseseră pe malul mării, după-amiezile petrecute pe insulele scăldate în flori și cutreierate de fluturi. Crezuse că e îndrăgostit de ea! Foarte îndrăgostită, pentru prima oară în viața ei, confundase sentimentele lui. Poate că ar fi mai bine să uit tot, se gândi ea.

– Ar trebui să ne întoarcem, murmură Lucy, după o perioadă de tăcere.

– Ai dreptate. Nu vreau să ai din nou probleme cu dragonul acela de soră, dădu el din cap aprobator, pornind mașina. De fapt, te-am adus aici pentru că vreau să te rog ceva… M-am gândit din prima clipă în care te-am văzut și acum, când am ocazia, nu vreau să nu o fac. Îmi e teamă că nu vei fi de acord.

– Păi… fii curajos, întreabă-mă! sugeră ea.

El încetini din nou, iar Lucy începu să se teamă că nu vor mai ajunge la timp la spital, în ritmul ăsta.

– Voiam… voiam să o pictez pe Evadne, dar nu era prea încântată de idee și nu mi-a ieșit nimic. Oricum, nu are pic de răbdare și n-ar putea să pozeze cum trebuie. Aveți cam aceeași structură osoasă. Știai că semănați foarte mult?

– Da, aveam o vagă idee, recunoscu ea, râzând.

– Nu sunteți cumva rude?

– Nu ne cunoaștem destul de bine ca să îți încredințez astfel de secrete, râse ea din nou.

Nu știa nici ea de ce refuza să recunoască legătura de rudenie, dar așa era.

– Mi se pare corect…

– Poate că este un tip de față comun.

– Sau nu. Nu o să mă păcălești cu astfel de încercări, râse și el. Am renunțat la ideea să o pictez, pentru că nu are răbdare… E prea neliniștită. Acum, îmi doresc să te pictez pe tine.

– Pe mine? exclamă ea uimită, întorcându-se spre el. Dar nu aș fi potrivită…

– Ești exact ceea ce îmi trebuie pentru o pictură foarte, foarte specială. Ești liniștită, așa cum nu este în nici un caz Evadne.

Avea dreptate, desigur, pentru că aceste zile petrecute cu sora ei geamănă îi arătaseră cât putea să fie de agitată, cât de repede se răzgândea și cât de frecvent făcea un lucru total neașteptat. Bărbatul continuă să vorbească repede. Lucy, cu calmul lucrului bine făcut, dacă îi putea prinde expresia pe pânză, putea constitui un portret foarte reușit.

– Nu m-ar deranja, spuse ea, dar cred că va trebui să cer permisiunea.

– Sper că nu acelei asistente șefe îngrozitoare?

– Nu, cred că trebuie să mă adresez directoarei.

– Poți să-i vorbești despre celelalte picturi pe care le-am făcut. În aceste zile, am un portret foarte reușit expus la Societatea

Națională de Pictură. O să te duc să îl vezi, poate o luăm și pe directoare.

– Nu prea cred că va putea veni cu noi, râse ea.

Foarte puțină lume părea să știe cât de separate erau viețile asistentelor și a directoarei lor și cât de grea era îndatorirea acesteia. Anthony continuă să-i povestească despre viața lui de artist.

Avea un atelier micuț în Chelsea, care se afla în apropierea unor clădiri moderne, dar avea vedere spre râu și spre ceața care îl acoperea frecvent. O invită să îi facă o vizită, iar ea fu sigură că ar fi foarte încântată.

– Joi? propuse tânăra, pentru că avea o jumătate de zi liberă și nu mai era deranjată de gândul că trebuie să se întoarcă la timp.

Ajunse acasă și se grăbi în camera ei, schimbându-se repede. Era de gardă și aproape că întârziase. Două asistente stagiare o întâmpinară.

– Avem noutăți, spuse una dintre ele și e cât se poate de adevărat. Am aflat despre noua directoare care va veni la noi. Este rudă cu Hugh Davies și e destul de tânără. De obicei, se aleg directoare în vârstă și urâte, dar am înțeles că e chiar frumușică. E vara lui.

– E o trăsătură de familie, interveni cealaltă tânără. Toți sunt arătoși.

– Da, așa e, fu de acord Lucy, sperând că vocea ei suna mai calmă decât i se părea. Dar nu uitați că, într-o zi, veți învăța că într-un spital e bine să nu vorbești prea mult.

Capitolul 5

După douăzeci și patru de ore, Evadne dispăru. Fusese mutată într-una din clinicile particulare extravagante de pe strada Harley, care era foarte la îndemâna doctorilor să vină și să plece când vor. Fusese sugestia lui Hugh, îi mărturisi ea lui Lucy, pentru că i-ar fi mai ușor să o vadă de câte ori era nevoie. Într-un fel, aceste cuvinte o răniră pe tânăra asistentă.

Poate că vacanța pe malul mării împreună cu Hugh– nu mai făcuse de mult așa ceva– nu fusese pentru el decât un flirt nevinovat. Pentru că fusese atât de obosită din cauza examenelor finale, nici nu se gândise suficient de mult la ceea ce se întâmpla. Acum, ochii i se deschideau spre genul acesta de bărbat care preferă flirtul relațiilor serioase. Poate că asta fusese pentru el, doar un flirt.

După cum îi spusese Evadne, o transferase într-o clinică particulară în care se plăteau douăzeci de lire pe zi și ceva în plus pentru mâncare, doar ca să-i fie mai ușor să o vadă. Lucy nu spuse nimic.

Un lucru este bun când porți uniformă: poți să-ți ascunzi mai bine identitatea. În uniformă, nimeni nu caută o rudă pierdută și, deși Evadne probabil știa că sora ei făcuse studii de asistentă medicală, nu-și bătuse capul cu acest lucru.

Poate că adevărul era că Evadne era atât de absorbită de propria persoană, încât nici nu se putea gândi la altcineva. Plecă spre clinica particulară cu foarte multă agitație și, într-un fel, Lucy nici măcar nu-și luă rămas-bun de la ea. Tânăra asistentă păstra, în adâncul inimii, un resentiment pentru sora ei geamănă. Era nevoită însă să se convingă că, desigur, Evadne nu avea nici o idee că sunt surori și că era în natura ei să flirteze. Aceasta era pasiunea ei. Hugh se îndrăgostise de frumoasa pacientă, iar Lucy încerca să-i găsească scuze. Evadne era frumoasă, purta cele mai elegante haine și părea un vis devenit realitate.

Aș vrea să plâng, își spuse tânăra, intrând în tură în Bethany, cel mai deprimant salon din spital, cu sentimentul că picioarele nu-i mai aparțin, că inima o doare și sigură că înăuntrul ei avea o piatră, nu o inimă.

Apoi, o noutate se răspândi în tot spitalul. Directoarea nu numai că pleca repede, ci pleca acum, chiar azi. O vreme se vorbise prin spital despre motivele acestei plecări, dar abia acum se află adevărul.

De ceva timp, directoarea nu se simțea bine. Avea frecvent crize de inimă foarte dureroase, care o epuizau. Urma să fie supusă unei operații serioase, care presupunea apoi luni de convalescență, iar această operație trebuia făcută cât mai repede.

Una dintre asistente făcu repede o listă cu contribuții bănești, pentru că voiau să-i ofere un cadou frumos directoarei, iar timpul era foarte scurt.

– E foarte ciudat pentru mine, spuse studenta cunoscută pentru că vorbea tot timpul.

Lucy o privi.

– În spital, trebuie să înveți să-ți ții limba în frâu, spuse ea, dacă nu vrei să ai probleme. Dacă sora Knox va descoperi că bârfești despre ceilalți, așa cum faci, o să te facă bucățele! Nu poți să spui că n-ai fost avertizată.

– Și ce-ar putea să facă? întrebă tânăra cu impertinență.

– Nu e bine să riști, sugeră Lucy, pentru că vei descoperi că poate fi mult mai neplăcută decât crezi, iar eu nu pot spune că nu te-am avertizat.

Timpul trecu repede și veni ziua de joi. Întreg personalul fusese implicat în plecarea fostei directoare și sosirea celei noi. Cu toate înțelegeau foarte bine anxietatea noii sosite în legătură cu poziția pe care urma să o ocupe și simpatizau cu ea. Lucy aproape uitase că urma să viziteze atelierul lui Anthony din Chelsea și să stabilească detaliile pentru tablou.

Cum am putut să uit? se întrebă ea, dar avusese atât de multe de făcut! Sosirea noii directoare reprezentase o schimbare majoră.

Își schimbă hainele. Era una dintre acele zile fierbinți de vară, așa că îmbrăcă o rochie subțire de culoare verde deschis, cu un guler alb. Anthony îi trimisese un mesaj că se află în curte și o așteaptă, așa că se grăbi să coboare. O aștepta răbdător, arătând minunat în hainele ușoare de vară, de culoare deschisă.

Era foarte arătos, cu părul lui blond și ochii strălucitori, iar inima ei tresări. Imediat, își aduse aminte de malul mării și de fluturii albaștri, ca un reproș tăcut.

– Ai sosit! exclamă el încântat, deschizându-i portiera.

Tânăra urcă, iar el porni pe drumul pe lângă râu, admirând în treacăt turnul maiestuos al Londrei.

Drumul spre Chelsea era mărginit de copaci și liniștit. Ajunseră curând lângă blocurile mari din apropierea atelierului, parcând în curtea din spate, pavată cu blocuri mari de piatră printre care crescuse iarba.

La intrarea în atelier, exista un neon mare cu lumină albastră, potrivit pentru un atelier de pictor. Anthony deschise ușa de la intrare, făcându-i loc să intre. Lucy crezuse că, fiind situat la parter, atelierul va fi întunecat, dar se înșelase, pentru că acesta era scăldat în

lumina care venea de la o fereastră imensă. Își dădu seama că era tot ce-și putea dori un artist. Camera era mare, o cameră de bărbat, cu obiecte bărbătești împrăștiate peste tot: o pipă, un caiet de schițe, un pulover aruncat neglijent pe un scaun. Părea să fie tocmai acea dezordine care le face plăcere bărbaților și la care reacționează aproape spontan.

Pe perete, erau agățate trei picturi mari. Le privi cu atenție, copleșită de admirație. Într-adevăr, Anthony era un adevărat artist. E un geniu, își spuse ea. Îi spusese că preferă să picteze portrete care spun o poveste; nu ceva vizibil, care să sară în ochi, ci diferit, subtil, dar foarte puternic.

Prima pictură înfățișa o fată care privea pe fereastră un răsărit de soare, ca începutul unei noi vieți. Fata nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani, fiind proaspătă și inocentă. Pictura te atrăgea și aveai tendința să revii și să privești din nou. Lucy își spuse că-și va aminti toată viața privirea plină de speranță și încredere a fetei.

A doua pictură era a unui marinar, un tânăr în costumul caracteristic cu dungi, cu păr negru și ochi verzi strălucitori. Privea marea, dar îți dădeai imediat seama că nu căuta pământul din depărtare, orizontul sau un nou port pe care să-l viziteze. În privirea lui se citea dorul de casă, cu toată suferința lui. Era o pictură magnifică.

– E minunată, observă ea.

– Mă flatezi. Titlul ei este "Acasă". A fost una dintre cele mai reușite picturi de anul trecut, câștigându-mi onoruri pe care nu sunt sigur că le merit.

– Ai talentul să spui o poveste. Nu doar pictezi portrete, ci scrii povești în interiorul lor, în același timp, iar aceasta este artă, din punctul meu de vedere, spuse ea repede, zâmbind.

– Mă lauzi prea mult!

– Nu e adevărat. Nu spun decât adevărul.

Se întoarse spre masa dintr-un colț al atelierului, ajutându-l să pună ceaiul în cești. Cineva adusese toate cele necesare, dar mai erau lucruri mărunte de aranjat, la care se pricepe o femeie. Anthony o urmărea cu atenție, cu o privire pătrunzătoare.

– Mă faci să mă simt agitată, observă ea.

– Îmi pare rău și îmi cer scuze, pentru că nu voiam să fac așa ceva. Este neapărat necesar ca modelul și pictorul să se înțeleagă bine. Aș vrea să te pictez în uniformă, ținând în mână unul dintre bolurile acelea de metal în care păstrați instrumentele.

– Nu sunt boluri de metal, râse ea, dar poți să le spui cum vrei.

– Sunt neștiutor, desigur. Aș vrea să te pictez la sfârșitul unei zile de lucru în sala de operație, ținând în mână ultimul bol– sau cum li se spune– cu instrumente sterilizate, ținând unul dintre ele, poate un bisturiu…

– Ar fi bine să fie un bisturiu.

– Da, chiar așa! În sala de operație acum goală, în care au rămas doar asistentele. Iar tu ai în mână un bisturiu. Știi foarte bine la ce a fost folosit acest bisturiu. Titlul picturii va fi "Speranța". Asta vreau să reprezinte. O tânără asistentă, după terminarea unei operații foarte dificile. Aș vrea să ai uniforma pătată, boneta alunecând pe părul în dezordine, să fii vizibil obosită, dar în ochii tăi să se citească mulțumirea și mândria lucrului bine făcut. Să știi că acel bisturiu tocmai a dăruit viața.

– Înțeleg, răspunse ea, apoi rămase pe gânduri.

Nu-și dăduse seama că voia să o picteze când era obosită, într-un asemenea fel.

– Dar nu prea cred că directoarea va fi de acord să nu arăt impecabil. Sunt foarte grijulii cu aspectul nostru.

– Trebuie să spun că directoarea va trebui să aprecieze că arta îngrijirii bolnavilor cere sacrificii de acest gen. Asistentele oferă cel mai mare cadou– pe ele însele– în slujba celorlalți.

Aceasta vreau eu să pictez!

Ideea lui era într-adevăr măreață.

– Cred că e mai bine să te las să faci ce știi, ridică Lucy din umeri, atâta vreme cât îi vei explica directoarei despre ce este vorba.

– Foarte bine. Mă bucur că suntem de acord.

Bărbatul rămase o vreme privind-o cu ochii lui albaștri pătrunzători, cu care părea să-i citească în suflet. Se părea că avea întotdeauna o idee cum să trateze un anumit subiect, înainte de începerea picturii. Toate operele lui puneau o întrebare sau își spuneau povestea proprie.

– Ce va spune pictura aceasta despre mine?

– O să spună povestea ta. A unei tinere care își sacrifică tinerețea ca să salveze viața oamenilor, care și-a dedicat viața unei meserii extrem de dificile, pregătită să lupte cu marele dușman! O să reprezint moartea undeva în fundal, printre umbre. Povestea unei tinere copleșită de operația care tocmai s-a încheiat. Obosită și epuizată, este încă fascinată de faptul că acel bisturiu poate reprezenta salvarea vieții unui om.

– Sper că mă voi ridica la înălțimea acestui proiect, dădu ea din cap, pentru că mie instrumentele nu mi se par altceva decât obiecte de metal pe care trebuie să le sterilizez. Dar ideea ta este minunată.

Continuară să vorbească despre proiect. Erau atât de interesați amândoi, încât vorbeau ca și cum se cunoșteau de ani buni.

Mai târziu, el se plânse că uniforma asistentelor din sala de operație nu avea culoarea albastru viu la care se gândise el. Nu putea face o pictură cu o asistentă îmbrăcată în alb, pe un fundal de aceeași culoare. Pe undeva, trebuia să introducă și culoarea albastru. Ce idei minunate are, își spuse Lucy, e atât de diferit de toți bărbații pe care i-am întâlnit!

În sfârșit, după ce mâncară împreună o bucată enormă de ruladă, el deschise una dintre ferestre, aruncând o privire în parcul din fața

ei. Se zărea un loc de joacă pentru copii, un teren de tenis și strălucirea unei ape.

– Acesta este parcul Battersea, explică el. Am nevoie de un contrast: copii, amuzament, tot ce înseamnă viață fericită, ca o schimbare pentru o fată obișnuită cu bisturiul.

– Da? se miră ea.

După ce luară ceaiul, el zări pe fereastră un bărbat care vindea căpșuni și alergă după el, să cumpere câteva pentru invitata lui.

– Toată lumea adoră căpșunile, explică el.

Mai târziu, o urmări cu atenție în timp ce strângea masa. Tânăra știa că voia să o vadă cum este cu adevărat.

– Sunt foarte obișnuită!

– Nimeni nu este "foarte obișnuit". Vreau ca pictura mea să aibă un dublu sens. Două fapte contradictorii ale vieții, puse față în față. Parcul din fundal, vesel, niciodată obosit, mereu plin de viață și asistenta! Nimeni nu se gândește la o asistentă ca fiind obosită, cred că știi foarte bine. Este văzută ca o tânără calificată, gata să facă orice, acționând cu eficiență și rapiditate. Vreau să te prezint obosită de operația îndelungată, acum în sala aproape goală, cu umerii căzuți și în spatele tău veselia parcului. E o contradicție imensă cu munca ta de zi cu zi, pentru cei bolnavi sau muribunzi. Trebuie să fie un portret viguros al tău în două ipostaze contradictorii ale vieții. Cred că această idee merită luată în considerație.

Probabil că avea dreptate, vedea și ea foarte bine.

Bărbatul o duse înapoi la spital cu mașina. Lucy rămase o vreme tăcută, apoi îl întrebă brusc:

– O să mă pictezi în uniformă, desigur?

– Desigur. Imediat după ce ai ieșit din operație, murdară și obosită. Întreaga pictură va arăta cât de grea a fost munca pe care ai făcut-o și nota de plată pe care ți-o prezintă la sfârșitul zilei, când îți permiți, în sfârșit, să te relaxezi.

Gânditoare, ea dădu din cap.

– Va trebui să cer permisiunea să folosesc uniforma. Avem o nouă directoare de săptămâna asta și nimeni nu știe dacă este genul foarte sever, sau are o viziune modernă asupra lucrurilor. Știu foarte bine că vechea directoare nu ar fi permis așa ceva.

– Dar chiar trebuie să ceri permisiunea? întrebă el, uimit.

– Da, e neapărat nevoie, răspunse ea, în clipa în care mașina oprea în fața porților spitalului.

El nu spuse nimic, dar părea nedumerit.

Lucy se îndreptă încet spre clădire. În parcare nu mai erau decât câteva mașini, pentru că ziua de lucru se terminase deja. I se părea că trecuseră ani întregi de la plimbarea pe plajă cu Hugh. Era deja o eternitate de când o sărutase, deși simțea că i se dăruise în întregime în acea clipă. Poate că acele secunde au schimbat întreaga ei lume!

Era sigură că, în acea clipă, Hugh însemnase totul pentru ea. Fusese foarte îndrăgostită, pentru prima oară în viață, iar acum întâlnise un alt bărbat. Opusul lui Hugh, un bărbat pasionat de artă și care nu avea nici o legătură cu medicina. Ce se întâmplase cu ea?

Oare aceasta nu era decât o reacție la noul ei statut și la începutul unei noi vieți? Oare prima dragoste nu avea ca rol decât să o trezească la viață? Ceva s-a întâmplat cu mine, se gândi ea. Sunt schimbată, aproape nu mă mai recunosc.

Lucy ceru permisiunea să o vadă pe noua directoare și i se transmise ora fixată pentru întâlnire. Era exact înainte de prima ședință de pozat fixată cu Anthony. Fetele care o întâlniseră deja pe noua șefă a lor spuneau că este mai tânără, mai veselă și mult mai înțelegătoare. Dar putea să fie doar o impresie. Oamenii care primesc noi îndatoriri sunt mereu amabili și politicoși la început. Dar, după ce timpul trece și îi cunoști mai bine, descoperi că nu fusese decât o fațadă. Când Lucy intră în birou și o privi pentru prima oară pe noua directoare, fu uimită să constate cât era de tânără.

Semăna pe undeva cu Hugh, având aceiași ochi cercetători și pătrunzători.

– Bună dimineața, soră, spuse ea.

– Bună dimineața, doamnă directoare.

– Ai dorit să-mi vorbești?

– Da, doamnă directoare, răspunse Lucy cu o voce tremurătoare. Îmi e teamă că am o întrebare de pus destul de neobișnuită. Am avut un vizitator al uneia dintre paciente, un foarte cunoscut pictor, Anthony Strong.

– Îl cunosc, zâmbi femeia. E unul dintre cei mai mari artiști contemporani.

– Dorește să picteze un portret al meu în uniforma de asistentă, pentru a fi expus la Academia de Pictură.

– Ce fel de portret?

Lucy simți că se îmbujorează. Era o întrebare foarte dificilă, pentru că pictura avea un subiect neobișnuit pentru viața medicală. Cum să explice că vrea să picteze o asistentă epuizată, iar în spatele ei un parc de distracții?

Tânăra știa că e foarte greu să explice cele două fețe ale picturii, dar era necesar să o facă. Se strădui să explice cât mai bine, iar directoare dădu din cap. Părea să fie o femeie foarte înțelegătoare și inteligentă.

– Ce fel de uniformă trebuie să porți?

– Una pătată, din echipamentul din sala de operații. Vrea să mă picteze cu un bisturiu în mână.

– Da, înțeleg. Unde spuneai că vrea să expună această pictură?

Lucy dădu numele galeriei faimoase, care adăpostea cele mai mari opere contemporane. Directoarea zâmbi.

– Nu am nimic împotrivă, spuse ea. Am impresia că ne ascundem adevărata viață și că n-ar fi rău să arătăm lumii întregi ce cerințe aspre prezintă viața unei asistente.

După ce își dădu consimțământul, directoarea schimbă subiectul:

– Înțeleg că ai lucrat împreună cu vărul meu în sala de operații?

– Da, doamnă directoare.

– Te interesează chirurgia?

– Da, foarte mult.

– Acum lucrezi în Bethany? întrebă ea, apoi continuă, văzând semnul aprobator al tinerei: o să mă ocup de transferul tău la secția chirurgie, soră. Dar, dacă fac acest lucru, trebuie să-ți aduci aminte că e datorită faptului că aștept lucruri mari de la tine.

– Oh, aș fi atât de încântată să mă întorc la chirurgie! exclamă ea.

Poate că suna prea entuziastă și că își trăda sentimentele, pentru că directoarea îi spuse cu acea voce severă, caracteristică persoanelor în funcții înalte:

– Nu uita că este de datoria oricărei asistente să îndeplinească sarcinile pe care le primește cum poate mai bine. Chiar în Bethany, îngrijindu-i pe cei bătrâni și muribunzi, e mult de lucru și se pot învăța multe lucruri folositoare.

– Da, doamnă directoare. Vă mulțumesc.

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă într-o stare de exaltare pe care nu avea curajul să o arate. În anticameră, se aflau două studente care așteptau să intre la noua directoare.

– Cum este? întrebă speriată una dintre ele, văzând-o pe Lucy ieșind.

– Cred că este foarte bună, sosi răspunsul.

Tânăra asistentă se întoarse în salonul Bethany, unde urma să mai lucreze o vreme. Descoperi că micuța cămăruță în care fusese dusă Evadne era acum liberă și continua să fie utilizată ca depozit pentru diverse vechituri, dar parfumul scump al surorii ei gemene plutea încă în aer. Nu-mi place prea mult, își spuse Lucy, știind că nu e bine din partea ei să simtă așa ceva pentru propria soră, dar fără să se poată împiedica. Desigur, nu erau surori obișnuite, nu se putea aștepta

nimeni la prea mult din partea lor, ținând cont de faptul că erau practic necunoscute. Lucy simțea că știe mult mai mult despre bătrânele de care avea grijă în salon, decât despre Evadne, care apăruse în viața ei doar pentru câteva ore. Oricum, ceea ce văzuse nu era foarte plăcut.

O săptămână întreagă– timp în care continuă ședințele de pozat-continuă să lucreze în Bethany, dar îi plăcea din ce în ce mai puțin. Sora Knox îi reproșă acest lucru:

– Trebuie să ajungi să-ți iubești slujba, soră, îi spuse ea.

– Chiar încerc, dar după agitația din sala de operație, este destul de greu să mă obișnuiesc. Aceasta este o gardă destul de plictisitoare.

– În acest caz, soră, trebuie să ai răbdare.

Era pregătită să aștepte și apoi, într-o zi în care se îndrepta spre salon trecând prin holul mare al spitalului, îl întâlni pe Hugh. Trebuia să se prezinte devreme în salon, așa că nu îndrăzni să întârzie. Era o zi frumoasă de vară, nu foarte caldă, cu o briză răcoroasă care sufla deasupra Tamisei. Hugh se îndreptă direct spre ea.

– Vreau să-ți vorbesc, spuse el.

Avu impresia că va fi vorba despre Evadne, dar se înșela.

– Am vorbit cu vara mea, noua directoare, și te va transfera la sala de operații. I-am explicat că ești foarte pricepută în ceea ce faci, că îmi ești de mare ajutor și că te potrivești de minune cu munca în sala de operații. O duzină de alte asistente pot fi puse să facă gardă în Bethany, după cum prea bine se știe, dar de tine avem nevoie pentru alte însărcinări.

– Sunt foarte recunoscătoare, domnule… se bâlbâi ea.

Era un bărbat fermecător, primul care o sărutase vreodată, iar acest lucru, chiar dacă nu însemnase nimic pentru el, rămăsese gravat pentru vecie în inima ei. Nu va uita niciodată orele petrecute împreună la mare și mai ales ultima zi, care nu părea acum mai mult decât un vis frumos. Apoi, se întâmplase ceva care le schimbase

viața… Evadne apăruse în calea lor. Spre surpriza ei, Hugh spunea acum că are nevoie de ea…

– Vara ta este foarte fermecătoare. Am avut o discuție cu ea și mi-a plăcut foarte mult. Cred că e o schimbare în bine pentru acest spital.

– Sunt sigur că va fi așa, răspunse el. I-am spus că am nevoie de tine în sala de operații. Îți irosești timpul cu acei bătrâni pentru care nu mai poți face nimic. Poate va mai dura puțin. Nimic nu se mișcă foarte repede într-un spital, așa cum bine știm, dar i-am spus Stellei că ești născută să fii asistentă în sala de operații și că te vreau înapoi, să lucrezi cu mine.

Îi mulțumi din nou, cu voce slabă. Știa ce schimbare importantă în viața ei va fi acest transfer. Ura Bethany, ca majoritatea celorlalte asistente, pentru că era atât de deprimant și de limitator. Oricât de bună asistentă ar fi fost, nu putea face nimic pentru acești pacienți. Era o moarte vie, inexorabilă, lipsită de speranțe. Ar fi vrut să le facă pe acele femei să se simtă vii din nou, dar era imposibil. Ura oboseala permanentă care venea odată cu vârsta înaintată și le compătimea din toată inima pe aceste paciente care nu mai aveau altceva de făcut decât să aștepte moartea.

Dacă stai să te gândești, probabil că vârsta înaintată era una dintre cele mai grele poveri, de care nu va scăpa nimeni, dacă va trăi suficient.

Hugh continua să vorbească:

– Presupun că vei ajunge înapoi în sala de operație mai devreme decât crezi, declară el, apoi se întoarse și se îndepărtă cu pași mari.

Lucy avea impresia că este aproape un străin pentru ea, cineva pe care nu-l cunoștea cu adevărat, și un sentiment de recunoștință o copleși.

Dar vederea lui o rănise.

Nu putea să-l alunge din mintea ei, nu putea să-l vadă altfel decât bărbatul fermecător care o însoțise pe plajă. Fusese de atâtea ori avertizată să nu se îndrăgostească de un chirurg, pentru că nu avea nici o șansă! Dar în vacanță e greu să-ți amintești aceste avertismente.

Studentele se îndrăgostesc mereu de profesorii lor, iar Lucy știa că era atrasă de acest bărbat datorită talentului lui. Odată, văzuse un bărbat murind pe masa de operație, iar el se încăpățânase să lupte pentru viața lui. Îl salvase doar pentru că refuzase să renunțe. Nu putea să nu-l admire. Nu-și lua prea multe vacanțe, avea foarte puțin timp pentru el însuși, pentru că viața lui era aici, în sala de operație. Și este un bărbat extraordinar, se gândi ea.

***

În acea seară, în camera de odihnă a asistentelor, Lucy vorbi cu Lydia Haines, asistenta care se calificase de curând și care avusese grijă de Evadne în camera care îi fusese repartizată. Era o mare admiratoare a lui Hugh, după cum recunoștea. Această asistentă era cea care îi spusese pacientei povești despre el, despre inteligența și talentul lui și despre priceperea cu care sfida moartea.

– Nu are nici o iubită, pentru că nu are niciodată timp pentru o femeie.

Dar Lucy își amintea cu claritate după-amiaza petrecută la malul mării. Atunci fusese sigură că este dragoste, în brațele lui, sărutată cu tandrețe și pasiune. Acum, după ce stătuse de vorbă cu ea, plecase fără să se uite o singură dată în urmă.

Își aduse aminte că se spunea că femeile sunt născute pentru a suferi, mult mai mult decât bărbații. Aceste cuvinte îi răsunau și acum în minte. Bărbații flirtează; au legături pasionale, apoi merg mai

departe, uitând de ele. Este nefericirea femeilor că nu pot să uite, pe când pentru bărbați este ceva firesc. Simțea acest gând vibrând în interiorul ei, o nefericire ca o cicatrice nevindecată, ceva de care nu putea scăpa și pe care nu o putea respinge.

Fu o gardă foarte dificilă în Bethany.

Chiar în acea seară, avuseseră două morți. Atașată cum era de aceste bătrâne, Lucy era mereu ușurată când sfârșitul venea în pace. Apoi avură un accident cu una dintre cele mai agitate paciente care pândise clipa în care nu se afla nici o asistentă în salon și sărise din pat dorind să se îndrepte spre ușă, cu gândul să evadeze. Desigur, nu reușise, pentru că era paralizată de câtva timp și picioarele n-o mai ajutau. Membrele inerte nu putură asculta comanda inimii și bătrâna se prăbuși, rupându-și un picior în două locuri. În această poziție o găsi Lucy și o ridică la loc în pat.

– Biata de tine, murmură tânăra asistentă cu afecțiune, nu te simți destul de bine ca să ne părăsești, nu încă. Într-o zi, o să poți pleca. O să te ajutăm să te simți mai bine, iar aceasta este o promisiune.

După ce îi legă piciorul și o ajută să stea confortabil, apoi o liniști cum putu mai bine, fu timpul să asculte predica sorei Knox. Cineva ar fi trebuit să fie în salon! Nu le-a avertizat mereu că nu trebuie sub nici o formă să le lase pe paciente fără supraveghere?… Ce rost are să mai dea indicații, din moment ce nimeni nu vrea să le asculte? Imediat, sora Knox trimise un raport directoarei. Era al treilea raport pe care îl trimitea în ultimele câteva zile, iar studenta care vorbea prea mult observă:

– Nu reușește decât să-și câștige o reputație proastă, dacă vreți să mă ascultați. Una din zilele astea, o să fie transferată și cine o să protesteze?

– Nu trebuie să vorbești așa despre sora Knox, interveni Lucy cu calm.

De când se calificase, nu mai putea să fie de aceeași parte a baricadei cu asistentele stagiare.

Când i se termină tura, biata bătrână se simțea mai rău și îi displăcu să o părăsească. Oricum, o pregăti pentru noapte și îi spuse câteva cuvinte de încurajare. Biata bătrână

îi strânse mâna și spuse:

– Te iubesc, soră…

Apoi se cufundă într-un somn care deveni atât de calm și de profund, încât părea foarte aproape de o stare de inconștiență.

A doua zi dimineața, când intră în salon, patul era schimbat, cu cearșafuri noi, așteptând o altă pacientă. Într-un fel, se simți foarte afectată, pentru că ținuse la biata bătrână. Viața se încheie atât de repede și pentru unii dintre noi atât de brusc; poate că pentru aceste biete suflete, de care proprii copii și nepoți nu mai voiau să audă, era mai bine să treacă într-o altă existență, poate mai blândă.

Sora Knox o făcu să regrete mai mult.

– Dacă ați fi făcut ce vi s-a spus, dacă v-ați fi văzut de treabă în loc să stați tot timpul de vorbă, nu s-ar fi întâmplat niciodată acest lucru, spuse ea cu severitate, nedorind să ierte o greșeală, ci să se asigure că știu foarte bine unde au greșit. Acum, nu sunteți decât voi de vină!

– Da, soră.

O să mă bucur foarte mult să mă întorc la munca în sala de operații, își spuse Lucy, continuând să se ocupe de treburile ei.

Transferul veni mai repede decât îndrăznise să spere, înainte de una dintre ședințele de pozat în frumosul atelier al lui Anthony. Tocmai ieșise din tură când sora, mai supărată ca niciodată, o chemă în biroul ei. Acum ce am mai făcut? se întrebă tânăra.

Sora Knox era nervoasă și acest lucru era foarte vizibil.

– Trebuie să-ți spun, soră, că munca ta aici la Bethany ia sfârșit în această seară. Doamna directoare vrea să te întorci de mâine la munca în sala de operații.

Lucy era terorizată că bucuria care o copleșise i se va citi pe figură. Urma să plece! Cu o voce calmă, spuse:

– Da, soră.

– Știu că îți doreai acest lucru, spuse femeia, privind-o cercetător. Trebuie să-ți spun că m-am pregătit în acest spital și niciodată nu am "tras sfori" ca să fiu transferată la un alt departament, pe care mi l-aș fi dorit poate mai mult. Am luat și cele bune și cele rele, așa cum este datoria oricărei asistente bune. Crede-mă, un astfel de comportament nu duce nicăieri.

– N-am tras nici o sfoară, soră, iar dacă ați fost informată de contrariu, a fost o minciună.

Era clar că sora Knox nu o credea! Se interesase și iscodise în jur, ajungând la informația pe care o dorea.

– Ai plecat în vacanță și unul dintre marii noștri chirurgi stătea la același hotel, în aceeași perioadă.Vara lui este acum noua noastră directoare.

Privirea femeii era dură, ca și cum ar fi fost făcută din oțel.

– Soră, ați fost informată greșit. N-am știut că-l voi întâlni pe Hugh Davies la micul hotel în care am stat încă din copilărie. Nu a fost nimic planificat. Nu i-am întins o capcană, așa cum intenționați să sugerați. E adevărat că mi-a spus că mă vrea înapoi în sala de operație, dar eu n-am propus nici un moment să plec de aici.

Lucy știa că, deși vocea ei era controlată și calmă, era mai furioasă decât fusese vreodată.

Asistenta șefă o ignoră.

– Înțeleg bine că acum ți se face portretul? întrebă femeia, care nu avusese norocul de a fi considerată demnă de a i se face portretul.

– Da, soră, cu permisiunea doamnei directoare.

– Mă miră că te-ai deranjat măcar să ceri permisiunea.

– Era de datoria mea.

Femeia oftă.

– Am sperat că vei fi o asistentă de prima mână, pe care să-ți facă plăcere să o instruiești. Acest comportament prostesc nu este spre binele tău.

– Așa se pare, soră.

Cu un "bună seara" rece, Lucy ieși din încăpere, fără să se uite în urmă. Era foarte furioasă și enervată, conștientă că va fi în curând extenuată. După o zi dură de muncă, o astfel de furie nu putea decât să-i consume toate resursele de care mai dispunea. Ar trebui să mă calmez, își spuse ea. Se duse devreme la culcare, cu o durere de cap îngrozitoare.

A doua zi, se trezi la prima oră. Sub nici o formă n-ar fi vrut să întârzie. Aceasta este ziua pe care o aștept demult, se gândi ea, cu imaginea lui Hugh în gând.

Se duse devreme în sala de operație, pentru că aceasta era îndatorirea ei, dar încăperea era goală, cu excepția unei studente. Sala de operații era imaculată, cum era întotdeauna, cu pereții de un alb impecabil și cu luminile strălucitoare. Aruncă o privire la lista operațiilor din acea zi, cu doctorul Mackie ca anestezist. Urmau două operații majore. Mai era programată una după amiază. Prima operație era una de cancer, la o tânără, lucru care îl surprinsese după câte părea pe medic.

Medicul de gardă era Hugh. Lucy aruncă o privire în jur, înainte de sosirea asistentei șefe. Aceasta avea în jur de treizeci de ani dar arăta mai tânără, era foarte energică și eficientă și, după cum spunea Hugh, una dintre cele mai bune asistente din sala de operație pe care le-a cunoscut vreodată.

Asistenta șefă intră în sală, aruncă o privire lui Lucy și spuse:

– Așadar, te-ai întors?

– Da, soră.

– Îmi pare bine să te văd. N-am prea avut noroc cu fetele pe care le-am ales în timpul absenței tale. Cred că doctorul Davies are

dreptate când spune că asistentele potrivite pentru sala de operație se nasc, nu se învață. Acum, ai grijă să te ridici la înălțimea sarcinii.

– Da, soră.

– Ai grijă de doctorul Davies, când o să vină.

El veni după câteva minute, odată cu sunetul apei în conducte și primul val de căldură. Lămpile care se foloseau pentru sterilizare erau foarte fierbinți, datorită constantei utilizări. Lucy îl aștepta, cu umerașul pentru haină într-o mână, gata să-i ia haina și să-i ofere bolul cu apă. El ridică privirea spre ea zâmbind, iar ochii lui întunecați luciră.

– Așadar, din nou printre noi, zâmbi el.

– Da, domnule, fu tot ce îndrăzni să răspundă.

Dar într-un fel, în această clipă în care atinsese unul dintre scopurile ei în viață, se simțea de parcă ar fi parcurs un drum enorm de lung din ziua în care părăsise sala de operații pentru a-și da examenele.

Îl ajută să-și ia halatul și boneta, apoi se îndepărtă. Prima ei îndatorire era aceasta, precum și pregătirea pentru ceea ce toată lumea știa că urmează să fie o operație foarte dificilă.

Sala de operații deveni sufocant de fierbinte. După o vreme, aveai impresia că este de neîndurat, dar continua să se încălzească și trebuia să reziști, chiar dacă te simțeai la limita disperării. Căldura continua să crească, nu să se diminueze. Se auzi sunetul tărgii pe care era adus pacientul din sala vecină, rezervată pentru anestezie. Acum, după o pauză pe care o anticipase, ușile duble se deschiseră, iar doctorul Mackie, anestezistul, se apropie, însoțind targa pe care se afla pacienta. Lucy se așeză în locul pe care îl ocupase în urmă cu două luni, aproape de chirurg, în timp ce asistenta șefă se afla în fața lui, oferindu-i instrumentele. Acum, toată sala era tăcută.

Era o operație obositoare. Pentru început, respirația pacientei era egală, apoi începu să-și piardă ritmul. Timp de două minute, se

întrebară dacă anestezistul nu ar trebui să mai facă o injecție, dar el le dădu semnalul să înceapă. Viața tinerei atârna de un fir de ață, subțire ca un fir de păianjen agățat de ciulinii de pe malul mării. Un fluture albastru păru să treacă prin fața ochilor lui Lucy.

Mai bine ar fi să uit totul, își spuse ea, pentru că e o nebunie să-mi amintesc, din moment ce nu există nici un posibil viitor.

N-o să știe niciodată momentul când operația depășise momentul critic. Dificultatea fusese depășită, iar tinerei i se dăduse o oarecare șansă de a trăi. Încă nu era în afara pericolului, dar se făcuse tot de fusese posibil pentru ea. Viitorul va spune.

Un chirurg mai tânăr închidea operația.

Hugh era probabil foarte obosit, doarece ridicase un deget spre tânărul Jeremy Smith, ca semn să încheie el. Fără să spună un cuvânt, Jeremy trecuse la treabă. Hugh se dusese la chiuvetă, iar privirea asistentei șefe îi spuse lui Lucy care era îndatorirea ei.

Tânăra îl urmă pe chirurg. Scoțându-i mănușile, le puse deoparte și îi turnă apă rece în pumni, deoarece în sala de operații era atât de cald, încât era sigură că avea nevoie de puțină răcoare.

– E mai răcoare în anexă, doctore? întrebă ea. O să-ți duc lucrurile acolo.

El mormăi ceva sub formă de răspuns.

Făcea tot ce i se spunea fără să protesteze, ceea ce era neobișnuit pentru el. Lucy îl cunoștea ca fiind un bărbat care nu se supunea cu ușurință. Se duse încet spre camera micuță din apropiere, iar Lucy îl urmă cu restul lucrurilor.

– Acestă viață îți dă câteodată sentimente foarte ciudate, murmură el, părând într-adevăr foarte obosit.

– Muncești prea mult.

– Nu trebuie să-mi spui tu asta, o întrerupse el, dar apoi îi păru rău pentru că adăugă: Lucy.

Era ca și cum și-ar fi cerut într-un fel scuze. Ea zâmbi.

– Nu vrei să te odihnești puțin?

– Mai este o operație. Cum vrei să mă odihnesc?

Ea îi puse un scaun lângă fereastra deschisă, iar el se așeză, rămânând o vreme nemișcat și tăcut. Apoi spuse, foarte încet:

– Mă bucur să te văd din nou aici, Lucy.

– Sunt foarte recunoscătoare pentru că m-ai ajutat, veni răspunsul ei.

– Mi-ai lipsit și am vrut să te am aici.

El zâmbi din nou, un zâmbet foarte obosit. Lucy îi aduse un suc rece, știind că preferă sucul de ananas. După cum se aștepta, medicul era foarte însetat și bău jumătate de pahar dintr-o înghițitură. Tânăra asistentă știa că de vină era tensiunea. Puțini dintre cei nefamiliarizați cu astfel de muncă înțeleg cu ce se confruntă un chirurg.

Știuse dintotdeauna că tăcerea îl ajută, așa că nu spuse nimic o vreme, apoi făcu o remarcă obișnuită, care să-l îndepărteze de la gândurile despre operația care avusese loc.

– Ce frumos ar fi să fim acum pe una dintre insule în apropierea mării, sub lumina blândă a soarelui.

– Da, ar fi foarte plăcut, răspunse el.

După ce rămase o vreme pe gânduri, el o întrebă:

– Dacă îmi aduc bine aminte, mi-ai spus că ai o soră.

– Da, v-am spus. Am o soră geamănă.

– Unde se află acum?

Ea răspunse spontan, fără să schimbe tonul vocii:

– A fost adusă în camera de vechituri din Bethany acum câteva zile.

El se întoarse să o privească, plin de uimire.

– Tânăra aceea? Dar spunea că e singură la părinți. Am întrebat-o.

– Nu e adevărat. Era sora mea geamănă. Mama mi-a spus că s-a născut prima, dar între noi sunt doar câteva minute.

– De ce ați fost separate?

– Tata a murit, iar mama a rămas aproape fără nici un ban. Sora mea a fost adoptată de o mătușă bogată, dar care nu avea copii. Cred că i se potrivește acest stil de viață pe care îl duce acum. Totul este confortabil și plăcut pentru ea, deși am impresia că este cam răsfățată.

– Poate chiar mai mult răsfățată, ezită el, apoi se ridică și se îndreptă spre fereastră, trăgând cu putere aer în piept. Semănați foarte mult, desigur. Tu ești mai deschisă la culoare, iar uniforma te schimbă puțin. Când cauți asemănarea, este ușor să o găsești, dar când nu o cauți, nu sare în ochi. Poate că, pe această lume, nu vedem decât ce vrem să vedem.

– Poate, fu ea de acord.

– Ai dreptate în ce o privește pe sora ta. Nu sunteți deloc asemănătoare din punct de vedere emoțional și psihic. Ea este foarte răsfățată, am observat. Acum să ne întoarcem la următoarea operație, te rog.

Spusese repede aceste cuvinte, pe un ton oarecum dur. Pentru o clipă, păru să ezite. Era foarte obosit. Probabil pentru că oferea prea mult din propria persoană.

– Nu te grăbi. Nu există nici un motiv să te grăbești, ar trebui să-ți dai seama.

– Ba da, este. În viață, dacă vrei să faci ce poți mai bine, trebuie să o faci acum. Să muncești din greu și să dai tot ce poți, mai ales într-o meserie care privește atât de mult oamenii. Sunt responsabil pentru viețile celorlalți aici, iar acest lucru îl știu foarte bine.

– Dar sunt clipe în care trebuie să te salvezi pe tine! protestă ea.

El clătină din cap, iar Lucy își dădu seama de puterea care se afla la baza dedicării lui. Ochii lui erau limpezi, plini de hotărâre și de calmul sublim al responsabilității.

– Nu e chiar așa. Medicii și asistentele se dăruiesc bolnavilor cu generozitate. Este datoria lor.

Hugh o bătu ușor pe umăr, iar ea își dori să nu simtă atingerea lui ca pe o descărcare electrică, o cutremurare a întregii ei ființe.

– Tu și cu mine suntem persoane dedicate, spuse el, în timp ce ea îi deschise ușa de la sala de operații.

A doua operație era mult mai simplă. Pacientul era un băiat de zece ani. Nu exista nici un risc să aibă o cădere, iar operația se desfășură calm, aproape automat. Lucy se gândea la multe, în timp ce lucra lângă el. Când operația se termină, se duse lângă chiuvetă, așteptându-l acolo. Îi luă hainele pătate de sânge, boneta și mănușile, punându-le pe un scaun.

Ceva din ea se schimbase în această dimineață. Se întâlniseră și se apropiaseră într-un fel mai mult decât sperase. Aproape că ajunseseră la acel grad de comunicare de pe plajă. Oare învățaseră ceva unul despre altul, în acele clipe?

În timp ce se spăla, el o întrebă:

– Ești ocupată în această seară?

– Ocupată? Termin devreme, la trei și jumătate, apoi am o ședință de pozat în Chelsea.

– O ședință de pozat? întrebă el, surprins.

Lui Lucy i se părea că era posesiv și nu-i făcea plăcere să afle că urma să întâlnească pe altcineva.

– Da. Anthony Strong mă pictează pentru o expoziție în Burlington House.

– Vrei să spui "acel" Anthony Strong?

– Chiar el.

– Foarte bine! O să-ți facă portretul în uniformă?

– Da, răspunse ea, apoi îi dădu câteva detalii despre portret.

El rămase o vreme pe gânduri.

– Ah, da, îmi aduc aminte, am văzut unul dintre portretele lui la Fleur Haynes.

Pentru moment, Lucy o uitase pe această tânără, dar amintirea reveni imediat.

– Vrei să spui acea tânără drăguță care locuia aproape de hotelul doamnei Bettingley?

Era sigură că era vorba despre tânăra frumoasă, care venise în vizită la hotel. Cea care voia să vadă o operație în care se fac minuni, după cum spusese! Își aminti că doamna Bettingley îi spusese că este foarte fermecătoare și că are o pasiune pentru medici. Adăugase chiar: "În plus, sunt sigură că-i primește în patul ei!". Acum se întreba cât de adevărate erau cuvintele bătrânei.

Se pregăti pentru ședința de pozat, simțindu-se îngrozitor de obosită. Anthony o aștepta și se ridică bucuros să o vadă, dar spuse imediat:

– Știai că arăți îngrozitor de obosită? Ai niște cearcăne imense.

– Am avut o operație foarte dificilă în această dimineață. Unele dintre ele par să te obosească mai mult decât altele, iar azi am descoperit de ce.

– Presupun că ai dreptate. Când vei avea mai multă experiență, vei afla cum să nu te implici prea tare, dar energia va continua să fie pusă în slujba îngrijirii bolnavilor.

– Da, probabil că se învață cu timpul. Pentru moment, îmi doresc atât de mult să reușesc, încât lucrez din răsputeri.

Rămaseră o vreme pe fotolii în atelierul în care totul era în dezordine, dar nu lăsa o impresie neplăcută. În timp ce vorbea, sună clopoțelul de la ușă. Anthony aruncă o privire pe fereastră, trăgând de un colț al draperiei.

– Am un vizor foarte special, spuse el, și iată că a venit una dintre problemele mele. Este Hadir. E un indian, amuzant în felul lui, dar și foarte ciudat. Sunt sigur că a venit să împrumute ceva de la mine. Dacă îi dau ceva cu împrumut, pot să-mi iau adio de la acel obiect.

Pictorul se îndreptă spre ușă și o deschise. Vocea care se auzi era a unui indian tânăr: calmă, rezonantă, dar inconfundabilă. Tânărul care intră în cameră purta un turban în două culori: un violet închis, care forma culoarea de bază, peste care fusese adăugată o bucată de pânză azurie. Avea tenul măsliniu, iar ochii foarte întunecați o fixau cu atenție, dând impresia că nu le scapă nimic.

– O asistentă! Dar e încântător, spuse indianul într-o engleză excelentă, fără urmă de accent.

Experiența din spital îi spusese că genul acesta de om are un mare talent pentru limbile străine.

– Am motive să fiu foarte recunoscător asistentelor, continuă bărbatul, întinzându-i mâna.

Anthony îl prezentă:

– Acesta este prietenul meu Hadir. Hadir, ea este domnișoara Lucy, care pozează pentru un portret. O să fie o pictură foarte specială.

Indianul se îndreptă spre șevalet și aruncă o privire spre pictură. Pentru cineva neavizat, subiectul ar fi putut să pară ciudat și uimitor, dar ideea era clară.

– E o pictură minunată, dădu din cap Hadir, apoi se întoarse spre ea: lucrați în sala de operații?

– Da.

– Nu vi se pare foarte obositor și tensionat?

– Până la urmă te obișnuiești, ridică tânăra din umeri.

– Am fost odată într-un spital, povesti indianul, și toată lumea s-a purtat foarte bine cu mine. Am toate motivele să le fiu recunoscător pentru tot ce au făcut și sunt sigur că așa gândesc toți pacienții.

Lucy zâmbi.

– Sunt una dintre asistentele pe care pacienții le văd rareori, pentru că lucrez în interiorul sălii, unde au loc operațiile. Iubesc această muncă. Este fascinant să vezi cum i se închide morții

ușa în față. Ai ocazia să vezi femei și bărbați care primesc o a doua șansă. Sunt încântată de ceea ce fac.

– Desigur, aprobă el, privind-o cu ochii lui întunecați. Din nefericire, sunt în continuare destul de bolnav și nu mă simt prea bine.

Modul în care spusese aceste cuvinte o făcură să-l compătimească. Simți că-l simpatizează și îi zâmbi.

– Dacă vă simțiți rău în continuare, veți fi așteptat la spital. Nu vă vor refuza, ci vor continua să vă trateze. Întoarceți-vă la spital și vedeți cu ce puteți fi ajutat.

Lucy era caldă și entuziastă. Simțea că era ceva în legătură cu el pe care nu-l înțelegea în întregime, ceva vag, o durere care îl chinuia sub aparența calmă, o grijă care îl neliniștea.

Bărbatul avea o personalitate fascinantă, cum se întâmplă destul de des cu compatrioții lui. Pentru o clipă, privind în ochii întunecați și fascinanți, inima îi bătu mai repede. Era expert în a face complimente și părea conștient de puterea pe care o exercita asupra femeilor.

Vorbind cu el ca și cum l-ar fi cunoscut de ani buni, Lucy își aminti că unele asistente vorbeau despre insistența și farmecul bărbaților cu ten măsliniu, care par să aibă o putere specială asupra femeilor cu păr deschis la culoare.

Își aminti de Jane Higgins, asistenta care părăsise spitalul ca să se căsătorească, iar viitorul ei soț era de origine arabă. Asistenta șefă și directoarea spitalului o sfătuiseră să nu se pripească. Dar ea nu era acest gen de persoană, își spuse tânăra.

Indianul puse o mână peste mâna ei, aplecându-se mai aproape.

– Ai putea să mă ajuți, spuse el.

Puțin alarmată de această idee, Lucy își retrase mâna. El era probabil conștient de motivul pentru care se retrăsese, dar nici o schimbare nu era vizibilă pe figura lui.

– Am venit aici ca să pozez pentru pictura pe care o face Anthony, răspunse ea cu voce calmă. Nu știi unde a dispărut?

– Cred că s-a dus să pregătească totul pentru ceai, zâmbi Hadir. Nu e cazul să te duci să-l ajuți. Vreau să stăm de vorbă. Sunt dornic să te cunosc mai bine. Ai vreodată presimțiri? Sau intuiții legate de cea mai bună soluție pentru îngrijirea unui bolnav?

– Da, dar nu pot da sfaturi. Nu știu suficient de multe.

Bărbatul era acum foarte aproape și, cu toate că avea un aer oarecum sinistru, în același timp simțea că e ceva interesant în legătură cu el, ceva pe care nu-l putea analiza, dar despre care voia să afle mai multe.

– Am sentimentul că soarta a făcut niște planuri pentru noi doi. Simt că sunt planificate atâtea lucruri pe care le-am putea face. Ne-am întâlnit azi din întâmplare, doar două persoane care iau ceaiul într-un atelier ciudat, unde tu pozezi pentru o pictură, iar eu sunt un străin, care am ajus aici din întâmplare.

– Străinii vin și pleacă, replică ea.

Imediat, ochii negri străluciră aproape amenințător.

– Nu o să fie așa, o să ne întâlnim din nou, sunt sigur. O să ne întâlnim și o să stăm de vorbă, o să lucrăm împreună, o să fim prieteni. De ce nu vrei să mă crezi? Nu-i nimic, ai răbdare și o să vezi că o să ai o mare surpriză.

Pentru o clipă, îl crezu, apoi consideră că nu e decât o prostie copilărească fără nici un sens și nu prevede nimic. Lucy se ridică.

– O să văd dacă Anthony nu are nevoie de ajutor cu pregătirea ceaiului. E timpul să-i dau o mână de ajutor, altfel nu va mai termina portretul.

Se îndreptă spre mica bucătărie care mai păstra încă urme că nu fusese decât o garderobă. Un aragaz mic era așezat în colțul ei, iar Anthony ridică privirea când o văzu intrând.

– Îmi pare rău că durează atât de mult! spuse el. Am răsturnat din greșeală ibricul cu apă, iar acum sunt nevoit să aștept să fiarbă al doilea. Sunt momente în care gazul pare abia să pâlpâie. Toate aceste întârzieri afectează timpul pentru lucrul la portret.

– Pare să fiarbă.

El o privi oarecum impacientat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, hai să scăpăm de Hadir. Nu știu de ce a apărut tocmai azi, iar acum nu dă nici un semn că vrea să plece. Nu vrem să stea prin preajmă în timp ce lucrăm pentru pictură și este timpul să afle și el.

Lucy îl privi amuzată, răspunzând cu voce coborâtă:

– Dacă mă întrebi, eu am impresia că a venit să stea și nu vei mai scăpa de el.

Anthony începu să râdă.

– Recunosc: băieții aceștia măslinii nu se prea grăbesc să o șteargă și nu-și dau seama când sunt nepoftiți dar, dacă ai grijă de ibric, o să stau puțin de vorbă cu el. Nu-ți face probleme, o să scap de el.

Tânăra rămase în mica bucătărie, pregătind ceaiul. Anthony întârzie o vreme, dar se întoarse mulțumit de ceea ce reușise.

– Ceaiul e gata, îl anunță ea. Cum a mers?

– A plecat. I-am explicat că avem nevoie de spațiu pentru a lucra la tablou. Acum a înțeles. Din câte cred că ai văzut, este nebun după spitale. Unul dintre tipii aceia ciudați care au avut o operație de apendicită și chiar le-a plăcut, după cum spune. Cred că s-ar bucura foarte mult dacă ar mai face-o din nou, dar nu poate. Acum, ce spui de niște ceai?

Capitolul 6

Lucy aduse ceaiul în atelier, așezând tava în apropierea canapelei. Anthony aduse biscuiții. Era unul dintre acei bărbați care avea o pasiune pentru biscuiți, pentru că prăjiturile îi făceau rău. Când era singur, nu prea se deranja pentru mâncare, preferând să ia masa într-o cafenea sau ceva de genul ăsta, dar când avea modele cu el, le pregătea mereu ceaiul, pentru că părea să le facă plăcere. Tânăra se oferi să spele vasele, dar el refuză. Avea o femeie pe care o plătea pentru astfel de lucruri.

Lucy se îndreptă spre locul în care trebuia să pozeze. Deja începuse să înțeleagă ce vrea de la ea și adopta foarte repede expresia necesară. Nu avea probleme să pară obosită, iar pictorul se îndreptă spre șevalet. După ce îndepărtă pânza care proteja pictura, rămase o vreme nemișcat. Astăzi, cum simțiseră amândoi, avu nevoie de ceva timp pentru a intra în dispoziția potrivită pentru pictură. Dar, când începu, recuperă repede ceea ce pierduse.

– Din nefericire, nu merge mereu ca pe roate, spuse el. Un talent nu se poate exploata chiar atât de ușor, iar eu îl privesc dintotdeauna ca pe un dar minunat, pe care trebuie să-l prețuiesc.

– Când ți-ai descoperit acest talent? întrebă ea, pentru că știa că-i face plăcere să vorbească despre pictură.

Anthony îi povesti că descoperise în el dorința ardentă de a se exprima. Prima oară se întâmplase când era copil și lua micul dejun cu tatăl lui. Acesta primise o scrisoare de la cineva și, după ce o deschisese, aruncase plicul. Băiatul îl recuperase și privise adresa. Era un scris frumos, rotunjit, aproape o pictură.

Scosese o bucată de creion din buzunarul costumului de marinar pe care îl purta și copiase pe o foaie de hârtie acele litere. I se părea foarte frumos și foarte simplu. Apoi evoluase și, în loc să copieze litere, începuse să picteze. Desenase silueta unui bărbat, probabil tatăl lui și, studiind-o cu atenție, descoperise că semăna destul cu originalul. Adăugase apoi o jachetă și desenase cu grijă nasturii ei.

În acea clipă devenise conștient de o nouă formă de expresie, care înflorea în interiorul lui. Aflase că e capabil să creeze ceva ce se afla în afara lui, dincolo de el, o parte din lume pe care încă nu o cunoștea.

– Vreau să desenez, spusese el cu hotărâre.

Ceilalți, care se uitaseră la desen, văzuseră cât de mult semăna cu tatăl lui și că nu era doar un desen oarecare. Cu toții îl lăudaseră. Băiatul găsise o nouă metodă de a da viață. Știa acest lucru.

Recunoscu de asemenea că tatăl lui fusese foarte înțelegător în legătură cu acest lucru și îl trimisese la școala de artă din localitate. Nu era o școală foarte bună, dar învățase foarte multe acolo, de aceea avea motive să le fie recunoscător. Învățase că, mai întâi, artistul trebuie să vadă desenul în minte așa cum va arăta la final, apoi să încerce să transfere acest desen pe pânză.

La început era slab; putea să prindă asemănarea, dar lucrările pe care le făcea erau rudimentare ca tehnică. Apoi, școala îl învățase cum să se îmbunătățească, iar el urmase toate indicațiile primite. Evoluase extrem de repede.

– Desigur, nu era o foarte bună școală de artă, spuse el. Tata nu recunoștea ce este bun în domeniu, dar voia să-mi dea oportunitatea să devin ce doresc.

Am muncit din greu, pentru că eram îndrăgostit de ceea ce făceam și voiam să fiu din ce în ce mai bun. Așa am început.

– Apoi?

Razele soarelui care se strecurau printr-o fereastră laterală pe care nu o văzuse până acum îi atinseră părul blond, atât de deschis la culoare, încât părea aproape alb. Lucră o vreme la fundal, pentru că așa începea de fiecare dată, apoi se întoarse la figura din prim-plan.

Povesti apoi despre universitate. Fusese extrem de plăcută și întâlnise studenți cu aceleași pasiuni, de la care învățase mult. Acolo avusese prima șansă de a se afirma și rămăsese tare pe poziții când tatăl lui sugerase o anumită profesie.

– Bietul om avea ideile lui, dar nu erau potrivite pentru mine. Mă vedea purtând uniforma militară. Probabil că voia ce e mai bine pentru mine, așa cum dorim fiecare dintre noi pentru proprii copii, dar ei reușesc într-un fel să ne dezamăgească. Dar asta este viața. N-am putut să fac așa cum dorea.

– Și ce ai făcut? întrebă ea, profund interesată de povestirea lui.

– Mi-am încheiat studiile la facultatea de artă. A fost cea mai frumoasă perioadă din viața mea. Aveam posibilitatea să mă distrez și să-mi aleg propriii prieteni.

– După încheierea studiilor, ce ai făcut? Presupun că ți-ai câștigat existența…

– Desigur, asta era și problema tatei, râse el. Mai întâi, mi-a propus armata sau marina, după care s-ar fi mulțumit să fiu cleric, avocat sau medic. Numai că nici una dintre aceste profesii nu mă atrăgea prea tare.

– Așadar, ai spus nu.

Râseră împreună, ca doi copii care au făcut o șotie.

– Am continuat să spun nu. Cred că bătrânul a insistat destul de mult, dar nu a ajuns nicăieri. Apoi, soarta a făcut ceva curios pentru mine. Trebuie să recunosc: atunci când totul eșuează, doar soarta te

mai poate ajuta. Sunt sigur că este o femeie care ne urmează și are grijă de noi. Ea ne luminează calea. În acele momente, n-aș fi crezut că este posibil, dar mi s-a întâmplat.

Anthony picta acum repede, cu mișcări sigure, iar Lucy știa că ajunsese în cea mai prolifică stare.

– S-a întâmplat că a fost nevoie de un tânăr care să se ocupe de o clasă de tineri. Erau potențiali artiști, iar eu am aplicat pentru această slujbă doar ca să am ceva de făcut. Nu puteam să pictez atunci, oricum nu atât de bine și speram că, ocupându-mă de ei, voi avea și eu ceva de câștigat.

– Și ai făcut-o?

El zâmbi larg.

– Destinul ne pregătește calea în viață și crede-mă, este foarte adevărat! Am învățat foarte multe în acea clasă și am început să pictez. A meritat din plin. Într-o zi, ne-a vizitat un mare artist și a aruncat o privire peste umărul meu. Pictam atunci un crucifix uzat, care zăcea într-o pubelă și o femeie care se uita la el cu o expresie ciudată pe figură.

– Ce a spus marele artist?

– A trebuit să-i explic sensul picturii: crucifixul era simbolul credinței noastre văzut nu într-un moment triumfal, ci ca un semn al vieții veșnice. Un bărbat pe jumătate mort răstignit pe o cruce, purtând o coroană de spini. E înălțător. Este o imagine care ne poate inspira în cele mai rele momente ale vieții noastre, ca și în cele mai înjositoare. Poate că nu înțelegi, dar asta era ce simțeam. Marele artist a înțeles și a fost foarte bun cu mine.

– Dar înțeleg, desigur.

– Artistul a fost atras de ideile mele. M-a invitat la el, continuă să povestească pictorul, aprinzându-și o țigară. Mi-a dat câteva lecții și, în câteva săptămâni, mi-a schimbat întreaga lume. Dar n-am crezut niciodată că voi fi în stare să pictez lucrurile pe care voiam să le pictez.

Nu mi-au plăcut niciodată peisajele, le găsesc plictisitoare. Prefer picturile care transmit ceva.

– Ca acele picturi pe care le faci acum?

– Da, într-adevăr. Mi se păreau plictisitoare peisajele de orice fel, inclusiv cele marine. Apoi, într-o zi, brusc și neașteptat, am avut o idee.

Pictorul se opri, ca și cum ar fi crezut că nu e bine să-i spună aceste lucruri, dar ea îl îndemnă să continue. Se întâmplase într-o seară în care se întorcea acasă. Trecând pe o străduță lăturalnică, văzuse o tânără care lucra lângă fereastra unui apartament de la etajul unu. Lângă ea era aprinsă o veioză, iar părul foarte blond îi căzuse pe față. Cânta încet.

Anthony se oprise în clipa în care o văzuse, știind că îi atrăsese atenția. Se simțea calm și sigur pe el apoi, în timp ce privea, un bărbat intrase în cameră și înaintase spre fată. Aceasta ridicase privirea și țipase. Auzise țipătul de îndoială, de teamă, de disperare! Bărbatul se apropiase mai mult și ridicase mâna. Lumina căzuse pe obiectul din mâna lui: era un cuțit!

– Pentru o clipă, abia am îndrăznit să mă uit, spuse bărbatul. Am văzut în fața ochilor un tablou pe care nu-l înțelegeam. Era bărbatul înfuriat, care părea să o acuze de ceva, poate de infidelitate. Am văzut strălucirea lamei cuțitului și am știut că urma să o omoare! N-aș fi avut timp să alerg spre ușă, să o deschid și să urc scările până la etajul întâi; ar fi fost moartă înainte să ajung acolo. Creierul meu căuta soluții cu febrilitate, pentru că știam foarte bine că o putea înjunghia și să fugă înainte să îl pot opri.

– Ce ai făcut?

– Am rămas încremenit. Nu aveam timp să fac nimic, doar să privesc. Atunci, am văzut ceva ce nu credeam că este adevărat. Făcea acest lucru doar ca să o sperie, dar nu avea nici o intenție rea. Se amuza pe seama ei. În clipa în care și-a dat seama că este o glumă,

l-a luat în brațe. Râdeau și plângeau în același timp. El o săruta mereu, fiind clar foarte îndrăgostit, personificarea bunătății. Îmi aduc aminte că m-am gândit ce schimbare extraordinară intervenise. Am interpretat greșit ceea ce văzusem prima oară, iar atunci mi-a venit ideea picturilor care să semnifice într-adevăr ceva.

– Înțeleg, dădu ea din cap.

– Toate picturile mele au o poveste de spus, iar oamenii sunt interesați de ele. Sunt interesați să descopere despre ce este vorba cu adevărat, nu ce se poate vedea la prima privire.

– E minunat!

El rămase o vreme privind-o, iar ea își dădu seama că acest artist era pasionat de calitatea frumuseții. În plus, era un bărbat frumos, de o frumusețe stranie, dată de părul de o culoare neobișnuită și de ochii albaștri strălucitori.

– De unde ai moștenit această culoare de păr foarte ciudată, aproape albă? îl întrebă Lucy.

Bărbatul râse, amuzat. Avea un râs de școlar, care te făcea să vrei să râzi împreună cu el.

– Nu poți alege culoarea de păr cu care te naști.

– Părinții tăi erau amândoi blonzi?

– Tata avea păr roșcat și de aici pot apărea variații ciudate de culoare. Mama avea păr blond. Sora ta geamănă are păr mai închis la culoare decât al tău?

– Da.

El se opri o vreme, iar tânăra crezu că se gândește la pictură, în timp ce continua să picteze cu mișcări largi și sigure.

– Nu ai spus că ai avut o vacanță la malul mării după examene? întrebă el brusc. Examenele sunt foarte dificile și sunt sigur că ai avut nevoie de o pauză înainte să te întorci la lucru în salonul acela îngrozitor.

– Da, am avut, fu ea de acord. Nu că spitalului i-ar păsa prea mult de munca dificilă pe care o au de făcut asistentele.

– Mi-am dat seama de acest lucru, dădu el din cap.

Continuă să picteze, apoi i se adresă din nou:

– Când ai stat acolo, ai întâlnit din întâmplare o tânără pe nume Fleur Haynes?

Numele o făcu pe Lucy să se îmbujoreze. Simțea că obrajii îi ard și era mânioasă pe ea însăși că o cunoscuse pe acea tânără, care apărea prea des în viața ei.

– Da, am întâlnit-o. Era prietenă veche a chirurgului pentru care lucram în acele vremuri. Numele lui e Hugh Davies, desigur.

– Una dintre prietenele lui!

Pentru o clipă, pe figura lui se citi exact ce părere avea despre Hugh Davies. Lucy făcu o grimasă, pentru că nu-i plăcea deloc ce văzuse.

– L-ai judecat greșit! spuse ea repede. Nu este așa cum crezi și este un chirurg magnific. Sunt una dintre asistentele lui din sala de operații. Îl cunosc drept unul dintre cei mai buni chirurgi, poate cel mai mare, iar întreg spitalul este mândru de el!

Bărbatul o privi cu atenție, iar ea simți reproșul din ochii albaștri.

– Uiți că este, totuși, un bărbat?

Lucy dori ca el să nu fi spus acest lucru. Oricum, de ce întrebase despre Fleur? A aflat cumva despre întâlnirea lor, ceva ce ea nu credea că e posibil? Oare își dăduse seama acest pictor cât de bun chirurg este Hugh? Poate că nu, încercă ea să se calmeze. Lumea din afară nu cunoaște mare lucru despre viața din interiorul spitalelor.

– Să nu discutăm despre acest subiect, propuse ea.

– Bine, nu o vom face! E un subiect plictisitor, oricum… Azi o să te duc acasă cu mașina.

Tânăra nu voia să-l deranjeze, dar el părea hotărât. Oare simțise că pusese prea multe întrebări și voia să-și prezinte scuzele în acest fel?

Ieșiră în umbra copacilor din apropierea parcării. Această parte din Chelsea era plină de verdeață și încântătoare. Se zăreau căsuțele cu grădini mici în față, pline de flori multicolore.

– Ce frumos e aici! spuse ea.

– Îmi place foarte mult. Poate din cauză că prea mulți pictori și scriitori au trecut pe aici și era imposibil să nu lase nimic în urmă. Fantomele trăiesc, desigur, iar uneori mă întreb dacă nu le aud pașii în urma mea.

Ochii lui foarte albaștri era veseli. Lucy avu impresia că voia să-i spună mai mult, mult mai mult, așa că se opri, spunând cuvintele care i se apropiau cel mai mult de suflet.

– Ce vrei să-mi spui, Anthony? Simt că ai ceva pe suflet, care te îngrijorează foarte mult.

– Nu e mare lucru. Ești o tânără încântătoare, desigur, una dintre cele mai drăguțe pe care am întâlnit-o vreodată și totuși simt ceva în legătură cu tine care mă îngrijorează. E vorba de ceva de care nu pot să-mi dau seama?

– Poate că sunt suficient de isteață ca să mă asigur că nici nu vei înțelege vreodată, râse ea.

– Poate, ridică el din umeri, urcând în mașină.

Conduse o vreme destul de încet, dându-i impresia că se gândea mereu la ceea ce spusese. Era sigură că mai avea ceva de întrebat. O făcu să vorbească despre copilăria ei, despre mama ei și despre visul din copilărie de a deveni asistentă medicală.

– Și este o muncă destul de dificilă, mărturisi ea. Uneori, mai ales la începutul practicii, ieșeam din tură epuizată de-a dreptul.

– Ai sfătui pe alții să practice această meserie?

– Numai dacă i-ar pasiona, dacă ar avea sentimentul că au o misiune de îndeplinit. Mâncarea este proastă, turele sunt lungi și unele dintre surori pot fi destul de severe, mai ales când este vorba de o urgență.

– Pot să-mi imaginez că așa stau lucrurile, dădu el din cap, apoi schimbă din nou subiectul.

Spera că pictura va fi un succes, pentru că voia să facă un lucru special pentru spital și era sigur că genul acesta de pictură va sensibiliza publicul la problemele lumii medicale. Voia, dacă e posibil, să ducă la o creștere a fondurilor, pentru că era mare nevoie de bani.

– Avem oameni foarte pricepuți care se ocupă de această parte de problemei, spuse Lucy, apoi zâmbi. Grija pentru sănătatea lor îi face pe oameni să nu se zgârcească prea tare.

– Da, probabil, fu bărbatul de acord.

Mașina opri în apropierea porții de intrare în spital. Tânăra intră, cu pelerina pe braț, pentru că vremea devenise insuportabil de caldă. Oricum, era de părere că pelerinele sunt piese de vestimentație inutile: vara e prea cald pentru ele, iarna prea frig, iar primăvara și toamna sunt suflate de vânt. Orbită de strălucirea soarelui, păși în holul întunecos și aproape intră în cineva care tocmai ieșea. Auzi vocea unui bărbat care spuse repede:

– Ai grijă!

Dar imediat, se lovi de o femeie.

– Oh, îmi pare rău, îmi pare foarte rău, dar am fost orbită de strălucirea soarelui, își ceru ea scuze.

Bărbatul era Hugh! Recunoscu imediat vocea, întotdeauna calmă și răsunătoare, capabilă să te inspire datorită tonului ei muzical. Era bărbatul care o ținuse în brațe la malul mării, în murmurul continuu al valurilor purtate de reflux.

Ea se opri brusc.

– Îmi cer scuze.

Apoi, pe măsură ce ochii i se obișnuiră cu lumina slabă din hol, după strălucirea intensă a soarelui, descoperi că femeia care îl însoțea era noua directoare. Ea și Hugh ieșeau împreună din clădirea spitalului.

– Oh, doamne, sunt dezolată, murmură ea, devenind roșie ca focul.

Directoarea râse.

– Nu mi-aș face probleme dacă aș fi în locul tău. Am făcut același lucru când eram studentă și am lovit unul dintre celebrii chirurgi din spital. A primit foarte rău această întâmplare și aproape m-a acuzat că am făcut-o intenționat, zâmbi ea.

– Soarele m-a orbit, din nefericire. Am petrecut mult timp în interior, la ședința de pozat și, deși pare copilărește, trebuie să mărturisesc că e destul de epuizant.

Hugh o întrerupse:

– Sora pozează pentru un portret care ar trebui să ajungă în galeria națională. Dacă este așa, ar trebui să fie un lucru bun pentru spital.

– Știu, dădu din cap vara lui, și aș vrea să-l văd înainte de a fi finalizat.

– Cred că este posibil. O să-l întreb pe domnul Strong. Astăzi a fost a treia ședință, așadar probabil va mai dura o vreme.

– Desigur.

– Când va fi gata, interveni Hugh, te rog să-i spui domnului Strong că vara mea vrea să-l vadă. O voi conduce cu mașina în Chelsea.

– Da, domnule, răspunse Lucy aproape automat.

Își continuă drumul pe coridoarele răcoroase ale spitalului. Poate că răcoarea se datora plăcilor mari de piatră de la parter, care păstrau și în zilele cele mai fierbinți o atmosferă plăcută. Se gândea ce simplu este să-l întâlnească pe Hugh, să-i spună câteva cuvinte, apoi să plece mai departe. Cu toate acestea, cu ceva vreme în urmă, stătuseră pe malul apei, strânși în brațe, crezând că sunt îndrăgostiți.

Urcă în camera ei destul de obosită, deoarece ședința o epuizase. După ce se descălță, se întinse pe pat, gândindu-se la marele spital ca la un monstru care îți devorează existența. Acolo, la malul mării,

Hugh fusese totul pentru ea, dar acum păreau amândoi părți ale unei mașini care nu mergea nicăieri. Lucrurile merg prea departe, își spuse ea. Odată, m-am gândit că pot avea o carieră ca soră medicală, dar văd că această meserie cere mult mai mult de la o persoană. Avea impresia că se afla îmbarcată pe o navă mare de război, care pornește la lupta cu suferința umană, cu moartea însăși; o putere care luptă pentru a câștiga.

Nu-și dăduse seama că era atât de epuizată, dar somnul o luă pe nepregătite, ca pe un copil care a obosit jucându-se. Avu acel somn liniștitor fără vise, care restabilește vitalitatea și viața și face o fată să se simtă refăcută în totalitate. Se trezi tresărind. Avu impresia că aude o bătaie la ușă, iar când sunetul se repetă, sări repede din pat.

– Da? răspunse ea.

– E ceva pentru dumneavoastră, soră, se auzi vocea portarului din tura de seară.

– Vin imediat.

Se încălță în papuci și se duse la ușă. Bărbatul stătea în fața ușii, ținând un pachet învelit în hârtie albă răsucită, care ar fi putut fi și un buchet de flori.

– L-ați primit în această seară, soră.

– Mulțumesc mult… De la cine poate fi?

Bărbatul ridică din umeri cu nepăsare, iar Lucy își dădu seama că portarii erau probabil sătui să tot ducă diverse cadouri și buchete de flori lăsate de tinerii admiratori asistentelor. Portarul se îndepărtă, trăgând după el piciorul care îl durea uneori atât de tare, încât îl făcea de-a dreptul furios. Tânăra se întoarse în pat, încă pe jumătate adormită.

Adormi din nou și, când se trezi din nou, camera era plină de umbre și cerul plin de stele era vizibil prin fereastră.

Sări repede din pat, dându-și seama că pierduse masa de seară, ceea ce era un adevărat dezastru! Apoi văzu micul fragment de hârtie

care căzuse pe podea când despachetase florile, dar pe care nu-l zărise atunci, probabil pentru că era prea adormită. Florile erau frumoase și proaspete, unele de un albastru intens, altele albe și parfumate. În centrul buchetului se afla un sigur trandafir roz, care avea frumusețea și prospețimea unei flori perfecte.

Întoarse bucata de hârtie pe partea cealaltă și citi mesajul de pe ea:

"Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc,

Hadir."

Nu pot să le accept, își spuse ea. Nu vreau să încep nici nu fel de relație cu un bărbat ca el. În același timp, micul buchet era foarte frumos, dovedind fără urmă de îndoială că florile fuseseră alese cu grijă. Acest bărbat e foarte inteligent, dădu ea din cap.

Puse florile în apă, apoi se gândi la masa de seară. Putea să ia câțiva biscuiți de la cantină, dar se trezise foarte flămândă și avea nevoie de mai mult. Pe strada pe care se afla spitalul era și o cafenea mică, iar profitul ei venea tocmai din astfel de situații. Cunoscută sub numele de "Dragonul roșu", nume care, după părerea studentelor, se referea la femeia care o conducea, cafeneaua oferea sandvișuri excelente la prețuri mici.

Doamna Smith, o bătrână drăguță, era foarte durdulie și veselă și se purta foarte frumos cu asistentele. Se pare că în tinerețe fusese dusă la spital cu o apendicită acută, iar asistentele fuseseră bune cu ea. Acum, simțea că răsplătește într-un fel bunătatea lor. În cafeneaua ei, cine nu avea bani să plătească, nu plătea. Femeia avea o inimă de aur.

Lucy își luă haina și coborî la parter. Ce liniștită și răcoroasă era seara, după căldura din timpul amiezii! Traficul se liniștise, iar zgomotele de obicei asurzitoare nu mai păreau acum decât niște murmure. Se îndreptă încet spre cafenea, aducându-și din nou aminte de vacanța în care se îndrăgostise. Era greșit pentru o asistentă medicală, putând să-i distrugă cariera.

Mulți oameni ieșiseră în părculețul de la marginea străzii, părând fericiți doar să stea fără să facă nimic, ascultând foșnetul frunzelor mișcate de vânt.

Mă întreb cum se înțeleg Hugh și noua directoare? se întrebă Lucy.

Cafeneaua se golea. Dincolo de tejghea se aflau câteva mese pe care proprietara le păstra pentru bietele fărpturi care, dintr-o greșeală îngrozitoare, rataseră mesele de seară. Proprietăreasa părea obosită.

– Bună, copilă! spuse ea.

– Am adormit din cauza oboselii, explică tânăra asistentă. Am avut de lucru în sala de operații, apoi am făcut o ședință de pozat pentru un tablou.

– Cum merge?

– Oh, merge bine, dar îmi este foame.

– Desigur, biata de tine! Pot să-ți ofer șuncă, omletă sau plăcintă cu carne, doar să spui ce preferi. Stai jos la o masă și o să-ți aduc mâncarea.

– Mulțumesc. Aș dori niște plăcintă cu carne.

– Bună alegere! Sunt aici ca să ajut fetele ca tine. Nu pot uita ce a făcut spitalul pentru mine. Oh, doamne, ce rău mă simțeam! Sunt bucuroasă că pot oferi ceva în schimb.

– Suntem norocoase, dădu din cap Lucy, iar acum trebuie să recunosc: sunt îngrozitor de flămândă!

Se duse spre mese, alegând una din fundul încăperii. Doi tineri, bărbat și femeie, tocmai terminaseră de mâncat și stăteau de vorbă. Nu voia să-i deranjeze. La celălalt capăt al șirului de mese, stătea un bărbat. La masa de lângă el, două femei din personalul medical începeau și ele să mănânce. Alese una dintre mesele libere, tocmai în clipa în care bărbatul îi făcu semn cu mâna.

Capitolul 7

În semiîntuneric, pentru că micul restaurant era prost luminat, abia dacă se zărea silueta lui. Nici măcar nu-l recunoscuse. Acum descoperi cu uimire că era indianul pe care-l cunoscuse în atelierul lui Anthony, bărbatul care îi trimisese buchetul de flori.

– Bună seara, spuse ea așezându-se la masă.

El nu avu nevoie de mai multă încurajare, după cum probabil că-și dăduse și ea seama, ridicându-se de la masa lui și așezându-se în fața ei.

– Te deranjează dacă mă așez aici? întrebă el.

Desigur, nu putea să-l refuze, pentru că nu avea nici un motiv.

– Nu, desigur. Am fost foarte obosită când am ajuns acasă și am adormit, trezindu-mă abia când am primit frumoasele flori de la tine. Sunt recunoscătoare pentru ele, sunt minunate.

– Lasă-mă să-ți trimit unele care sunt cu adevărat minunate, insistă el.

– Dar îmi plac foarte mult! Nu am nevoie de altele!

– În acest caz, lasă-mă să-ți comand ceva de mâncare. Arăți obosită.

– Deja am comandat. Proprietăreasa este foarte bună cu personalul medical.

El se ridică și se îndreptă spre bucătărie, unde părea să fie cunoscut, apoi se întoarse cu o omletă la care adăugase câteva frunze de salată.

– Cred că e ceva foarte potrivit pentru tine, spuse el.

– Mulțumesc.

După ce puse farfuria în fața ei, se așeză pe scaun, urmărind-o cu privirea.

– Ești foarte flămândă, comentă bărbatul.

– Oh, da, sunt, iar această omletă este delicioasă! Comandasem plăcintă cu carne, una dintre alegerile obișnuite, pentru că e mai ușor de adus.

El zâmbi.

– O cunosc foarte bine pe proprietăreasă, iar când este în toane bune, face o omletă delicioasă.

– Da, într-adevăr.

Omleta era pufoasă și gustoasă. Imediat, Lucy se simți mai bine și începu să vorbească. Dându-și seama că se purtase foarte frumos cu ea, mai întâi trimițându-i flori, apoi comandându-i mâncare, se îmbună. Mâncarea o făcea să se simtă mai bine. Stând în cafenea, vorbind cu el, nu mai părea atât de ciudat. De fapt, se purta politicos și drăguț.

Părea să fie capabil să-i citească gândurile, pentru că fumă o vreme gânditor, apoi o întrebă:

– Te gândești la prima oară când ne-am întâlnit?

– Da, de fapt mă gândeam la asta. Cum ai ghicit?

– Nu-ți face probleme. Mulți englezi au prejudecăți în legătură cu oamenii ca mine. Nu-și dau seama că acestea trec odată cu trecerea timpului. Înțelegem ce simt și de ce simt aceste lucruri.

– Înțeleg, dădu ea din cap, ușor jenată.

– Nu-ți plac oamenii cu piele măslinie?

– Oh, nu, nu fac discriminări. Am îngrijit destui pacienți încât să nu am prejudecăți. În spital, învățăm să acceptăm oamenii așa cum sunt.

– Mă bucur, răspunse el, apoi făcu o mică pauză. Cred că Anthony progresează foarte bine cu pictura, nu crezi?

– Ba da. Îți place? Cred că ești primul care o vede, în afară de noi doi.

– Am fost uimit de subiectul ei. Mi-a dat impresia unei stări acute de oboseală la care ajunge o asistentă la capătul zilei. Are întotdeauna idei mărețe.

– Da, am descoperit și eu. Îți place opera lui?

– Enorm.

În timpul cafelei, tânăra îi povesti cum îl întâlnise pe pictor și cum acesta recunoscuse aproape imediat potențialul unui portret al ei. În schimb, indianul îi spuse câteva lucruri despre viața lui. Venea dintr-una dintre cele mai celebre zone din India, aproape de Taj Mahal. Ea îl privi uimită.

– Acesta este un loc pe care mi-am dorit mereu să-l văd, dar desigur n-o voi face vreodată. Nu este pentru oameni ca mine.

– Nu se știe niciodată! E o clădire uimitoare în timpul zilei, dar noaptea întrece orice imaginație. Pare din altă lume. E de necrezut, zâmbi el.

– Am auzit.

– Când eram copil, obișnuiam să-i ajut pe turiștii care veneau în vizită. Mi se părea un adevărat miracol, care va trăi pentru vecie, murmură el transpus.

– Trebuie să fie uimitor de frumos!

– Da, este. Dar toată viața de acolo este uimitoare și frumoasă. Ar trebui să vizitezi acele locuri într-o zi. Poate că sunt lecții pe care le poți învăța în locurile răsăritene, lecții despre eternitate.

Ea clătină din cap. Nu avea sens să se gândească la vizitarea Indiei, din moment ce era practic imposibil, așa că era mai bine să nu-și facă idei.

– Viața mea este cea a unei asistente dintr-un spital mare, a cărei preocupare majoră este chirurgia. E mult de învățat, iar lecțiile se predau cu timpul. Noi tratamente apar, noi tehnici chirurgicale și trebuie să fiu mereu la curent.

– Te invidiez, ridică el mâna în semn de salut.

Era un compliment, un tribut adus muncii ei pusă în slujba oamenilor.

– Îi invidiez și îi salut pe toți acei care încearcă să stea în calea curentului ce-i duce pe oameni spre Gange, spuse el cu blândețe. Dar am învățat un lucru și anume că moartea poate fi învinsă. Lumea evoluează rapid și poate vom ajunge să câștigăm această bătălie.

Ea zâmbi oarecum amar. Moartea trebuie să fie finalul, desigur. Nu putea spune altceva, dar lupta de zi cu zi trebuie să aibă un sfârșit. Eternitatea nu este pentru ființele umane. Poate că el îi văzu zâmbetul trist, pentru că schimbă repede subiectul.

– Spuneai că ai o soră?

– Da.

– Presupun că ai și o mamă, deși îmi imaginez că nu aveți o legătură prea strânsă. Și nici o dragoste prea profundă! Nici cu sora ta… Îmi dau seama foarte multe lucruri despre tine.

Lucy își dăduse seama că avea calitățile unui mistic, dar abia acum îl privea cu atenție. Ochii lui păreau să vadă lucruri inaccesibile pentru ea. Își dădea foarte bine seama. Știa multe despre ea pe care putuse să le ghicească, dar care dădeau impresia că posedă un alt tip de viziune asupra lucrurilor și oamenilor. Pe de o parte, era foarte interesant, aproape fascinant, dar pe de altă parte putea să te sperie.

– Domnul Strong este un bărbat fermecător și e legat de tine, te place foarte mult, dar nu este bărbatul vieții tale. Crezi că există oameni care pot citi viitorul?

Ea ridică din umeri.

– Sinceră să fiu, nu știu. Cred că se pot întâmpla lucruri curioase, dar nu sunt foarte sigură că se pot face previziuni.

Bărbatul rămase o vreme pe gânduri, ca și cum ar fi întors pe toate părțile această problemă, apoi schimbă subiectul.

– Ai fost în vacanță, nu? Undeva pe malul mării, unde ai întâlnit un bărbat, nu un străin, cineva pe care îl cunoșteai deja și îl plăceai.

– Da, este adevărat.

El dădu din cap.

– Trebuie să ai grijă ce faci! Viața nu e chiar așa de simplă cum crezi. Destinul ne marchează viețile. Poate că ne naștem în această lume pentru a-i întâlni pe alții, pentru a-i iubi sau poate pentru a ne continua existența într-o altă viață. Cine știe? Se știe foarte puțin, cu siguranță. Înțelegi?

Avea un zâmbet ciudat pe care nu-l înțelegea. Chiar dacă era plăcut, nu avea încredere în el. Poate că neîncrederea se datora și culorii lui. Tânăra descoperi că-i era teamă de viitor și de ceea ce putea afla de la acest bărbat.

Indianul continuă să vorbească:

– Da, poate că ne naștem pentru a întâlni unii oameni care să ne devină prieteni, dar poate că noii prieteni de azi pot fi cu ușurință vechii prieteni de ieri, sau dintr-o viață trecută, adăugă el zâmbind enigmatic.

Lucy ar fi dorit să nu se simtă atât de alarmată la auzul cuvintelor lui. Trebuia să uite toate aceste lucruri ciudate. Oricum, nu știa nimic despre ea și probabil că ghicea doar unele generalități. Bărbatul păru să înțeleagă ce simțea, pentru că păru să se închidă în el.

– Probabil că noi, bărbații din zona răsăriteană, știm mai multe despre voi decât mulți oameni din vest. Am citit mai mult, am învățat mai mult și suntem mai pregătiți și mai deschiși să primim.

În această clipă, tânăra își reveni cu o tresărire. Era o prostie să-l lase pe acest bărbat să vorbească atât de ciudat, își spuse ea. „Rămaseră o vreme tăcuți, timp în care Lucy încerca să-și dea seama ce senzații îi crea acest bărbat. Nu-l înțelegea și, până la un punct, chiar o speria.

Poate că încerca să pară un mistic doar pentru că era dornic să-și facă prieteni? Spusese că tatăl lui fusese medic și că stătuse o scurtă perioadă de timp în spitalul Saint Thomas. Dar, când încercase să afle mai multe despre el, descoperise că-i era greu să-i urmărească parcursul. În final, ajunsese la concluzia că practicase un fel de medicină empirică, bazată pe o scurtă perioadă de practică, undeva pe străzile ascunse din India.

Se ridică de la masă, cu intenția să se îndrepte spre casă.

– Am avut o zi foarte grea, iar mâine mă așteaptă câteva operații dificile. Trebuie să plec acum, declară ea cu voce liniștită. Turele încep foarte devreme, desigur, așa cum se întâmplă în toate spitalele.

El o privi neliniștit, cu ochii lui foarte negri care străluceau misterios.

– O să te conduc acasă.

Lucy nu voia acest lucru și sperase că îl va convinge că nu e bine, dar se înșelase. Nimic nu-l putea convinge să nu vină cu ea, așa că fu nevoită să-l lase să o conducă. Era o seară liniștită de vară, cu străzile aproape goale și din ce în ce mai plăcută, pe măsură ce se întuneca. Traficul destul de aglomerat se redusese foarte mult. În timp ce mergeau, conversația deveni dificilă, pentru că se retrăsese în el, devenind tăcut, poate supărat că o jignise. Într-un fel, o obosea. Poate că se implica prea mult?

Străzile erau tăcute și umbroase, iar răcoarea plăcută era odihnitoare. El vorbea cu greu, iar Lucy era rușinată că nu asculta decât cu o ureche. Era mult mai concentrată să descopere cum să scape mai repede de el. Îl auzi spunând că și-a dorit mereu să devină doctor, dar că nu a avut banii necesari. Poate că englezii nu înțeleg cât de grea e viața pentru oamenii din străinătate.

– Dar ce ai încercat să faci? îl întrebă ea.

Bărbatul părea să aibă idei destul de clare despre viitor. În primul rând, se va strădui să intre într-un spital unde să se pregătească. Era sigur că, odată cu acest prim început, va găsi soluția pentru a ajunge la cariera visată.

– E foarte dificil, știu, dădu Lucy din cap. Dar nu te poți pregăti în India?

Ideea era clar neplăcută pentru el.

– Dar oricine poate face mai multe pe loc, decât când se află la depărtare, comentă el ridicând din umeri.

Tânăra avea impresia că era foarte convins de acest lucru.

Va fi foarte greu să intre într-un spital într-un post cât de cât acceptabil, îi explică ea, apoi îl întrebă ce vârstă avea. Spre surprinderea ei, avea douăzeci și opt de ani. Părea mai tânăr, pentru că era subțire și înalt. Avea de altfel structura osoasă caracteristică oamenilor de naționalitatea lui, cunoscuți ca având oase fragile.

– Trebuie să fii puternic, dacă vrei să practici medicina, observă ea. Este o meserie solicitantă, iar tu nu pari foarte puternic.

El râse, amuzat. Fiind o altă rasă, nu avea aceeași constituție ca europenii, dar era puternic, firește. Fusese bonav în copilărie, iar după explicațiile lui ajunse la ideea că fusese febră reumatică. Îi părea rău de el, dându-și seama de urmările neplăcute ale unei astfel de boli.

– Dacă o să găsesc o slujbă în cadrul spitalului cu care te-ai putea potrivi, o să te anunț, îi promise ea.

– Am știut din prima clipă în care te-am văzut că vei fi bună cu mine. Am simțit acest lucru, aproape ca pe un mesaj.

– Dar nu pot promite nimic, îl întrerupse tânăra. Poate fi destul de dificil. Voi încerca, desigur, deși să intri într-un spital într-o poziție oarecare nu înseamnă automat că vei deveni medic.

– Nu, desigur, râse el, sigur că hotărârea te poate duce oriunde.

Putea să întâlnească oamenii potriviți și să se prezinte cât mai bine.

Când ajunseră în fața ușii de la intrare, își luară rămas-bun.

– Ai fost foarte bună acordându-mi atâta timp, îi mulțumi el. Gândește-te la mine. Orice slujbă care m-ar putea introduce în interiorul spitalului, într-un loc unde să pot întâlni oamenii potriviți, ar fi un mare ajutor pentru mine.

– O să-mi aduc aminte, răspunse ea, întinzându-i mâna.

El o prinse strâns, apoi o ridică spre buze. Își dori să nu fi făcut acest lucru, pentru că o făcea să se simtă ciudat.

– Trebuie să plec, altfel voi rămâne pe afară, se scuză Lucy și alergă spre spital.

***

Chiar săptămâna următoare, bătrânul Sam, care lucra în spital, avu o criză. Era suferind de ceva vreme și toată lumea bănuia că e mai bătrân decât susține, dar nimic nu-l putea face să recunoască adevărul. Lucy îi spusese să aibă mai multă grijă de el, dar nu-i dădea atenție și tot ea fu cea care îl găsi zăcând neajutorat.

Fu luat pe targă și dus în salonul bărbaților, unde fu tratat de urgență. El susținea că se simte mult mai bine, că nu fusese decât un

leșin obișnuit. Urma să se facă bine, dar era imposibil să mai continue să lucreze ca portar în spital.

Asistenta șefă era neliniștită pentru că, deși în trecut fusese foarte ușor să găsească bărbați dornici să lucreze în spital, acum era din ce în ce mai greu. Încercă să găsească pe cineva, dar fără succes. Lucy auzi de această problemă.

– Cred că am o cunoștință, un indian mult mai tânăr, care e dornic să găsească de lucru în spital, spuse ea.

Sora Armstrong îl văzuse.

Ea fusese întotdeauna foarte bună cu Lucy și era prietenă apropiată a asistentei șefe. După cum recunoșea aceasta, munca de portar e foarte plictisitoare și presupunea să stea aproape tot timpul în picioare. Lucy îi povesti asistentei șefe despre Hadir, spunând că e bine educat și foarte dornic să lucreze în spital.

– Orice soluție e bună la nevoie, ridică din umeri femeia.

Îl întâlni și ea pe Hadir în următoarea după-amiază și, pentru că era singurul candidat, primi repede răspunsul pozitiv. În seara următoare era deja instalat în pavilionul unde locuia Lucy. Tânăra nu-și crezu ochilor în acea seară când venea de la masă și, obosită de multele operații care avuseseră loc, își dorea să se retragă la culcare. Spre surpriza ei, Hadir stătea în cabina portarului de la parter! Cred că sunt nebună, își spuse ea, clătinând din cap.

El o zări venind și ieși în întâmpinarea ei.

– E minunat din partea ta, făcu el o plecăciune. Nimeni n-a mai făcut atât de mult pentru mine. Sunt foarte încântat.

– În acest caz, să-ți faci datoria bine! zâmbi ea.

De fapt, Lucy era tristă pentru că nu-l mai văzuse pe Hugh de ceva timp. Într-un fel, după acea după-amiază frumoasă petrecută împreună, ascultând foșnetul valurilor și țipetele pescărușilor, crezuse că viața nu va mai fi la fel. Apoi, revenise în Londra și totul se schimbase. Visul murise. Erau prieteni, firește, buni prieteni, dar

fusese acel sărut lung, când se predase îmbrățișării lui, poate cea mai frumoasă clipă din viața ei!

Nu poți să mergi înapoi în viață, fusese avertizată la un moment dat, ceea ce era foarte adevărat. Viața nu are o gumă cu care să șteargă greșelile. Rămân pentru eternitate. Dacă Hugh era de părere că au făcut o greșeală, pe ea o afectase atât de tare, încât își dorea să nu încerce vreodată să o repare. Nu putea decât să uite. Dar ei îi era imposibil să uite.

Se duse la o nouă ședință de pozat. Anthony avea probleme cu una dintre mâinile ei. Era de părere că mâinile unei femei dezvăluie cariera pe care o urmează. Iar mâna ei, care se odihnea în poală, nu spunea nimic! I se părea că nu arată suficient de obosită.

– Cum faci o mână să arate obosită? întrebase ea, râzând.

Apoi se dusese la locul în care poza. Știa foarte bine că se simte mai mult decât obosită.

Când Anthony se așeză în fața șevaletului, îi povesti noutățile.

– Cred că nu mă vei crede, dar am găsit o slujbă pentru prietenul tău Hadir.

– N-o va păstra! Îl cunosc prea bine.

– Voia să lucreze într-un spital.

– Și acum este unul dintre chirurgii cu experiență? o ironiză el.

– Nu, este portar de noapte.

– Dumnezeule! Ce l-a făcut să dorească o astfel de slujbă?

– A stat atât de mult fără nimic de lucru, încât a început să se simtă deprimat. Spune că și-a dorit mereu să devină medic.

– Asta e o noutate pentru mine. Nu cred că s-a gândit vreodată la așa ceva! clătină din cap pictorul, continuând să lucreze la portret. E genul care trece de la o slujbă la alta, fără să se stabilească nicăieri.

– Dar mi-a spus acest lucru din prima clipă în care ne-am cunoscut!

– Da, acesta este obiceiul lui. A crezut că îți va face plăcere. Nu îl cunoști prea bine, ar spune orice ca să placă, indiferent de adevăr. Ar trebui să-ți aduci aminte că vine dintr-o altă cultură.

– Da, îmi dau seama, dar voiam să-l ajut.

El dădu din cap și făcu un pas înapoi, studiind pictura.

– Tot ce sper e că-i vei lăsa foarte mult timp să studieze spatele ușii tale, râse el, întorcându-se la pictură.

Lucy se simțea oarecum iritată. Îl privea cu atenție în timp ce picta, întrebându-se de ce adăuga detalii din loc în loc, unde totul părea să fie perfect, și, tocmai când părea să fie pe drumul cel bun, ștergea tot ce făcuse! Răbdarea de care dădea dovadă o făcea să îl admire. Apoi, el deveni conștient că îl urmărea cu mare atenție.

– Nu sunt foarte priceput azi. Ciudățenia e că sunt zile mai bune și zile mai proaste. Am un prieten scriitor, care îmi spune același lucru. Poate că are legătură cu artele…

– Poate, ridică ea din umeri, apoi rămase tăcută.

După o vreme, bărbatul o întrebă:

– Am spus ceva care te-a îngrijorat?

– Da. Nu sunt obișnuită cu străinii; singurele deosebiri pe care le percep sunt cele fizice. Îmi plac. Oare de ce oamenii nu-i plac doar pentru că vin din altă țară?

El zâmbi tolerant.

– Pentru că sunt diferiți. Condițiile în care trăim schimbă nu doar felul în care arătăm, dar și cel în care ne purtăm.

În cele din urmă, el lăsă pensula jos. Spusese deja că are probleme cu pictatul.

– Ești o fată foarte fermecătoare, dar total inocentă, să știi! Nu ai văzut multe și nu crezi că există lucruri și oameni răi.

– Nu cred în răutate. Ai dreptate, știu prea puține lucruri. Oricum, cea mai mare grijă a mea a fost nota de la examen.

El o fixă cu privirea.

– Da, dar sunt și alte probleme în viață. Știi că am avut o vizitatoare de curând, o femeie care a auzit de mine de la spital și care vrea să o pictez?

– Sunt sigură că nu este vorba despre una dintre surori. Nici una dintre noi nu are destui bani pentru așa ceva.

– Oh, nu! Cred că o cunoști, este una dintre cunoștințele unuia dintre chirurgi, după câte am înțeles. Are un nume ciudat, parcă ar fi un personaj din Forsythe Saga. Fleur, Fleur Haynes, care nu mi se pare prea deosebită de Forsythe Fleur, după părerea mea.

– Da, am cunoscut-o.

– Mi-a spus că ai vorbit despre pictură și că așa a aflat despre mine. Pare bogată. Nu cred că banii sunt una dintre grijile ei.

– Nu, nu sunt. Unul dintre marii noștri specialiști stătea la un hotel din apropiere de ea. Erau prieteni, prieteni destul de buni, după cum părea.

– Mi-a vorbit despre el. Se află în Londra pentru a participa la câteva dineuri și vrea să ajungă la Burlington House. Dacă și-a imaginat că eu o voi duce acolo, s-a înșelat. I-am spus și ei. Nu vreau să-i fac portretul. Oh, da, e foarte frumoasă, recunosc, dar figura ei are ceva care nu-mi place.

– Dar e într-adevăr foarte frumoasă!

După ce rămase o vreme pe gânduri, pictorul o întrebă:

– Este prietenă a ta? Sau pot spune ce părere am despre ea?

– Poți spune, desigur. Nu ne-am întâlnit decât cel mult de două ori. Era o bună prietenă a lui Hugh Davies, sau cel puțin așa mi-a spus, iar el susține că o cunoaște de mult.

În timp ce vorbea, Lucy își dădu seama că era mult mai mult în legătură cu această relație despre care nu avea nici o idee.

– Mi-a displăcut și am avut o impresie foarte clară că nu pot avea încredere în ea. E un sentiment oribil. Dar trebuie să recunosc: arată foarte bine.

– Da, e adevărat, dădu ea din cap, gândindu-se la Fleur și la ochii ei frumoși, la gropița fermecătoare din obraz și la felul de a fi, care te convingea că e cea mai importantă persoană din lume.

– Poate că pare absurd văzut din afară, ridică Anthony din umeri, dar nu pictez femeile pentru că sunt frumoase! Unele dintre cele mai bune opere au fost picturi ale unor femei obișnuite. Le pictez pentru că văd dincolo de figura lor ceva anume, o calitate pe care o admir. Te-am ales pentru că ești imaginea asistentei medicale care stă la căpătâiul bolnavului. De aceea te-am ales pentru acest tablou. Nu asistenta de gardă, care pare de oțel, ci femeia obosită dincolo de limitele posibilului de ceea ce are de făcut.

– Da, știu, spuse ea, apoi adăugă, după o mică pauză: Fleur va rămâne mult la Londra?

– Nu am întrebat-o acest lucru, pentru că mi-a spus că poate aranja să-mi facă oricâte vizite este nevoie pentru ședințele de pozat. Trebuie să recunosc, aproape m-a făcut să declar că va fi plăcerea mea! N-am mai cunoscut pe cineva atât de dornic să ajungă în Burlington House! râse pictorul. E genul de femeie care iubește onorurile și caută faima peste tot. Dar nu va reuși să ajungă nicăieri cu ajutorul meu!

După o vreme, făcură o pauză și băură o cafea. El o servi cu biscuiții lui preferați. Era unul dintre acei bărbați care nu bea foarte mult, dar care găsea că o ceașcă de cafea e mai mult decât binevenită. Lucy descoperise de la început că o cafea îl făcea să se întoarcă la muncă revigorat.

– Mă simt mai bine acum, spuse el, începând să picteze cu repeziciune și siguranță.

O duse înapoi la spital la sfârșitul zilei, când se lăsase deja seara. Rămăseseră mai mult decât de obicei, dar pentru nimic în lume tânăra n-ar fi recunoscut că pierduse din nou masa de seară de la cantină și că va trebui să se mulțumească doar cu câțiva biscuiți.

Când mașina intră în curtea spitalului, în zăriră pe Hadir, îmbrăcat într-o haină neagră și lungă cu fireturi pe care scria numele spitalului și cu o șapcă asortată. Aparent, această așa-zisă uniformă era transferată de la un portar la altul.

– Numai un spital poate face așa ceva, râse Anthony.

– Exact același lucru îmi spuneam și eu. Avem cei mai dificili portari. Se pare că e extrem de greu în ultimul timp să găsești pe cineva dornic să ocupe această slujbă, de aceea suntem nevoiți să acceptăm tot ce apare.

– Știu, e la fel peste tot. Eu, dacă mă gândesc, n-aș accepta niciodată să port șapca altcuiva.

Râse din nou, oprind mașina.

– Mai ales dacă a stat pe capul lui Hadir!

Apoi întinse mâna și o mângâie pe braț.

– Lucy, ești o fată minunată, care îmi e de mare ajutor și care mă încurajează. Dar primește un sfat de la mine, pentru că acest bărbat poate fi periculos. Nu știi la fel de multe despre el ca mine, iar eu nu cred că are în vedere această slujbă. Sunt sigur că urmărește altceva, dar nu-mi pot da seama ce.

– Ce ar putea fi?

– Numai Dumnezeu știe, ridică el din umeri, dar te rog să ai grijă.

– Dacă vrea să-și păstreze slujba, trebuie să aibă oarecare decență în relațiile cu surorile.

– Îmi dau seama, numai că trebuie să fii conștientă că decența poate să însemne cu totul alt lucru pentru el, decât pentru tine.

– Știu.

Tânăra se îndreptă spre clădirea unde stăteau asistentele, apoi se întoarse și îi făcu un semn cu mâna. Anthony era drăguț, bun și de încredere, așa cum nu erau majoritatea bărbaților, din punctul ei de vedere. Intră încet în clădire, învăluită imediat de atmosfera îmbâcsită care plutea uneori pe coridoare. Multe spitale nu preferau aerul curat,

știa foarte bine, dar ea era una dintre persoanele care are nevoie de aer curat.

Urcă încet scările, fără să-și dea seama de ce se simțea atât de obosită. E ridicol să susții că e epuizant să pozezi pentru un tablou. Dar era! O obosea extrem de mult să păstreze vreme îndelungată aceeași poziție.

Când intră pe coridorul spre camera ei, trecu pe lângă farmacistul spitalului, unul dintre oamenii foarte conștiincioși, care rămâneau ore întregi peste program, când ar fi trebuit să plece acasă.

– Ați întârziat! spuse ea.

– Azi a fost mult de lucru, soră, iar eu m-am oferit voluntar să stau până târziu. Cineva trebuie să o facă și nu văd de ce n-aș fi eu.

– Dar nu aveți și viață de familie? întrebă Lucy pe un ton prietenos.

El clătină din cap.

– Mi-am pierdut soția în urmă cu câțiva ani și nu am de ce să mă duc acasă. Iau masa la cantină și prefer să rămân aici.

– Da, dar nu aveți un prieten pe care să-l vedeți? zâmbi tânăra, încurajator.

– La vârsta mea, mulți dintre vechii prieteni au murit și nu prea mai simt nevoia să-mi fac alții.

Vocea bărbatului era calmă, ca și cum simțea că e singurul mod în care poate privi viața.

Lucy își continuă drumul spre camera ei. Coridorul se întindea aproape la nesfârșit, cu uși similare de o parte și de alta. Lumina era slabă, pentru că spitalul economisea energia. Se făcea economie și la apă caldă, astfel încât asistentele erau nevoite să se spele cu apă rece chiar pe timp de iarnă.

Când ajunse la ușă, auzi un pas în urma ei, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Se întoarse. Atunci îl zări pe Hadir, care se apropia. Nu știa de ce imaginea lui îi transmise un semnal de alarmă. Se simțise foarte obosită toată seara și nu voia decât să se ducă la culcare.

De asemenea, să-l vadă acolo o alarmă, ca și cum prezența lui ar fi pus-o în pericol.

Ajunse în dreptul ei, exact în clipa în care deschidea ușa.

– Ai o clipă? întrebă el.

– Da, ce dorești?

Sentimentul că o urmărise era neplăcut, dar era sigură de acest lucru. Nu avea nici un drept să o facă. Asistentele veneau și plecau la ce oră doreau, în funcție de ture.

– O clipă.

– Îmi spui cu ce te pot ajuta?

– Ai primit un mesaj telefonic de la o doamnă Smith.

– Nu cunosc nici o doamnă Smith.

– Ea spune că te cunoaște.

Tânăra ridică din umeri și făcu un pas spre ușă, dar el îi prinse brațul.

– Azi termin la ora unsprezece și jumătate, pentru că este prima noapte de serviciu. Am putea să facem o plimbare împreună?

– O plimbare? Tu și eu?

– Ar fi foarte plăcut, zâmbi el.

– În nici un caz. Sunt de gardă devreme în sala de operații și trebuie să dorm. Te rog să înțelegi acest lucru și să nu mă mai întrebi cu altă ocazie.

El nu-și retrase mâna. Părea oarecum rușinat, încercând să-și dea seama ce voia să spună, iar ochii lui foarte întunecați păreau triști.

– Îmi pare rău, nu am vrut să te jignesc. Încercam doar să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine… sunt atât de recunoscător! Foarte recunoscător…

– Da, dar nu este cel mai potrivit moment și nu trebuie să se mai întâmple.

Își retrase brațul din strânsoare, apoi intră în cameră. În timp ce închise ușa, avu impresia că el se topise.

Descoperise mai de mult că se poate mișca fără un sunet, o calitate alarmantă la el, care o speria într-un fel. Încuie ușa cu cheia, fără să-i pese dacă mai era în preajmă și o auzea.

Apoi se așeză pe pat.

Anthony avusese dreptate când spusese că acest bărbat n-ar trebui să se afle aici, în postul de portar al spitalului. Dar îi păruse rău pentru el. Acum îi părea mai rău că-l adusese aici.

Nu dormi foarte bine. Era genul de persoană cu imaginație bogată, căreia i se pare că aude mereu pași și sunete suspecte. Avea impresia că Hadir era în fața ușii ei, ceea ce, desigur, nu era posibil.

Se întrebă cum fusese casa lui din India. Îi venea din ce în ce mai greu să creadă că tatăl lui fusese medic!

Trebuie să încerc să dorm, își repeta ea. Oricum, e cazul să dorm. Nu reuși prea bine și se trezi a doua zi la fel de obosită ca seara în care se dusese la culcare.

Capitolul 8

Se ridică din pat încă obosită, apoi se spălă pe față cu apă rece, sperând că o va ajuta să se trezească și să capete curaj și energie pentru munca grea care o aștepta în sala de operații.

Nu părea să fie mult mai bine.

Coborî la micul dejun pentru o masă grăbită. Bucătăresele nu se preocupau prea tare pentru a face mesele gustoase, iar acum aveau din nou ou fiert tare, nu tocmai preferatul ei. Cafeaua era prea dulce, dar reuși să o trezească. Strecură în buzunar o felie de pâine prăjită, apoi se îndreptă spre sala de operații.

Erau deja cele două studente, iar asistenta șefă sosi curând. Cel mai înnebunitor lucru în legătură cu asistenta șefă era că se putea scula odată cu zorii, dar să pară veselă și odihnită, de parcă i-ar face plăcere. Avea o listă în mână și o citi repede, marcând fiecare detaliu cu ticul ei verbal: "da, soră, bine". Chiar dacă nu știa, unul dintre numele sub care era cunoscută mai ales printre studenți era sora "da, soră, bine".

Câteva minute mai târziu auziră vocea veselă a doctorului Hench, anestezistul, care tocmai se apropia. Avusese o ceartă cu soția lui, care insistase să o conducă la un magazin. El, pentru că se afla în pericol să întârzie, refuzase să o ducă. Medicul discuta problemele lui

matrimoniale cu ușurință, recunoscând că deseori prefera să ia micul dejun pe drum, decât să mai suporte o ceartă.

Își aduse aminte o glumă și le-o spuse. Era un bărbat amuzant, dar uneori, mai ales când erai foarte obosit sau te așteptau mai multe operații, nu mai credeai acest lucru. Se întoarse în sala de așteptare de unde putea fi auzit flirtând cu o asistentă.

Următorul care intră în sală fu Hugh.

Avusese întotdeauna o figură liniștită și care nu dezvăluia nimic din ceea ce se întâmpla în mintea lui. Era o figură de medic. Se îndreptă spre chiuvete și își aruncă haina spre Lucy.

Se spălă pe mâini cu grija scrupuloasă a chirurgilor, fără să uite nici o zonă. Ea îl urmări fără să spună nimic, dar ținea pregătite halatul și boneta. Lucy știa că lui Hugh îi displace orice formă de conversație la această oră a dimineții și îl auzise uneori comentând că e uimit că familia lui tolerează această formă de comportament.

Nu terminase încă de spălat, când fu adus pacientul. Deși nu se uita, Lucy știa după zgomotele de rutină ce se petrecea. Pentru că el părea să nu observe nimic în jurul lui, făcu un pas mai aproape.

– Cred că sunt aproape gata, domnule, spuse ea.

El mormăi nemulțumit, iar ea își dădu seama că era preocupat de ceva.

– Dacă sunt gata, nu au decât să mă aștepte.

– Da, domnule, răspunse ea, apoi se îndreptă spre echipa medicală să transmită mesajul.

Era clar că era în toane rele. Tânăra nu spuse nimic, dar așteptă să înceapă operația urmându-l.

Afară era una dintre acele zile de vară foarte fierbinți. Aici, cu lămpile încinse și cu aparatura pentru sterilizare, era infernal de cald. Brusc, tânăra avu impresia că e ceva în neregulă. Se lăsese tăcerea. Nu se auzeau decât zgomotele făcute de mașini și, din când în când, clinchetul unui instrument.

Lucy stătea calmă, dar o durere surdă începuse să se nască în interiorul tâmplelor ei.

Apoi, anestezistul vorbi.

– O clipă, vă rog.

Toată lumea se opri.

Tânăra își dădu seama că această întrerupere venea într-un moment ciudat, iar toată lumea era nedumerită. Oricum, nimic nu-l irita mai mult pe Hugh decât să fie oprit tocmai în clipa în care se pregătește pentru o operație dificilă.

Anestezistul vorbi din nou.

– E bine. Să continuăm.

Operația se reluă. Din locul în care se afla, Lucy nu vedea nimic. Asistenta principală și mâna dreaptă a lui Hugh, Edith Lovell, era cea care vedea totul, îi dădea intrumentele de care chirurgul avea nevoie și le arunca pe cele folosite, înlocuindu-le cu altele sterilizate.

În timp ce operația continua, durerea de cap a tinerei se accentuă. Aruncă o privire spre asistenta șefă, care îi făcu un semn mic din cap. Totul părea să meargă bine.

Lucy își ridică mâna spre tâmple, dorind să poată opri durerea de cap chinuitoare. Asistenta o privea și îi făcu semn că poate ieși câteva secunde.

Când ajunse în anticameră, descoperi un infirmier care aștepta un semn că poate aduce targa. Operația era puțin întârziată, pentru că apăruseră câteva minute de pauză.

– Bună, spuse infirmierul.

– Suntem puțin în întârziere.

– Bine, zâmbi el.

– Vor fi probabil douăzeci de minute în plus, dacă nu mai apar probleme. Te rog să transmiți acest lucru.

– Da, soră.

Rămase o vreme acolo, urmărindu-l cu privirea, dându-și seama că durerea de cap nu scădea în intensitate, ci dimpotrivă. Oh, doamne, sper că nu voi avea un atac! își spuse ea, întorcându-se în sala de operații fără un sunet.

Știu că operația ajunsese într-un moment critic, după tăcerea care se lăsase. Cineva ceru pansamente și recunoscu vocea asistentei șefe, deși masca o schimba puțin.

– Da, soră.

Se pare că avuseseră nevoie.

Își dădu seama că viața pacientului fusese salvată și se simți cuprinsă de veselie. Fusese o operație extrem de grea, mai grea decât anticipaseră și Hugh merita toate laudele pentru că o dusese la capăt cu atâta eficiență.

Uneori se întreba cum supraviețuiesc pacienții după ce pierd o parte din organe, dar o făceau. Acum, operația luase sfârșit și asistenta șefă trimise una dintre studente să cheme infirmierii cu targa.

– Acum, te rog.

Hugh tocmai încheia.

Aruncă ultimul instrument la o parte, lăsând un alt chirurg să închidă. Lucy îl urmă la chiuvetă și, pe măsură ce se îndepărtau de luminile care fixau masa de operație, avea impresia că lasă în urmă și responsabilitățile imense ale chirurgului. Pacientul va trăi. Îl ajută să se dezbrace de halat și îl puse în coșul pentru lenjerie. Când îl ajutase să îl îmbrace, fusese alb ca zăpada, dar acum era pătat de sânge.

Luă apoi masca și boneta, iar el începu imediat să se spele. Își putea imagina imensa ușurare pe care o simțea. Îi spusese la un moment dat că nu se simte curat până când nu și-a spălat ambele mâini până la cot.

– E mai bine, spuse el.

– E o muncă dificilă…

– Foarte dificilă, zâmbi el. Uneori am presimțiri legate de pacienți. M-am gândit că o să-mi facă probleme, așa că am avut mai multă grijă. Va supraviețui. Ai cumva niște ceai?

– Te așteaptă, răspunse ea, indicându-i anexa în care se odihneau uneori chirurgii.

Ceaiul îl aștepta, servit cu felii de lămâie și într-un pahar înalt.

Îi aduse apoi haina, având grijă să o pună în apropiere.

Ieșiră împreună din sala de operații, ajungând în cămăruța răcoroasă. Lumina strălucitoare dispăruse, iar Lucy era recunoscătoare, pentru că durerea de cap părea să se accentueze la lumină puternică. Încercă să ignore zgomotele din sala de operații: se făcea repede curățenie, pentru că următorul pacient aștepta deja în camera anestezistului.

Lucy se îndreptă spre masă și îi dădu ceaiul. El îl primi cu recunoștință.

– O operație atât de lungă mă epuizează, dar, din fericire, va supraviețui.

– Da.

– Sunt sigur că te bucuri că te-ai întors. Cum merge?

– Sunt foarte bucuroasă că m-am întors, viața de asistentă de salon nu mi se potrivește. Eu ador chirurgia. Bethany era un loc șocant!

El făcu o grimasă.

– Desigur. Ai nevoie de încântarea operației, de bucuria dăruirii vieții oamenilor. Asta facem noi… Numai asta. E o provocare pentru mine că acea fată a intrat în această sală de operație cu zilele numărate. Acum, dacă nu are vreun accident nefericit, o să-și trăiască viața.

– Datorită ție.

– Nu, nu e doar datorită mie! Acesta este un lucru de care foarte puțini își dau seama. Nici un chirurg nu-și poate face meseria dacă nu are ajutorul echipei din sală. Știu asta și vă datorez tuturor mulțumiri.

– N-aș spune acest lucru…

Hugh se opri, privind-o cu blândețe. Ochii lui întunecați te făceau să te gândești că are mereu un secret ascuns cu grijă, dar capabil să schimbe viața celor din jur.

– Ești fericită?

– Sunt foarte fericită să fiu aici din nou. Simt că acesta este locul meu.

Bărbatul rămase o vreme pe gânduri, învârtind în mână paharul cu ceai.

– Nu ți-am spus încă, pentru că este un secret, dar asistenta mea mă părăsește în toamnă.

– Asistenta ta? Dar o să fii pierdut fără ea.

– Se căsătorește… La urma urmei, orice femeie are dreptul la propria viață, și cred că se va descurca bine. O să am nevoie de cineva care să lucreze cu mine. Această asistentă a fost cea mai bună pe care am avut-o vreodată. Ai văzut cum mă susține. S-ar putea să fi venit timpul să faci același lucru.

– Dar n-am suficientă experiență.

– Dar nimic nu stă pe loc, nu? zâmbi el. Într-una din aceste seri, când nu voi mai fi atât de obosit, o să te invit la masă și o să vorbim despre acest lucru. Sunt interesat de viitorul tău și vreau să te ajut. Mi-aș dori să putem ieși în această seară, dar, printr-o greșeală teribilă, am ajuns aproape obligat să mă văd cu altcineva. Cred că ai cunoscut-o pe Fleur.

– Da, răspunse ea, sperând că nu lasă să se vadă neliniștea care o copleșise.

Chiar și numele acesta era neplăcut pentru ea, deoarece nu o plăcea pe tânăra care îl purta. Era absurd să fie geloasă, pentru că el avea desigur voie să invite pe oricine dorea să ia masa cu el.

O întâlnise în vacanță, iar acum aceasta era deja la Londra, simțindu-se bine și încercând să-l convingă pe Anthony să-i picteze

portretul. Nimeni nu ar fi putut spune că nu știe ce vrea! Poate că reușise de fiecare dată să obțină ce dorea, iar Lucy avea ideea neplăcută că acum îl dorea pe Hugh.

El rămăsese pe gânduri, ronțăind un cub de zahăr. Era unul dintre obiceiurile pe care nu voia să le recunoască. Uneori, dădea impresia că trăiește viața ca un copil, chiar dacă era un chirurg renumit.

– Sper că vei avea o seară plăcută, spuse ea, și că vă veți duce într-un loc plăcut.

Își dorea din toată inima ca vocea ei să nu trădeze adevărul și anume că era foarte geloasă.

El nu trebuie să-și dea seama niciodată. Nu avea nici un drept să simtă așa ceva în legătură cu el și să-și amintească iar și iar sărutările de la malul mării. Trebuia să uite că fusese bărbatul care o sărutase cu pasiune, care putuse să facă întreaga lume să se oprească în loc.

– Fleur e o copilă drăguță, spuse el. Ca să fiu sincer, este o persoană care se atașează foarte repede, iar pentru moment sunt eroul ei, dar nu va dura foarte mult! Să nu crezi așa ceva… Constanța nu e punctul ei forte. Poate că părinții ei au ezitat dacă să o numească Fleur sau Constance și nu au știut că nu e decât genul de floare care trăiește o singură zi și nu poate fi constantă.

– Poate…

Ce altceva ar fi putut să răspundă?

Poate că un anumit accent din cuvintele lui o făcu să-l privească atent. În acea clipă, era bărbatul care stătuse cu ea pe malul mării, privind valurile și fluturii albaștri.

– Mi s-a spus întotdeauna că un chirurg trebuie să arate bine, zâmbi el, pentru că acest lucru îi ajută pe pacienți, dar te pot asigura că pe mine nu m-a ajutat și nu mă va ajuta vreodată. Aș vrea să trăim în acele vremuri în care talentul și dăruirea erau cele care îl aduceau pe un medic în vârful ierarhiei calității, și nu altceva.

Bău repede restul ceaiului, suspinând satisfăcut, apoi puse paharul pe masă.

– Acum trebuie să plec, spuse bărbatul.

Ieșiră împreună, dar ea se întoarse în sala de operație, iar el plecă să-și onoreze întâlnirea.

A doua operație era realizată de un alt chirurg, un bărbat pe care Lucy nu-l plăcuse niciodată cu adevărat. Era mare și impunător, fiind un om care nu se grăbea niciodată, chiar dacă împiedica munca restului echipei. Nu scotea nici un sunet când opera.

După-amiază, Lucy știa că urma să aibă liber și să se ducă la studioul lui Anthony. Într-un fel, era o ușurare.

Își ocupă locul și așteptă, apoi îi dădu medicului halatul și boneta, fără să i se mulțumească măcar cu un semn din cap. Uneori, un astfel de lucru o afecta.

După operație, se duse să ia masa. Spre neplăcerea ei, se servea din nou friptură rece de porc. Dacă era un lucru pe care nu-l suporta, mai ales într-o zi caldă de vară, ea gustul fripturii reci de porc. Se odihni puțin, se schimbă și porni spre atelierul din Chelsea, încântată că reușise să scape de o durere sâcâitoare de cap.

Nu era o zi foarte fierbinte, ceea ce era mai degrabă plăcut. Pe cer pluteau câțiva nori, iar prognozele meteo anunțau ploaie. Continuă să meargă, conștientă că atmosfera se schimbase și că norii se adunaseră pe cer. Începuse să bată un vânt rece, care prevestea de regulă o furtună.

Era obosită după noaptea în care nu putuse să doarmă. Spera doar că va fi în starea de spirit potrivită pentru o ședință de pozat. Când ajunse în atelier, se îndreptă spre locul în care stătea. Poate că oboseala era evidentă în mișcările ei, pentru că Anthony o privi cu atenție.

– Ai făcut prea multe. Cred că te obligă să faci prea multe la spital, asta e părerea mea.

– Nu mă obligă să fac nimic, dar am avut o dimineață dificilă.

– Pariez că e vorba despre doctorul Hugh Davies, nu-i așa?

Își dădu seama că pictorului îi displăcea foarte mult Hugh, altfel nu s-ar fi gândit imediat la el.

– Da, e o persoană pretențioasă, dar e minunat să-l vezi lucrând.

– Nu prea-mi plac acei care sunt prea minunați ca să-i privești, dar nu îi cruță pe cei din jurul lor. Cred că e acest gen de om.

Ea dădu din cap.

– Poate că ai dreptate, dar azi a salvat viața unei fete. A existat o clipă tensionată în care aproape am pierdut-o; n-am crezut că e posibil să-și mai revină, dar el a reușit să o salveze.

– Și crezi că asta contează cel mai mult, nu?

– Da, sunt sigură că asta contează.

Pictorul schimbă subiectul. Prefera să stea de vorbă zece minute, înainte de a se apuca de lucru. Clătină din cap, apoi spuse:

– Încă mă îngrijorează că, din bunătatea inimii, i-ai făcut rost de acea slujbă lui Hadir.

– Dar trebuia să o fac. Părea destul de disperat să-și ia ceva de lucru și noi aveam nevoie de un portar de noapte. E o slujbă plictisitoare, în care nu faci mare lucru, dar aduce un salariu, cel puțin pentru mâncare. Nu cred că vrea mai mult.

– Înțeleg, răspunse bărbatul, apoi făcu o pauză. Cred că nu ești obișnuită cu el dar, dacă o vei face, vei ajunge la concluzia că nu gândesc la fel ca noi. Au metode diferite.

– Cred că ai prejudecăți!

– Nu neapărat. E un bărbat care e obișnuit să trăiască într-o lume a bărbaților. Comportamentul și tratamentul femeilor în lumea lui nu este la fel ca al nostru… E bine să reții acest lucru.

– Da, știu, răspunse ea cu calm. Dar este de serviciu noaptea, transmite mesaje și se asigură că e liniște în clădire. Dacă este nevoie, dă telefoane pentru doamna directoare sau lucruri de acest fel.

A cerut de muncă în plus, pentru că este foarte interesat de viața în spital și mi-a spus că tatăl lui este doctor.

– Nu așa cum crezi. N-a avut nici un fel de calificări, doar vindea tratamente mistice. Era mai degrabă un vraci, decât un doctor.

– Mi-am dat seama, dar i-am dat un ajutor pentru că am crezut că poate fi de folos.

– Nu am nimic împotriva lui, dimpotrivă. M-am străduit chiar să-l ajut. Nu e vina lui că are altă morală și educație, iar degetele lui pot fi mai ușoare decât ale mele sau ale tale. Se întâmplă la astfel de oameni.

Mișcările pictorului erau sigure, iar după expresia feței era clar că era mulțumit de pictură.

– E prietenos cu restul oamenilor. Îmi aduc aminte că farmacistul mi-a spus că îl place.

– Despre ce farmacist este vorba?

– În interiorul spitalului se găsește laboratorul unui farmacist care prepară medicamentele necesare și asigură tratamentul pentru bolnavi. De foarte multe ori, avem de a face cu urgențe și ar fi foarte neplăcut să căutăm pe la farmaciile din apropiere diverse medicamente. Acest bărbat este în vârstă și a călătorit foarte mult, inclusiv în partea din India de unde vine Hadir. Au destul de multe în comun.

– Bine. Îmi pare rău pentru el, deoarece îmi dau seama cum trebuie să fie pentru un străin, mai ales dacă are și altă culoare. În plus, nu are nici un prieten. Desigur, acum oamenii nu mai sunt la fel de rasiști ca în trecut, dar încă se simte. În același timp, nu sunt foarte sigur că domnul Hadir e un prieten potrivit pentru tine.

– Dar nu îmi este prieten, ci doar o cunoștință pe care am încercat să o ajut. Poate că nu va merge, pentru că acum totul depinde de el.

– Și ce mai face Hugh?

Îi povesti conversația pe care o avusese cu Hugh despre căsătoria asistentei lui și despre căutarea unei înlocuitoare. Ca toți marii

chirurgi, se bazează foarte mult pe asistente și are nevoie de tot ajutorul pe care i-l pot da.

– După plecarea ei, vrea să te propulseze în această poziție? Asta a spus? întrebă Anthony.

– Pentru moment, mă îndoiesc. Nu am suficientă experiență, iar el se bazează pe acest lucru. Nu cred că alege asistentele după personalitate. Oricum, am impresia că fata care îl interesează este Fleur Haynes.

– Da? o privi el uimit. Se vorbește prea mult de această tânără în ultimul timp. Apoi, desigur, medicul are o soție.

Lucy nu se gândise niciodată la acest lucru!

Pentru o clipă, simți că tot sângele din vene îi îngheață.

– Nu știam că este căsătorit, replică ea cu răceală. Dar chirurgii nu vorbesc decât despre munca lor. Nu știm nimic despre viața lor privată.

– Ei bine, are o soție. Poate că n-ar trebui să-ți spun, dar știi foarte bine cum este viața și cum trebuie să accepți anumite lucruri.

– Știai despre ea?

– Desigur, mulți dintre vechii lui prieteni știau. Henrietta era numele ei și era frumoasă ca o floare. Era modelul unui pictor, după cum am auzit, dar nu știu cu siguranță. În mod sigur, nu am pictat-o niciodată. Avea ochi de chihlimbar, care luceau ca stelele și o piele perfectă. Era o femeie foarte frumoasă și admirată de orice bărbat.

– Ai văzut-o?

– Da, am cunoscut-o când a avut o ceartă serioasă cu tatăl ei, care era foarte dur. Hugh s-a căsătorit cu ea într-o răsuflare, când toată lumea i-a spus să nu o facă, dar tot a făcut-o. Nu cred că și-a dat nici măcar o singură clipă seama că prin venele ei curgea sânge amestecat, nu se vedea în nici un fel. Însă cei care au călătorit mult recunoșteau cu ușurință semnele.

– Vrei să spui că era de culoare?

– Oh, nu! Era mai blondă decât tine, dar erau mici semne care o trădau. În primul rând, era o lumină care strălucea brusc în privirele ei, mai era și modul în care vorbea. Apoi, desigur, mai erau genele, atât de lungi și de întunecate, cum n-au mai fost vreodată văzute la o femeie albă.

– Dar el nu a știut?

– N-a avut nici cea mai mică idee.

Povesti apoi cum Hugh a dus-o pe soția lui acasă, unde a avut loc una dintre cele mai îngrozitoare certuri de familie. În cele din urmă, ea a fugit cu un american foarte bogat și dornic să cheltuiască o mare parte din avere pentru ea.

– Asta s-a întâmplat. I-a achitat notele de plată o vreme, apoi a părăsit-o când a aflat că va avea un copil. N-am aflat niciodată ce s-a întâmplat cu Henrietta, dar sper că e bine și fericită. Am auzit din când în când fragmente de vești despre ea, cum că ar fi în străinătate cu bărbați celebri, cu care are aventuri uimitoare. Dar nimeni nu spune nimic rău despre ea. Oamenii par să fie mai buni decât erau.

– A divorțat de ea?

– Cred că da. Nu e tocmai un lucru pe care să-l poți întreba, pentru că a suferit mult. Nu cred că mai știe mare lucru despre ea, pentru că acum a părăsit femeile, pentru a deveni un medic devotat. Nu o va lua niciodată de soție pe Fleur, chiar dacă ea își imaginează că da.

– Înțeleg, dădu ea din cap, rămânând tăcută.

Făcură o pauză și serviră ceaiul cu prăjituri, iar el o avertiză să nu se bazeze pe Hugh. Să-și aducă mereu aminte că adevărata lui soție era munca și că o punea pe primul loc în viață.

În timp ce vorbea, pictorul ștergea una dintre pensule, iar ea îl urmări în tăcere. Apoi Anthony schimbă subiectul, vorbind din nou despre Hadir.

– E păcat că tu, în bunătatea ta, l-ai introdus pe Hadir în spital. Acești oameni nu sunt diferiți doar din punct de vedere al culorii pielii, dar morala după care se conduc este cu totul alta.

– Știu, răspunse ea.

– O să te duc acasă cu mașina, pentru că ești prea obosită să mergi pe jos. Am vrut să te pictez ca pe o persoană foarte obosită și uite că ești exact așa.

Ea dădu din cap, apoi remarcă încet, cu vocea tremurătoare care demonstra cât era de obosită:

– În timpul operațiilor, nu ești conștient de cât de mult ești solicitat, dar îți dai seama abia în clipa în care poți să te relaxezi. În acel moment, devii o legumă.

– Sper că aceasta este clipa pe care am reușit să o prind în portretul tău.

Tânăra se îndreptă spre șevalet și rămaseră amândoi o clipă, privind tabloul. Evoluase foarte mult după ultimele două ședințe. Privind această operă de artă, fu din nou conștientă de atenția pentru detaliu și de talentul care stătea la baza muncii lui.

– E minunat, șopti ea.

– Chiar dacă știu că n-ar trebui să o spun, cred că, poate, e destul de bun, râse Anthony. Ar trebui să fie cel mai bun tablou al meu, din moment ce ești cel mai bun model, zâmbi el, luându-i mâna și ridicând-o spre buze pentru a depune un sărut pe pielea ei albă.

Era un sărut prietenesc, fără presiune sau cereri ascunse, dar o emoționă.

Drumul spre spital se desfășură în tăcere. Îi făcea plăcere că o ducea acasă și ajunsese la un moment în relația lor de prietenie în care era sigură că erau mai departe ca niciodată. Nu aveau nevoie să vorbească, se simțeau destul de aproape.

În curtea spitalului, când se despărțiră, ea îi spuse:

– Sunt foarte fericită că te-am întâlnit și că pictezi acest portret.

– Nu ești nici pe jumătate la fel de fericită cum sunt eu. Nu numai că ești un model minunat, dar ai și cea mai blândă personalitate pe care am întâlnit-o vreodată.

Lucy urcă spre camera ei și, întâlnind-o pe una dintre cunoscute, Susie Maine, stătu o clipă de vorbă cu ea.

– Sper că nu intri de gardă? o întrebă Susie.

– Nu, dimineață am fost în sala de operații, iar după-amiază am avut ședință de pozat pentru tablou. Merge foarte bine și pictorul e foarte bun.

– Da. Voiam să vorbim despre ceva. Tu ai fost cea care i l-a recomandat asistentei șefe pe noul portar, indianul acela?

– Da, de ce?

– Mi se pare un personaj destul de ciudat, care are tot felul de treburi și leagă o prietenie bizară cu farmacistul. Dacă mă întrebi, cred că are destule secrete bine ascunse. De ce l-ai adus aici?

– E un prieten al pictorului care îmi face portretul, voia o slujbă, orice fel de slujbă– de preferat într-un spital-așa că… Am spus doar că avem un loc liber de portar de noapte.

– Nu-mi plac oamenii de altă naționalitate.

– Dar nu ți-a făcut nici un rău.

– Cred că te porți copilărește în legătură cu el, sau s-a îndrăgostit de tine. Poate fi oricum.

– Bine, să lăsăm acest subiect pentru moment, ridică din umeri Lucy, apoi se îndreptă spre camera ei.

Nu voia să se ducă la cantină în această seară, pentru că urma să se servească din nou friptură rece de porc, o mâncare pe care nu o suferea. Se aruncă pe pat și adormi, trezindu-se abia când seara se lăsase deja.

Când descoperi că era deja întuneric, se ridică încet din pat. Hotărî să coboare la cantină și să vadă dacă nu găsea câteva sanvișuri, ca să nu moară de foame. Din fericire, avu noroc. În timp ce mânca,

se gândea la Anthony și la ce bărbat drăguț era. Era unul dintre oamenii în care avea încredere cu adevărat. Nu îl iubea, nu așa cum îl iubise pe Hugh în timpul vacanței la mare, dar îl considera un prieten drag. Brusc, se întrebă ce părere avea Hugh despre ceea ce se întâmplase între ei. Nu-l înțelegea și nu credea că-l va înțelege vreodată. Dar singurul lucru pe care putea să-l facă acum era să aștepte cu răbdare. Să aștepte, cu speranța arzându-i încă în inimă.

La unsprezece, când marele spital se pregătise deja pentru noapte, se hotărî să se îndrepte spre camera ei. Se gândi să treacă mai întâi pe la camera de gardă, pentru că somnul o înviorase și voia să facă o plimbare. În trecere, ajunse la farmacia spitalului în care bătrânul farmacist lucra zi și noapte. Era lumină aici, desigur. Nu știa nici ea de ce se oprise, dar uneori viața ne avertizează pe niște căi încă nedescoperite.

Automat, se ascunse după ușa anticamerei care ducea la farmacie. Această încăpere era mică, plină de dulapuri în care se păstrau medicamentele periculoase. Putea să audă vocea farmacistului.

– Acest medicament este unul foarte rar, spunea acesta.

– Da, știu.

Lucy recunoscu imediat vocea: era vocea lui Hadir. Oare ce căuta aici?

– Nu e semnată? Pot să-ți dau un alt medicament, care sunt sigur că poate fi de ajutor.

Vocea farmacistului suna obosită. Uneori, Lucy își spunea că acest bărbat lucra cel mai mult din tot spitalul.

– Nimic nu mă ajută atât de mult ca acesta. Le-am încercat pe toate.

Din locul în care se afla, Lucy putea să zărească interiorul camerei printr-o crăpătură în ușă. Următoarea cameră, farmacia propriu-zisă, era foarte mică și, la această oră târzie, doar farmacistul mai era înăuntru. Era devotat meseriei pe care o practica. Bărbatul scoase din

buzunar o cheie și merse spre un dulap din care scoase o sticlă mică, plină cu o pudră albă.

În această clipă, Lucy văzu ceva care i se părea imposibil. Nu-i venea să-și creadă ochilor! Hadir stătea lângă masa acoperită cu sticluțe curate, cutii mici și un teanc de etichete cu lipici, gata să fie lipite pe sticluțe.

Farmacistul era ocupat să toarne pudra din sticlă și stătea cu spatele spre Hadir. În acea clipă, indianul scoase din buzunar un pliculeț mic. Acest pliculeț fu cel care atrase atenția tinerei. Bărbatul luă o etichetă, o întoarse cu partea lipicioasă în sus, apoi turnă un praf alb din pliculeț peste ea. Oare ce voia să facă? se întrebă ea, având impresia că se află într-un vis din care nu s-a trezit încă.

Dar nu era vis, ci se întâmpla cu adevărat!

Aflase de la el că, atunci când se simțea obosit, lua medicamente care conțineau heroină. Fuseseră prescrise pentru boala lui și avea dreptul la ele. Oare irosise ultima rezervă de heroină pentru a o pune pe spatele unei etichete? Dar era adevărată nebunie și nu i se părea posibil. Dar de ce ar face un astfel de lucru?

– O să vezi că este de folos, spuse farmacistul, nu face nici un rău, dar te ajută să continui.

Puse capacul pe sticluța în care turnase medicamentul, apoi luă prima etichetă din teanc. O umezi bine cu limba, apoi o lipi pe sticlă și scrise câteva cuvinte pe ea.

– Cred că acest lucru te va ajuta, spuse el.

– Sunt foarte recunoscător.

Lucy se uita în continuare, uimită. Nu-i venea să creadă ce văzuse și încă încerca să se convingă că fusese un vis. Momentul în care Hadir scosese pliculețul din buzunar și presărase praful alb pe etichetă păruse un fragment dintr-un vis. Era un moment de necrezut! Visez așa ceva, nu este posibil. Sau poate că sunt nebună.

Hadir continua să stea de vorbă cu farmacistul, foarte bine dispus.

Farmacistul părea să fie obișnuit cu prezența indianului. Avea una dintre acele seri în care nu e farte mult de lucru. Se pare că vizitase mai demult India, pentru că acum începuseră să vorbească despre schimbările petrecute acolo. Râseră împreună la niște glume familiare. Lucy nu știa de ce rămânea în continuare ascunsă, ascultând, numai că avea impresia că undeva este ceva în neregulă. În fața ochilor ei se desfășura o scenă în care unii dintre actori nu păreau să aibă cele mai bune intenții.

În acea clipă, comportamentul farmacistului începu să se schimbe.

– Nu cred că mă crezi, spuse el, dar în această seară mă simt foarte obosit. N-ai crede că sunt obișnuit să stau treaz la această oră, chiar zile întregi… Dar acum mă simt chiar foarte obosit!

Se frecă la ochi, cu un aer nedumerit.

Hadir părea foarte înțelegător și întinse o mână să-l sprijine.

– Stai aici și odihnește-te o clipă, dădu el din cap. După o zi întreagă de muncă, nu mă miră că ești obosit.

Îl prinse de un braț, iar bărbatul păru să fie foarte ascultător. Hadir îl conduse la un scaun, apoi îl ajută să se așeze. Lucy ar fi crezut că bărbatul va obiecta cu putere că era împins în propria farmacie, dar nu se opuse în nici un fel. Murmura pentru sine, de parcă ar fi fost într-o lume ireală, părând aproape inconștient.

– Mă simt bine, continua el să spună.

Abia în acea clipă Lucy adună faptele care i se arătaseră în fața ochilor și recunoscu adevărul din spatele lor. Îl văzuse pe Hadir presărând un praf alb dintr-un pliculeț pe care îl scosese din buzunar. Ea îl văzuse, iar acum știa că fusese ceva periculos, care îl influența acum pe farmacistul care intrase în contact cu el. Acesta părea indiferent la tot ce se întâmpla în jurul lui. Trebuia să cheme ajutor.

Se strecură repede afară.

Coborî la parter, apoi începu să alerge. Știa că era interzis asistentelor să alerge pe coridoare, dar mai sunt și excepții de la

reguli. Doamne, ajută-mă! repetă ea în gând, uimită de ceea ce văzuse și avu noroc. Tânărul doctor Andrews, care făcuse o vizită la domiciliu, tocmai ieșea din Bethany. Probabil că fusese chemat pentru o urgență și acum, după ce își făcuse datoria, se întorcea spre camera lui. Tânăra îl opri.

– Doctore?

– Da, soră?

– E ceva în neregulă în farmacie…

– La această oră târzie, soră? zâmbi el, ca și cum ar fi crezut că visase ceva urât.

Îi povesti repede despre praful alb pe care indianul îl pusese pe etichetă, cu care apoi farmacistul intrase în contact, fără să-și dea seama că e ceva în neregulă.

– Să mergem să vedem despre ce e vorba, vă rog!

– Desigur.

Când porniră pe coridor spre farmacie, Lucy povesti cu amănunte tot ce văzuse. Noul portar de noapte, un indian, fusese cel care pusese praful pe etichetă și farmacistul luase acea etichetă automat, pentru că era cea de deasupra.

Se simțea mult prea responsabilă decât i-ar fi plăcut, pentru că ea îl recomandase pe Hadir pentru această slujbă. El spusese că dorește să lucreze într-un spital, dar poate că nu voia decât o șansă să facă exact ceea ce făcuse în această seară.

– Vreți să vă grăbiți, vă rog? insistă ea.

Continuară în pas alert să meargă spre farmacie. Pe drum, auzeau zgomotele paturilor și murmurul asistentelor care dormeau și vorbeau în somn. În treacăt, o zăriră pe asistenta șefă și pe celelalte care făceau tura de noapte. Ajunseră la dispensar și, în clipa în care intrară, își dădură seama ce se întâmplase.

Farmacistul se legăna în scaun, murmurând ceva, dar nimeni nu mai era în preajmă.

Ajunseră la bărbatul aproape inconștient și îl întinseră pe podea, desfăcându-i gulerul. Tânărul medic îi luă pulsul și îi privi pupilele dilatate.

– Cred că e vorba despre heroină, spuse el.

Îl așezară pe bietul bătrân într-o poziție confortabilă și priviră în jurul lor. Descoperiră imediat ce se întâmplase, ceea ce era un șoc imens! Ușa de la dulapul care adăpostea medicamentele periculoase era deschisă, ceea ce nu se întâmpla niciodată în timp ce era cineva de gardă! Era vizibil că rafturile erau goale. De asemenea, erau smulse și răvășite, lucru imposibil dacă farmacistul veghea sau era conștient de ce se întâmplă în jurul lui.

În această clipă, asistenta de gardă intră în încăpere. Probabil că auzise ceva și venise să verifice. Îi privi uimită.

– Ceva s-a întâmplat aici, spuse tânărul medic. Am fost chemat la un pacient și, când am ieșit, am întâlnit-o pe sora care m-a chemat aici.

– Ce s-a întâmplat? se întoarse femeia spre Lucy.

Privirea ei era pătrunzătoare, pentru că își dăduse foarte bine seama despre ce era vorba. Lucy îi povesti. Cu puțin timp în urmă, îl zărise pe noul portar de noapte, Hadir, stând de vorbă cu farmacistul, dar se oprise la vederea ei. Instinctiv, știuse că e ceva în neregulă.

– De ce l-ai recomandat pentru această slujbă? îi reproșă asistenta.

Lucy încercă să se explice. Apoi povesti cu lux de amănunte cum se întâmplaseră lucrurile în camera în care se aflau, cum Hadir presărase praful alb pe etichetă și cum farmacistul ajunsese în contact cu el. Curând, drogul începuse să acționeze. Imediat, asistenta intră în acțiune. Trimise infirmierii să-l ia pe farmacist și să-l ducă într-un salon, unde putea măcar să stea confortabil până când își revenea. Doctorul Andrews se întoarse în pat, apoi toată lumea îl căută pe portarul de noapte. Desigur, acesta nu era de găsit.

Uniforma și șapca lui erau aruncate într-o grădiniță din spatele spitalului, dar acestea nu fură descoperite decât a doua zi dimineață.

Lucy avea convingerea că nu-l va mai vedea vreodată.

– Du-te în camera ta, e timpul să te duci la culcare, îi spuse asistenta de noapte. O să ai destule întrebări la care să dai răspunsuri când va veni dimineața.

– Da, soră.

– Noapte bună, spuse femeia cu gravitate.

Lucy nu mai avea destulă energie să-i facă aceeași urare.

Capitolul 9

Tura în sala de operații începu dimineața devreme, după peripețiile din noaptea trecută. Lucy spusese povestea de suficiente ori ca să fie deja sătulă de ea, înainte să urce la etaj, pentru începerea operațiilor. Spre nemulțumirea ei, descoperi că-i era imposibil să mănânce ceva la micul dejun.

Susie i se alătură la masă, mâncând cu poftă.

– Ai avut destule peripeții noaptea trecută, observă ea.

– Da, ce întâmplări ciudate!

– Desigur, ai auzit ce i s-a întâmplat medicului Hugh Davies, nu-i așa?

Lucy deveni imediat atentă.

– N-am auzit nimic, ridică ea din umeri.

– Soția lui este moartă. Nu știam că a fost căsătorit, îl credeam unul dintre burlacii convinși. A fost un accident al vieții, chicoti tânăra. Se pare că s-a căsătorit când era încă student, apoi a păstrat secretul cu strășnicie. Numai că ea era genul nestatornic. După șase luni, a fugit cu altcineva. Janet Hopkins mi-a spus că se afla atunci în pregătire aici, așa că a aflat tot. Dar a păstrat secretul.

– Foarte bine din partea ei, dădu din cap Lucy.

– Trebuie să spun că a ținut căsătoria secretă multă vreme, cu toate că era de înțeles. Mi se părea ciudat că e atât de bogat, arată atât

de bine și este un chirurg celebru, fără să fie căsătorit. A ascuns totul minunat de bine. A fost adusă noaptea trecută.

– Aici?

– Da, e la morgă, spuse Susie cu calm. A fost lovită de o mașină pe podul Waterloo, dar era deja moartă când a ajuns salvarea.

– Dar astăzi, el are programate niște operații.

– Nu prea cred că va fi în stare de mare lucru.

Lucy își spuse: "E genul de bărbat care mai degrabă face orice, decât să se prăbușească. Dacă este de gardă azi, se va prezenta la serviciu. "

– Timpul ne va arăta, declară ea cu voce tare.

Urcând în sala de operații, se gândi cum ar fi mai bine să reacționeze. Putea să fie calmă și rece, fără să spună nimic, să se prefacă neștiutoare, dar nu prea era de acord cu această abordare. Sau putea să facă o remarcă obișnuită. În fine, timpul va arăta care e cea mai bună abordare, hotărî ea în cele din urmă.

Asistenta șefă verifica instrumentele, fără să uite nici un detaliu, cu minuțiozitatea caracteristică. După ce termină, lăsă lista în locul obișnuit și se așeză la postul ei, deja pregătită pentru operație. Dacă va veni, Hugh va fi punctual, așa cum era sigură Lucy, dar nimeni nu părea să sugereze, măcar cu o fluturare de gene, că a fost înlocuit. Tânăra se îndreptă spre chiuvete, unde intenționa să-l aștepte, exact în clipa în care el intră. Nu arăta diferit. Era un bărbat care se îndrepta hotărât spre locul lui.

– Bună dimineața, domnișoara asistentă șefă! Bună dimineața, soră! le salută el pe celelalte persoane din încăpere, apoi se îndreptă spre chiuvete. Când ajunse în fața lui Lucy, o salută și pe ea.

Metodic, tânăra îi luă hainele, dar observă că era puțin mai lent decât de obicei. Deschise robinetul de apă caldă.

– E o dimineață plăcută, domnule, rosti ea remarca obișnuită.

– Da, soră, fu singurul lui comentariu.

Îi aduse halatul și pregăti prosopul sterilizat. Figura lui era calmă, fără să reflecte nici o emoție.

– Lista, te rog, soră, ceru el.

După ce studie lista de operații programate, o arătă pe ultima, o operație de apendicită, spunând:

– Anunță-l pe alt chirurg să se ocupe de această operație.

– Da, domnule.

– Domnul Millar ar fi cel mai potrivit.

– Da, domnule, o să-l anunț.

Obișnuitele zgomote începură să se audă în sala de operații.

Într-un fel, obișnuita tensiune era mai accentuată.

Pacientul fu adus și mutat pe masă, în totală tăcere, iar operația începu. Nu apărură probleme și Hugh continuă operația cu grijă, fără să se grăbească. Trei sferturi de oră mai târziu, operația era terminată și chirurgul tânăr o închidea. Lucy îl anunță că îl așteaptă o cafea fierbinte. Între operații, era o pauză de cinci minute pe care o petrecură în anexă.

– Ce faci în seara asta? întrebă el brusc.

Era ultima întrebare la care se aștepta.

– Ies la ora cinci din tură.

– Vrei să luăm cina împreună? propuse chirurgul.

Lucy credea că visează. Îl privi o vreme uimită, fără să știe ce să spună. El continuă:

– Ca să te liniștești, portarul acela a fost arestat. El a fost cel care a furat medicamentele.

– Da, mă gândeam că e vina lui.

– Era un drogat, desigur… N-am o părere prea bună despre prietenul tău, pictorul, care ți l-a prezentat.

– El… n-a avut nici o vină. Hadir a venit în vizită în timpul uneia dintre ședințe și s-a prezentat singur.

– N-ar fi putut face așa ceva în casa mea, mormăi Hugh. Avem destule necazuri în Anglia cu tinerii noștri, ca să avem nevoie și de drogații de peste hotare.

– Da…

Auziră zgomotele din sala de operații, care demonstrau că pauza se terminase.

– Deci, seara aceasta…? murmură el, cu voce tristă.

– Da. Mulțumesc pentru invitație.

Spre sfârșitul operației, Hugh începu să dea semne că e obosit și păru recunoscător când Millar apăru, pentru a închide. Lucy crezu tot restul zilei că va primi un mesaj care să contramandeze întâlnirea, pentru că nu se simțea în stare. Dar nu primi nici un mesaj. Se odihni după masa de prânz, apoi trecu repede prin cele câteva ore care o despărțeau de propria perioadă de libertate.

Între timp, în spital toată lumea vorbea despre faptul că soția lui Hugh se afla în morga spitalului. Aparent, era mai bătrână decât se aștepta toată lumea, dar poate că avusese o problemă de dependență care să o facă să arate mai bătrână decât era în realitate. Nu era nici urmă din frumusețea pentru care fusese renumită; părea să fie o persoană fragilă și nepregătită pentru greutatea vieții. Poate că fusese norocoasă că avusese acest accident de circulație și că murise pe loc, fără să-și dea seama ce i se întâmplă.

Nici spre seară nu veni nici un mesaj, așa că se îndreptă spre strada Harley, regretând pentru prima oară că face acest lucru. Îi spusese că trebuie să apese ultimul buton de pe panoul de la intrare în clădire, așa că o făcu, dorindu-și să fie înghițită de pământ.

Un bărbat în livrea îi deschise și o conduse la lift. Urcă până la ultimul etaj, iar ușile liftului se deschiseră încet înaintea ei. Casa îi părea întunecată, după holurile luminoase ale spitalului și, mai ales, după luminile puternice din sala de operații.

Se simțea un vag miros de mâncare gătită, care avea aroma raiului, din punctul ei de vedere. El ieși să o întâmpine. Purta încă acel costum închis la culoare pe care îl avusese dimineață, care îi scotea în evidență silueta înaltă și puternică.

– Îmi pare bine să te văd aici, Lucy, spuse el.

– Mă bucur că sunt aici.

O menajeră îi luă haina, tânăra rămânând în rochia albastră care îi aducea aminte de zilele petrecute la malul mării.

Intrară în sufragerie, iar el închise ușa după ei.

– Poți să mă ajuți, murmură bărbatul.

Camera nu părea în totalitate masculină. Lucy nu se gândise niciodată că Hugh ar prefera o cameră cu tapet și draperii albastre, care amintea de spații deschise și aer liber.

– Nu știu dacă pot să te ajut cu ceva, răspunse ea încet, cu blândețe.

– Ba da, poți. Desigur, ai aflat despre fosta mea soție?

– Da, dădu ea aprobator din cap.

Nu avea nici un rost să nege. Îi părea foarte rău pentru el.

– Ne-am despărțit la câteva săptămâni de la căsătorie. Presupun că eram foarte diferiți, într-un mod ireconciliabil. Când am întâlnit-o, era o tânără fermecătoare, dar nu e cazul să povestesc acest lucru… Oricum, n-am crezut că se poate schimba atât de mult. Toată viața fusese dependentă de medicamente și nu voia să renunțe la ele. M-a părăsit. Am încercat să o aduc înapoi, dar am ratat. Într-un fel, am devenit conștient de adevăr și mi-a părut bine că s-a terminat așa.

– Da, șopti ea, doar ca să-i arate că ascultă.

În câteva cuvinte, rezumă povestea căsniciei și fostei lui soții, care devenise cu timpul neplăcută pentru el. Soția lui adorase viața în America și promisese că nu se va întoarce niciodată. Dar o făcuse.

– Mă simt îngrozitor, mărturisi el, pentru că la autopsie s-a descoperit că murea încet, dar sigur. Avea cancer. Cred că știa despre

boala ei și dorea să moară. Dar e oribil că a suferit atât de mult cum a făcut-o. În viitor nu o așteptau decât agonia și disperarea, cei doi gradieni pe care nici unul dintre noi nu îi dorește și cred că dorea să moară.

– Nu poți să o învinovățești pentru acest lucru, clătină Lucy din cap. Nu era vina ei… a suferit prea mult.

– Știu, dar ar fi trebuit să fiu cu ea și să o ajut. Îmi reproșez cu amărăciune, pentru că ar fi trebuit să o ajut.

– Cred că ai făcut tot ce puteai face.

Tânăra își dădea seama cât de agonizant trebuia să fie sentimentul care îl cuprinsese, dar era conștientă că nu poate să-l ajute prea mult. După o pauză, bărbatul continuă:

– Nu avea nici un viitor, și știa prea bine. Avea puține rude, iar cele pe care le avea nu erau foarte apropiate și nu îi plăceau, dar este de înțeles. Aș vrea să nu se fi întâmplat.

– Adu-ți aminte că timpul le vindecă pe toate, murmură ea cu blândețe.

– Dar nu suficient de repede.

– Nu, dar poate că e mai ușor decât crezi. E prea curând acum.

Majordomul anunță că masa e servită și trecură într-o cameră mică, cu tapet verde și auriu. Era plăcut, iar mâncarea care li se servi era excelentă. Nu prea elaborată, dar suficient de nouă pentru Lucy, ca să i se pară fascinantă. După masă, se întoarseră în sufragerie, unde luară cafeaua. Hugh părea să se simtă ceva mai bine.

Începu să-i povestească despre căsătorie.

Lucrase din greu pentru examenele finale și le luase cu brio, fiind lăudat de toată lumea. Se dusese pentru o scurtă vacanță la Brighton, crezând că se va simți foarte bine, dar la fața locului fusese extrem de dezamăgit. Vremea era proastă, hotelul aglomerat și plictisitor.

Într-o după-amiază, ieșise cu mașina la plimbare, într-una dintre pădurile din apropiere. Dintr-o întâmplare, ea se afla acolo.

– A fost soarta, ridică el din umeri.

– Da, soarta face astfel de lucruri, fu ea de acord.

Femeia era tânără și extrem de frumoasă, continuă chirurgul. Poate că era în starea de spirit potrivită pentru a se îndrăgosti. Nu aveau nici un motiv de așteptare, așa că se căsătoriseră câteva săptămâni mai târziu. Fusese o nuntă minunată, cu douăsprezece domnișoare de onoare și cele mai frumoase flori pe care le văzuse vreodată. El era încremenit de frică. Cea mai grea operație din viața lui nu-l speriase la fel de mult ca această căsătorie, clătină el din cap, râzând.

Observase că puținele ei rude care se obosiseră să se prezinte nu păreau prea deranjate de gândul că se vor despărți de ea. Acest lucru era vizibil și destul de alarmant. Curând, ea îi mărturisise că este dependentă de medicamente. El făcuse tot posibilul să o convingă să renunțe, mai ales că bănuia că începuse să ia droguri. Aflase cele mai bune tratamente, o internase în cele mai scumpe clinici și, când credea că a reușit să o schimbe, a fugit cu un alt bărbat!

Se întorsese după câteva luni, iar el o primise înapoi. Dar se adâncise mai mult în droguri și era nefericită. El încercase din răsputeri să o salveze, sperând că va schimba imposibilul.

– Cred că atunci am fost nefericit cu adevărat, pentru prima oară în viață, mărturisi el cu o voce plină de suferință.

– Îmi pare rău, șopti ea.

Îl îndepărtă de subiectul acesta neplăcut, încercând să-l facă să se simtă mai bine. Nu era vina lui. Desigur, putea să vadă și singur că intrase prea târziu în viața ei ca să o mai poată schimba. Hugh zâmbi.

– Poate că e mai rău să-ți vezi propria poveste de dragoste din alt punct de vedere, spuse el. E mai ușor când e vorba despre alții, recunoscu bărbatul zâmbind trist.

– Acum trebuie să uiți tot. Nu trebuie să mai trăiești cu aceste gânduri și sunt sigură că înțelegi și tu acest lucru.

– Da, știu.

Rămaseră o vreme tăcuți, apoi el puse muzică. Era o bucată de Beethoven, iar frumusețea muzicii îi făcu să se simtă mai bine. Ascultară în tăcere, până târziu.

– Mâine, devreme, avem o operație grea, spuse el brusc. O să te conduc acasă.

Când se despărțiră, el îi întinse mâna.

– Mi-ai fost de mare ajutor, draga mea, să o facem și altă dată. Acesta este un nor trecător, iar în viitor ne așteaptă zile frumoase de vară.

– Cum a fost acolo, la malul mării, răspunse ea repede, dar ai uitat deja.

– N-am uitat, clătină el din cap. Pe o plantă de lângă noi aterizase un fluture albastru, iar eu mă gândeam că ai în păr o panglică de aceeași culoare. Lucrurile păreau atât de firești și viața atât de frumoasă.

– Într-adevăr, zâmbi ea, întinzându-i mâna. Nu face nimic pripit și nu spune nimic prea repede. Cel mai bine e să continui să trăiești zi de zi, să-ți îndeplinești datoria la spital și să ne pui pe noi pe al doilea plan.

– Știi că ești foarte curajoasă?

– Nu neapărat. E singura posibilitate, acum. Să mergem înainte, fără să privim nici în stânga, nici în dreapta.

Hugh ridică mâna ei spre buze și o sărută ușor. Vocea lui tremură:

– Mâine ne vom întâlni în sala de operație, dar secretul va fi adânc în inimile noastre…

– Da, răspunse ea, dar nu ne vom gândi la viitor. Nu facem nici o mișcare acum. Doar ne vedem de viața noastră obișnuită.

Bărbatul se apropie mai mult de ea, iar ochii lui minunați străluciră.

– Mă iubești? o întrebă el cu tandrețe. Eu te-am iubit mereu, dar a trebuit să fie un secret.

Ea îi zâmbi cu dragoste, mângâindu-i fața cu degetele delicate.

– Trebuie să continue să fie un secret.

Desigur, spitalul vorbi o vreme despre soția lui Hugh, dar subiectul muri repede, odată cu internarea unui bărbat celebru, care încercase să se sinucidă. Un tânăr era pe punctul de a muri și toată lumea credea că o va face, dar Hugh reuși să-i salveze viața. Faptul că soția lui murise fu alungat din mințile tuturor, odată cu această nouă minune medicală.

– Vezi, întotdeauna se întâmplă ceva care ne schimbă perspectiva, spuse Lucy.

– Am avut noroc, răspunse el.

În vacanța de Paște se duseră la malul mării, fiind din nou oaspeții micului hotel. Doamna Bettingley îi primi cu încântare și, după câteva vreme, se simțeau de parcă nu plecaseră niciodată.

Se duseră din nou pe insulițele din apropiere și petrecură o după-amiază minunată, în bătaia brizei. Pentru Lucy, părea aproape ireal.

Acolo, pe malul mării, Hugh o ceru în căsătorie. Într-un fel, crezuse că nu o va face. Ajunsese la concluzia că trăiau un fel de logodnă care nu mergea nicăieri și nu aducea nici un fel de satisfacție. Apoi, el începu să vorbească despre viitorul lor.

– Te-am iubit încă de la început, mărturisi bărbatul. Am știut într-un fel că ești fata ideală pentru mine, iar acum sunt liber să te iubesc așa cum meriți.

– Nu cred că e bine să te grăbești, pentru că riști să ajungi să regreți, iar noi nu trebuie să regretăm nimic.

– Nu vom regreta nimic, declară el cu convingere. Oh, mă rog doar să te pot face fericită.

– Și eu mă rog să te pot face fericit.

Se sărutară cu pasiune, în timp ce păsările de mare treceau pe deasupra lor, apoi se îndreptară ținându-se de mână spre mașină.

Nu vorbiră, pentru că erau prea fericiți și copleșiți ca să aibă nevoie de cuvinte.

Câteva luni mai târziu, într-o zi frumoasă de mai, merseră împreună în Burlington House. Era o zi de sărbătoare, în care se organiza cea mai mare expoziție națională de pictură, iar celebritățile se adună în ținute elegante să discute pictura anului.

Așezat în locul de cinste, se afla portretul unei tinere foarte obosite, încă în halatul pătat de sânge pe care-l poartă asistentele din sala de operație. În ochii ei obosiți, lucea însă o privire triumfătoare. În fundal, se zărea porțiune dintr-un parc de distracție. Ziua ei nu fusese veselă, ci total diferită, plină de tensiunea care încă se vedea pe figura extenuată. Ajutase la salvarea vieții unui om și acest lucru era vizibil după expresia ei.

– E minunată! spuse unul dintre vizitatori. Se spune că această tânără s-a căsătorit cu un chirurg celebru, imediat după ce pictura a fost făcută. Fără îndoială, e pictura anului.

– Desigur! Și chirurgul?

– A fost înnobilat la petrecerea de Anul Nou. Dar sunt sigur că îl cunoști. E vorba despre sir Hugh Davies, iar ea i-a fost asistentă.

Vizitatorii trecură mai departe.

Lucy și soțul ei rămaseră în fața picturii anului. Apoi se întoarseră încet și coborâră scările de marmură. Planificaseră să plece din nou în această seară la hotelul lor preferat, cu murmurul adânc al valurilor, țipătul pescărușilor și agitația doamnei Bettingley, oricând dornică să le prepare ceva special pentru masa de seară.

– Sunt încântat că pictura este un succes atât de mare, spuse el. Cred că va face bine spitalului, ceea ce este minunat. Spitalele au mereu nevoie de fonduri, iar noi, cei care lucrăm în ele, știm prea bine.

– Anthony pictează minunat. Știu. Se va vorbi foarte mult despre el și, desigur, despre noi.

– Da, dar trebuie să ne gândim că lumea vorbește mereu, ridică el din umeri. Până la urmă, nu ne face nici un rău, iar oamenii în vârstă au și ei ceva de făcut.

Hugh râse. Venise timpul în care lăsa în urmă trecutul, fără să mai privească în urmă. Lucy îl ajutase să facă pasul atât de important pentru viața lor comună și să privească spre viitor cu încredere.

– Vreau să ne întoarcem la malul mării.

– Cred că toată viața vom dori să ne întoarcem la malul mării, draga mea. Înseamnă atât de mult pentru mine să știu că ești mereu lângă mine și că mă iubești.

– Știu, spuse ea.

Marea îi aducea aminte de prima zi în care o sărutase și când crezuse că este singura vacanță frumoasă din viața ei. Acum, erau căsătoriți și fericiți, privind cu încredere în viitor.

Plecară imediat din Londra, așa cum stabiliseră. Era același drum, la fel de frumos ca prima oară. Când ajunseră la pădurea Epping, Lucy se întoarse spre soțul ei:

– Hugh, e ca un vis devenit realitate. N-am crezut niciodată că ne vom aparține unul altuia pentru vecie.

– Suntem cei mai fericiți oameni din lume, zâmbi el, sărutând-o. Povestea noastră de dragoste e ca un vis devenit realitate. Viitorul ne aparține.

Sfârșit